XII. évfolyam. 37. szám
1956 szeptember 13.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A szuezi révkalauz

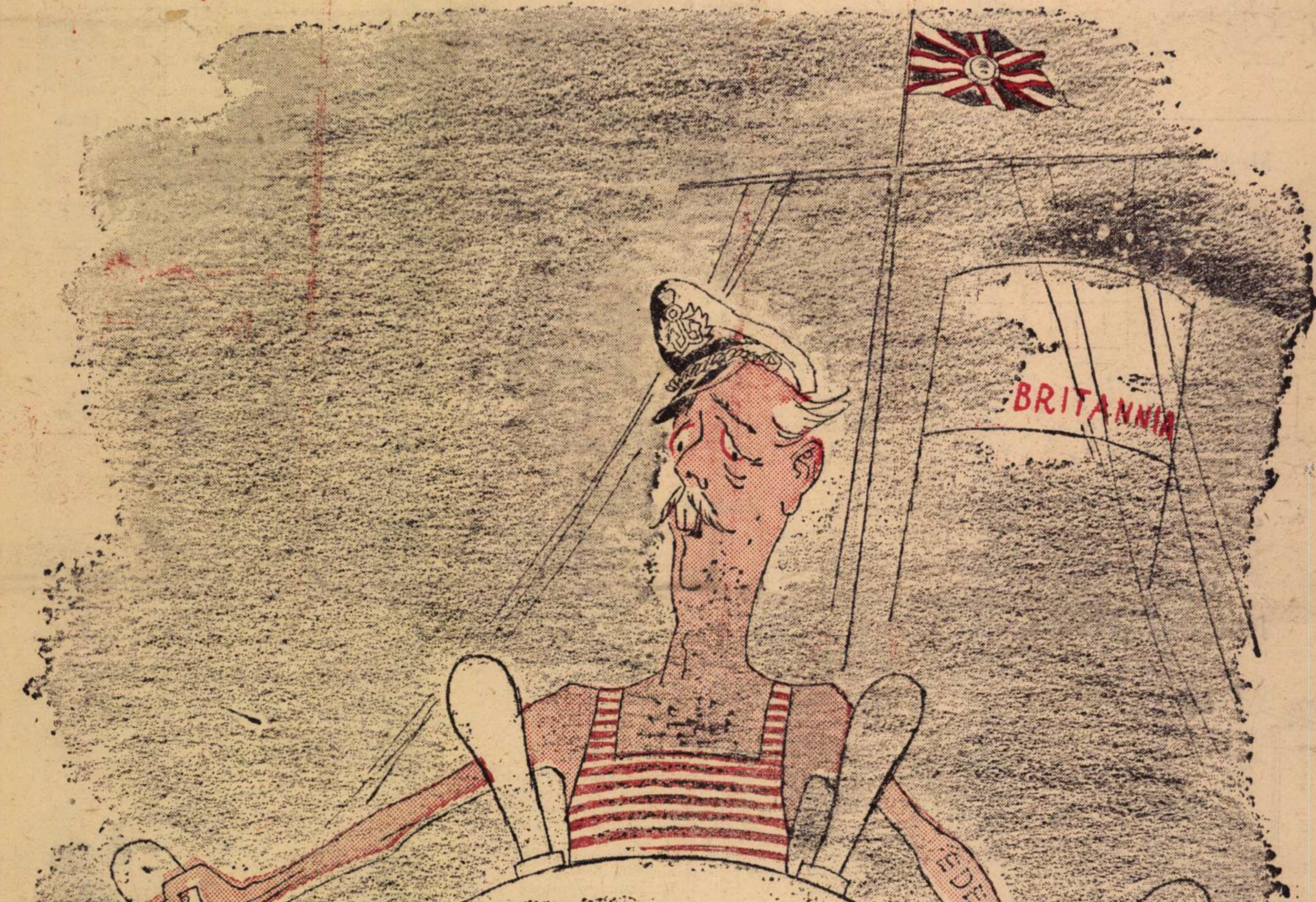
BRITANNIA
EDEN
É
Ny
K
D

Eden: Hát eddig csak eljutottam... De hogyan fordulok vissza?

Csoportkép

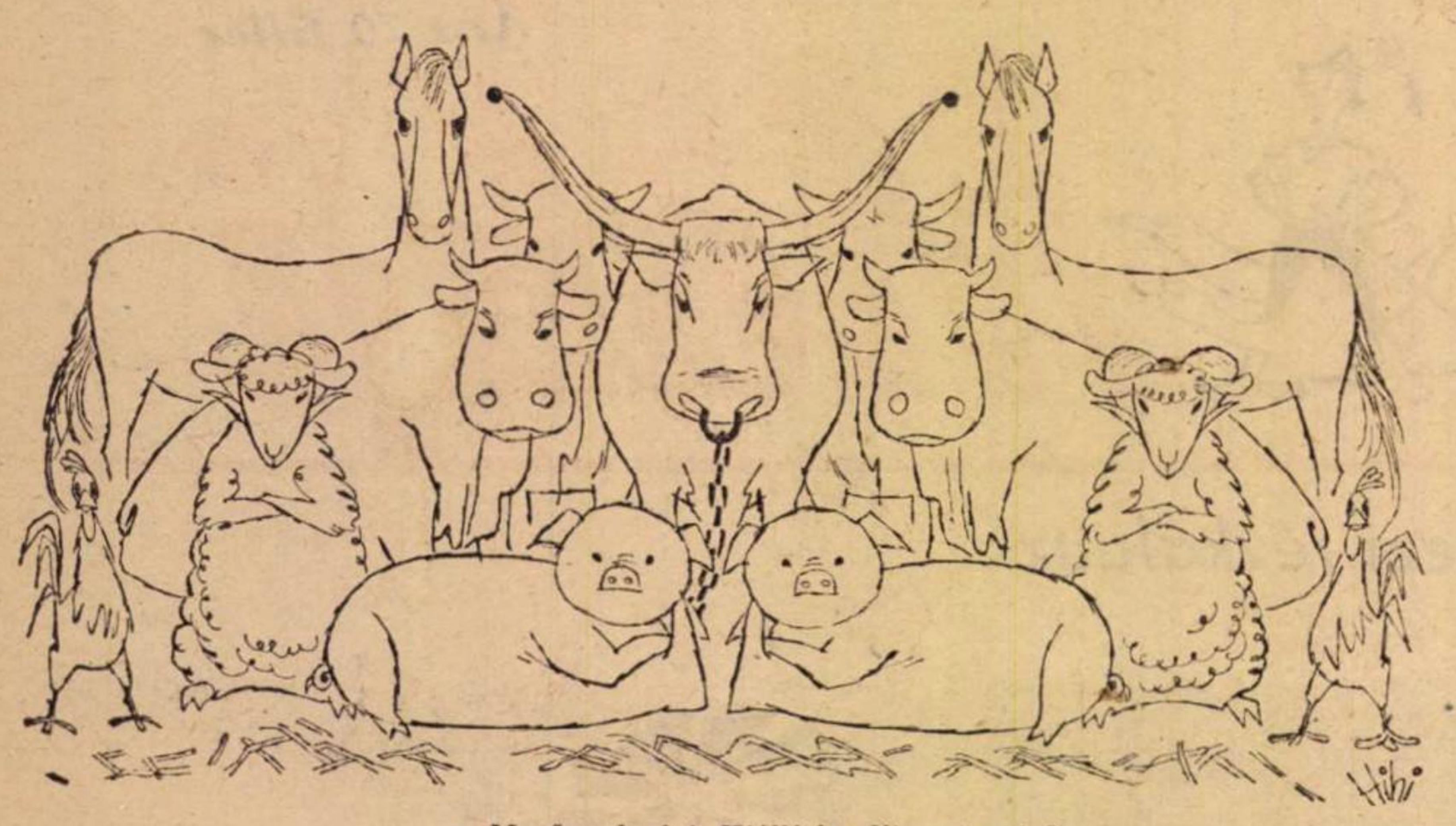

a Mezőgazdasági Kiállítás díjnyerteseiről

AZONOS VAGYOK

Milyen jó, hogy nem Kovács Jánosnak hivnak! Ha az lenne a nevem, akkor gyakrabban találkoztam volna névrokonaim nevével az újságokban. Igy azonban, mint aránylag ritka név birtokosa, csak ezekben a napokban lettem népszerű. Az történt, hogy letartóztattak és elitéltek egy csongrádi munkakerülőt, aki a csalások sorozatát követte el, főleg hamiskártyázással. A birósági hir megjelenése után átlag ötpercenként kérdezték tőlem ismerőseim:

— Mi az, te szabadlábon vagy? Már kiengedtek?

Eleinte kényszeredett mosolylyal válaszoltam:

— Hiába, a névrokonság.

Vagy:

— Még jó, hogy egyáltalán nem tudok kártyázni és sohasem voltam Csongrádon.

Erre rendszerint a „jó kis kifogás" és „nna, nna" szövegű, általuk viccesnek vélt válaszok hangzottak el, úgy, hogy már nagyon úntam a dolgot. Es ekkor találkoztam Feketével. Ez a Fekete egy ellenszenves alak, akit sohasem szerettem. Persze, ő is azzal jött, hogy „szép dolgokat olvasok rólad".

Szomorú arccal, csüggedt hangon válaszoltam:

— Sajnos, megtörtént.

Az illető csodálkozva kérdezte:

— Hogy-hogy, hát mégis rólad van szó?

— Rólam. Hiába, egyszer minden kiderül.

— De hiszen az újságban Csongrádról van szó.

— Minden héten lementem Csongrádra. Tudod, van ott egy nőismerősöm és az bizony sok pénzbe került.

*

Ezen az estén fejfájással feküdtem le, nyugtalan álmom volt. Megkaptam a József Attila-, Kossuth- és Nobel-dijat, azonkívül a francia becsületrendet. Az újságok első oldalon foglalkoztak sikereimmel és minden lap hozta a fényképemet is.

Boldogan sétáltam az utcán és rengeteg ismerőssel találkoztam. Vártam a gratulációkat, de minden ismerősöm ezzel állított meg:

— Olvastam, hogy letartóztattak Csongrádon...

Palásti László

Megkezdődött a tanév

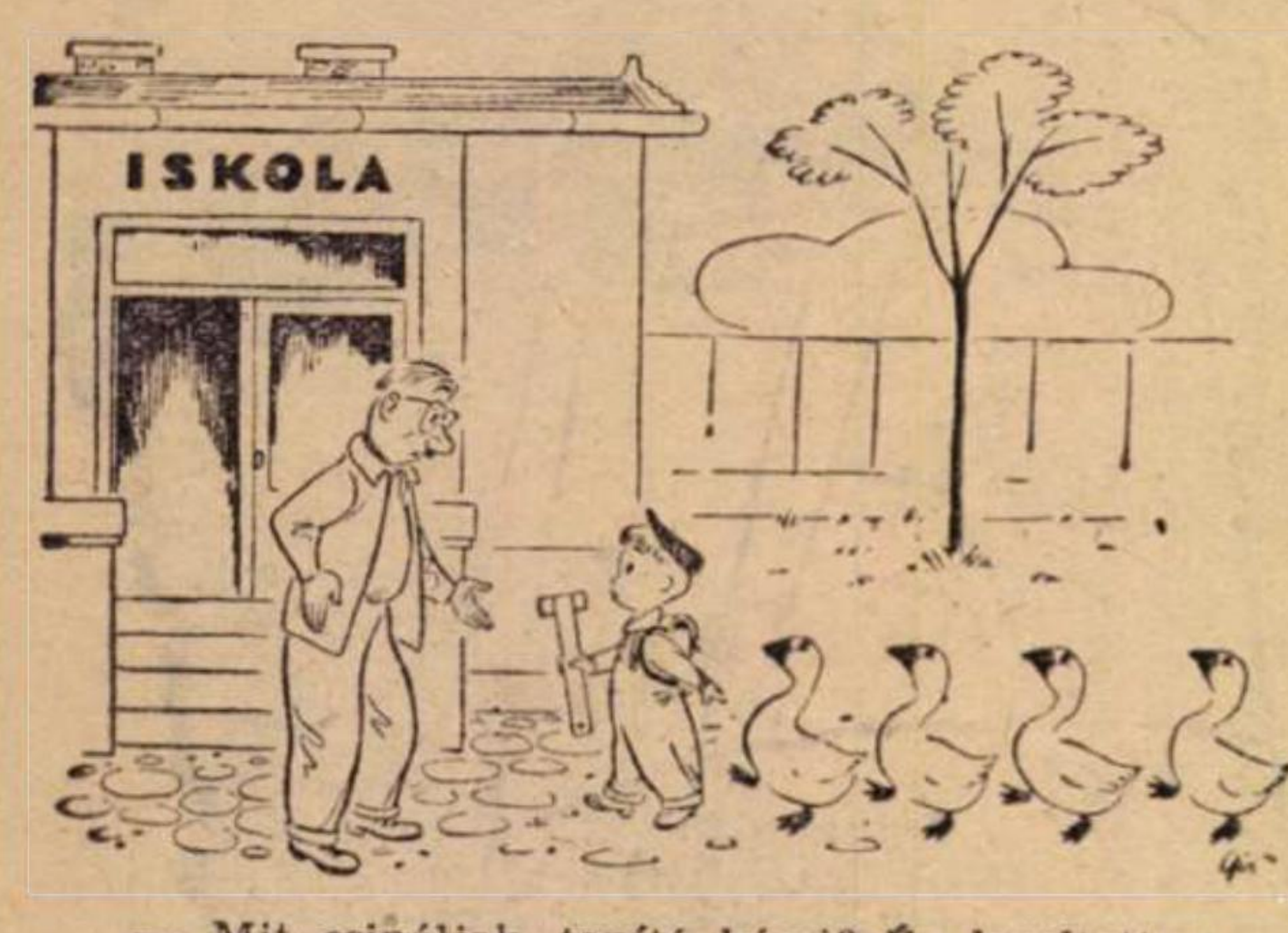

— Mit csináljak, tanító bácsi? Én legeltettem őket a nyári vakációban...

Ha a vasgyárak jobban igyekeznének...

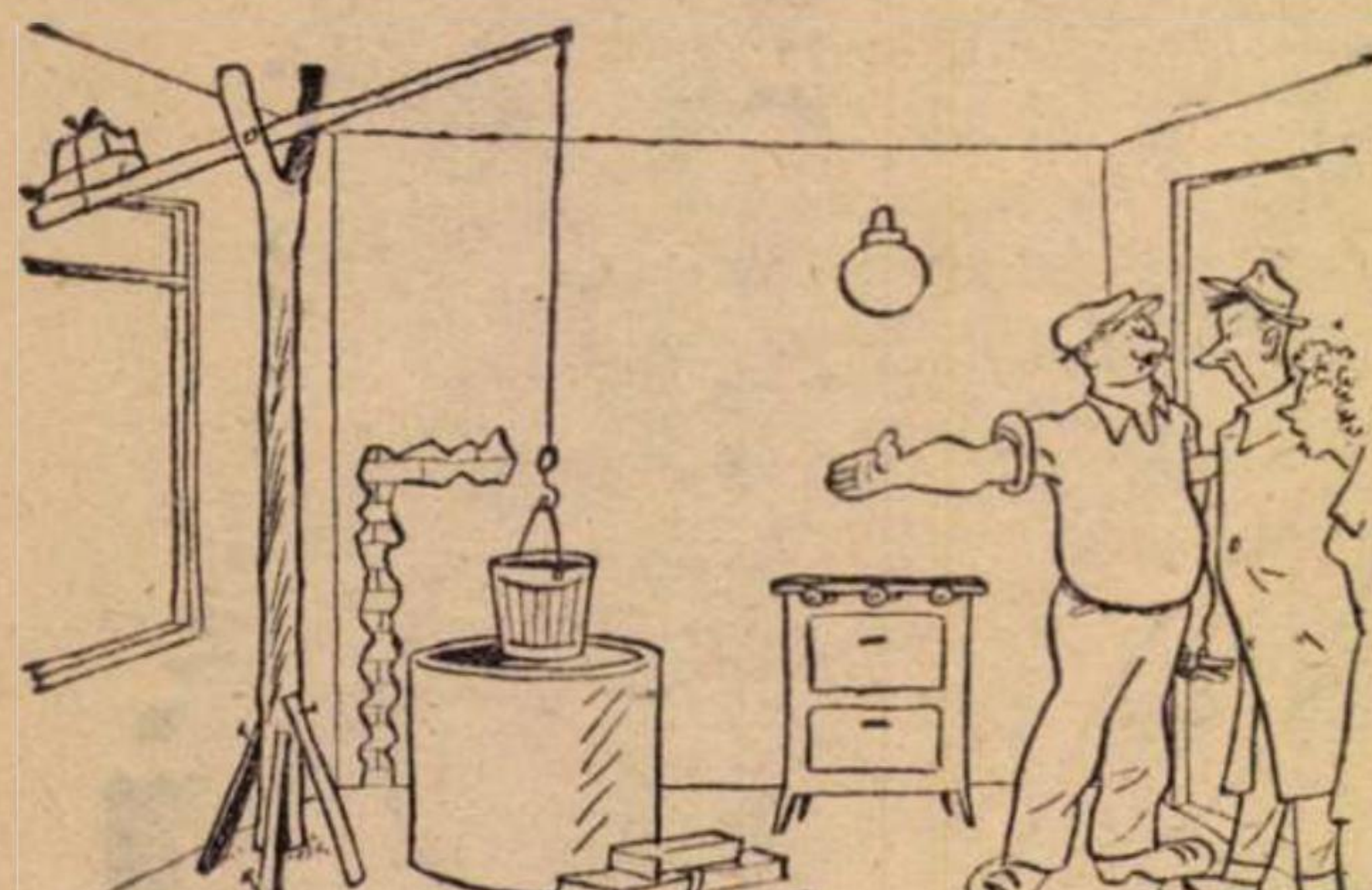

— Beköltözhetnek az új lakásba, elvtársak! Addig is, amíg a vízvezetékcsövek megjönnek, használják ezt itt!

Hatásos cégér

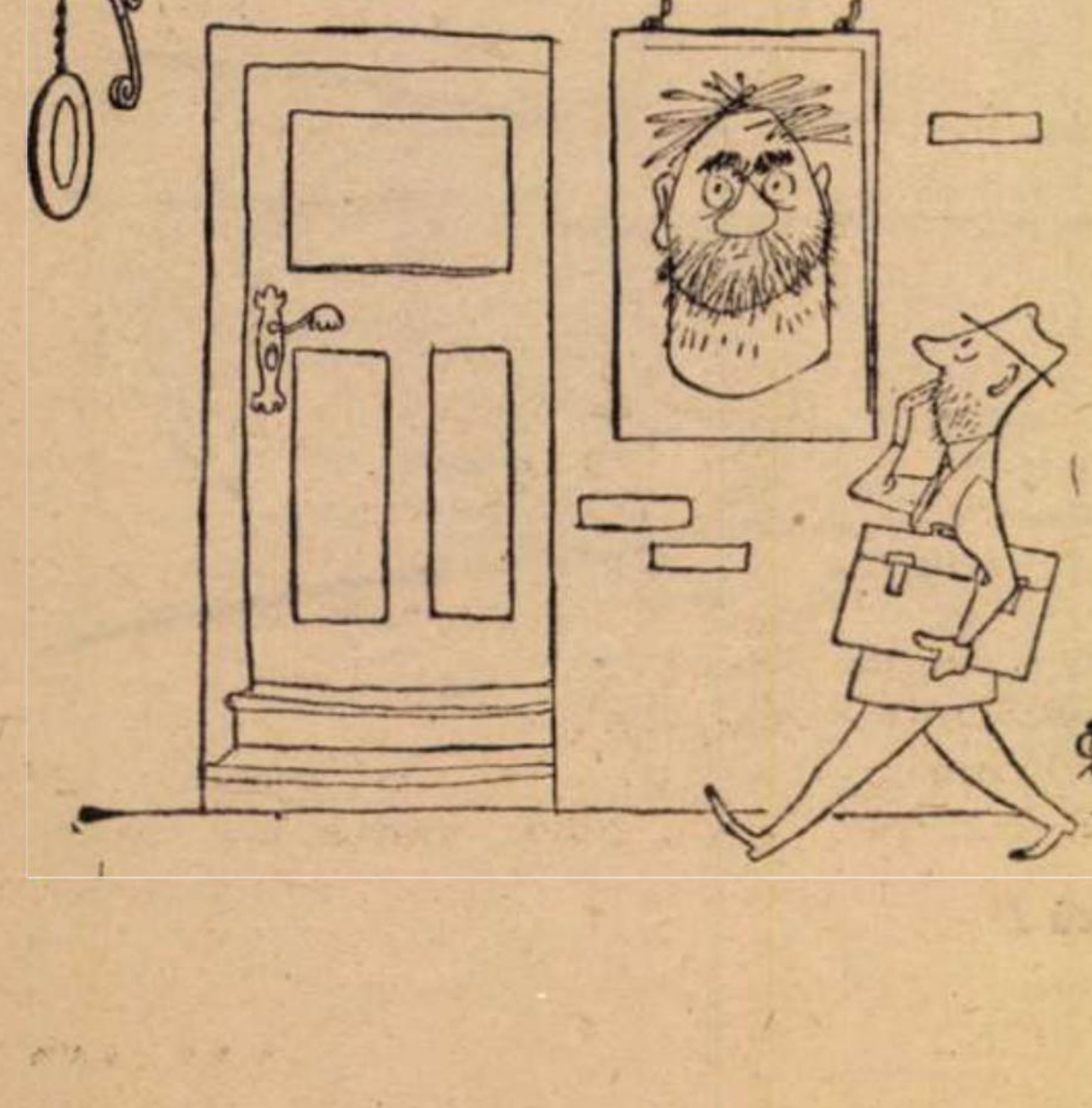

Külföldi szemle

A tolvaj is tévedhet

A genovai kikötőbe dél-amerikai útjáról tért vissza egy óceánjáró. A hajóra tolvaj lopódzott fel, hogy körülnézzen a megérkezés izgalmában éberségüket vesztett utasok holmijai között. A legjobban Ove Frydenberg dán tudós hét gyönyörű bőröndje tetszett meg neki, s a legszebbet sikerült is ellopnia. Nyilván nagy lehetett a csalódása, amikor kiderült, hogy a bőröndben több száz ritka argentin légy volt. A rendőrség a tudós bejelentése alapján hamar megtalálta az elhagyott bőröndöt, amelyen rúgás nyomai voltak láthatók, a gondosan preparált legyek azonban épségben megmaradtak. Az eset fényes bizonysága annak, hogy a tolvajok tudományos képzettsége sok kívánnivalót hagy maga után.

A nők és a nudizmus

A „Daily Herald" munkatársa, Michael Neward riportot készített egy angliai nudista telepről. Persze ő maga is teljesen ruhátlanul jelent meg riportjának színhelyén, hogy se feltűnést, se megbotránkozást ne keltsen a lelkes nudisták között. Riportja során alkalma volt beszélni Mr. Charles Macaskie elnökkel is, aki meglehetős borúlátással nyilatkozott a nudista nőkről:

— A nőkből sohasem lesz igazi nudista.

— Miért nem? — kérdezte az újságíró.

— Mert szeretnek öltözködni!

Áhitat és óvatosság

Melbourne-ből, az olimpiai játékok színhelyéről jelenti az Associated Press, hogy az olimpiai láng ausztráliai útja során különleges óvintézkedéseket léptetnek életbe. Az olimpiai fáklyát szokás szerint Görögországban gyújtják meg, hajón szállítják Ausztráliába, s ott váltófutók viszik egészen a melbourne-i stadionig. Mivel a préri novemberben nagyon gyúlékony, egész Ausztrálián keresztül tűzoltóság követi a szent lángot.

A fehér kannibál

A „Sie und Er" tudósítása szerint különös kalandja támadt a Belga-Kongó-beli Leopoldvilleben Charles Meunier ültetvényesnek. A „Logos"-törzs főnöke elé vezették, s a törzsfőnök nyomatékosan felszólította, hogy hagyja abba a néger emberekkel való táplálkozást, különben mind a 250 bennszülött munkása sztrájkba lép. Az ültetvényes először azt hitte, hogy rossz viccről van szó, majd amikor látta, hogy humornak nyoma sincs a törzsfőnök viselkedésében, szakácsával akarta bizonyítani, hogy nem táplálkozik sem négerekkel, sem másféle embertársaival. Ekkor kiderült, hogy szakácsa jelentette őt fel. Egy sereg húskonzerven ugyanis mosolygó néger látható, s az olvasni nem tudó szakács azt hitte, hogy ezek négerkonzervek. Az ültetvényes egy írásszakértő segítségével tisztázta magát.

Udvarias életmentők

A londoni „Times" írja, hogy egy férfit és tízéves fiát a tengerár messze elsodorta a nyílt tengeren egy kis gumicsónakban. A Légierő egyik helikoptere észrevette őket. Mielőtt azonban kimentették őket, a helikopter legénységének egyik tagja leereszkedett hozzájuk, s megkérdezte, hogy óhajtják-e életük megmentését. Amikor a férfi igenlő választ adott (nem minden meglepetés nélkül), felszállították őket a helikopterba. A gép pilótája megmagyarázta, hogy miért érdeklődtek mentés előtt a megmentendők szándéka felől:

— A múltkor egy úszót mentettünk ki a tengerből. Az illető nagyon mérges volt, és kijelentette, hogy nem tartott igényt a segítségünkre, mi az ördögnek mentettük ki. Azóta előzetes beleegyezés nélkül senkinek sem mentjük meg az életét.

Leszerelés előtt

„Gengsztertelenitik" a Nyugat-Németországban állomasozó amerikai csapatokat.

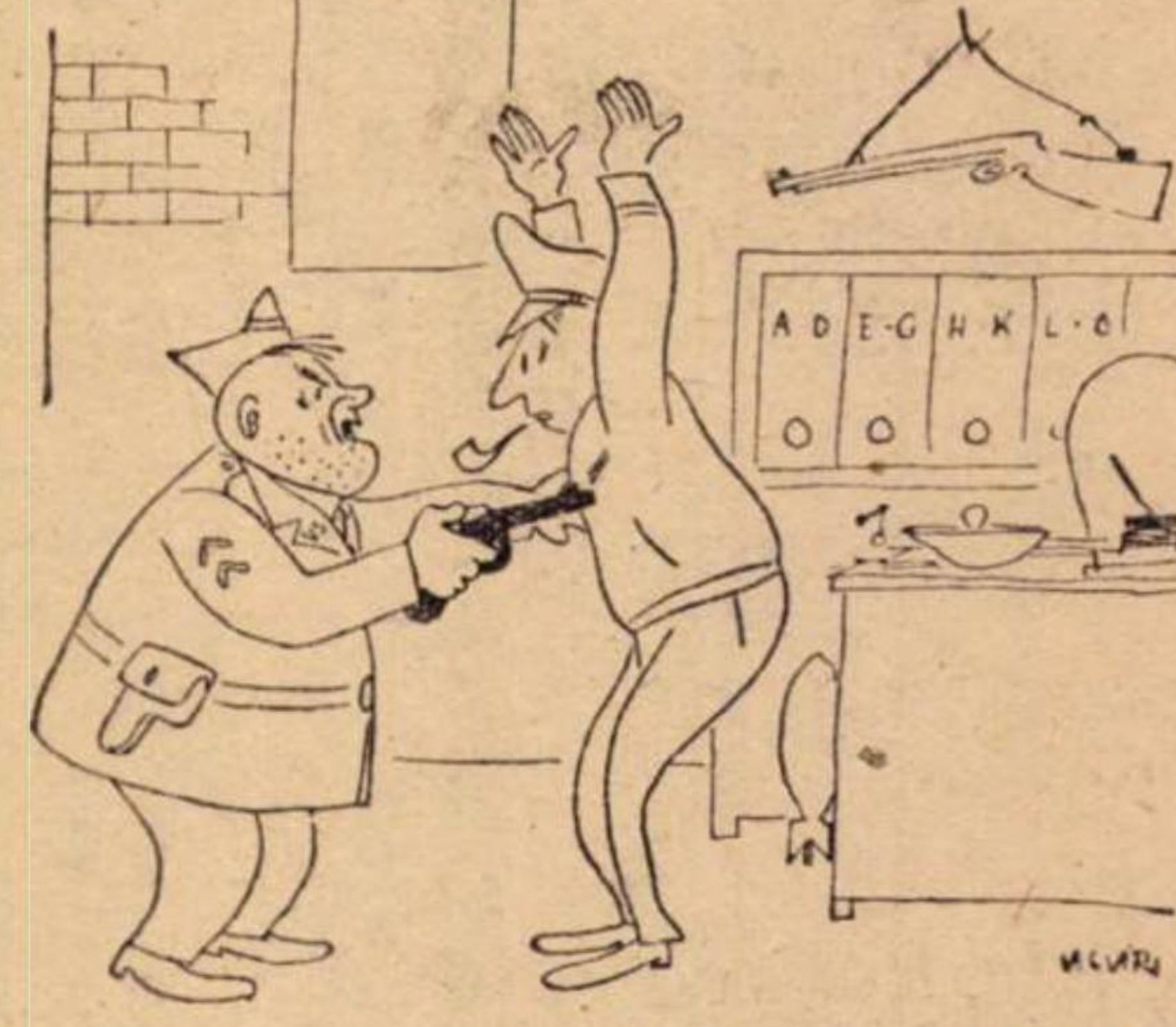

— Leszerelési igazolványt, vagy életet!

Szobai használatra alkalmas játékautó kerül forgalomba

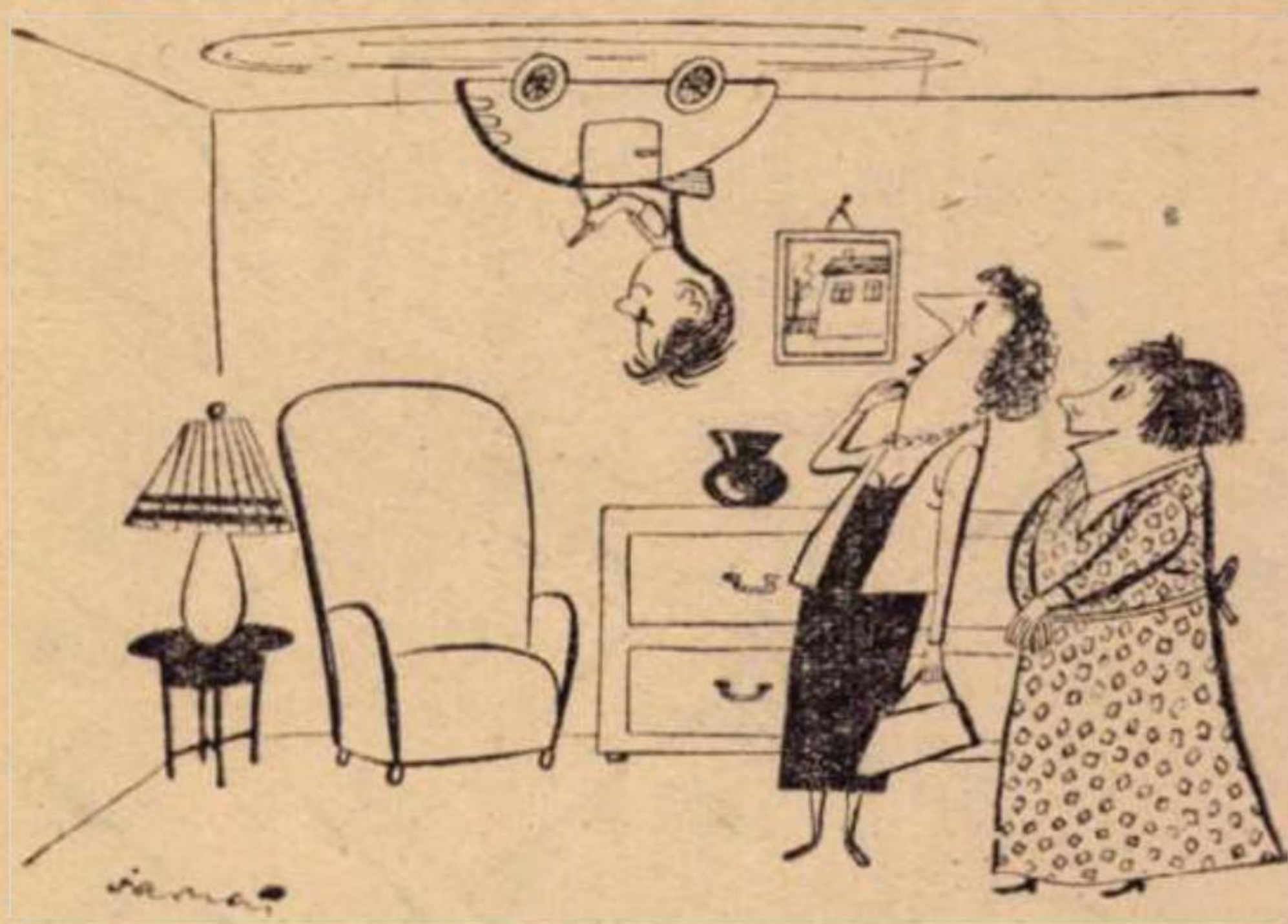

— Tudod, drágám, nem engedem, hogy tönkretegye a parkettet...

Hóbortos utazás a világ körül

1.

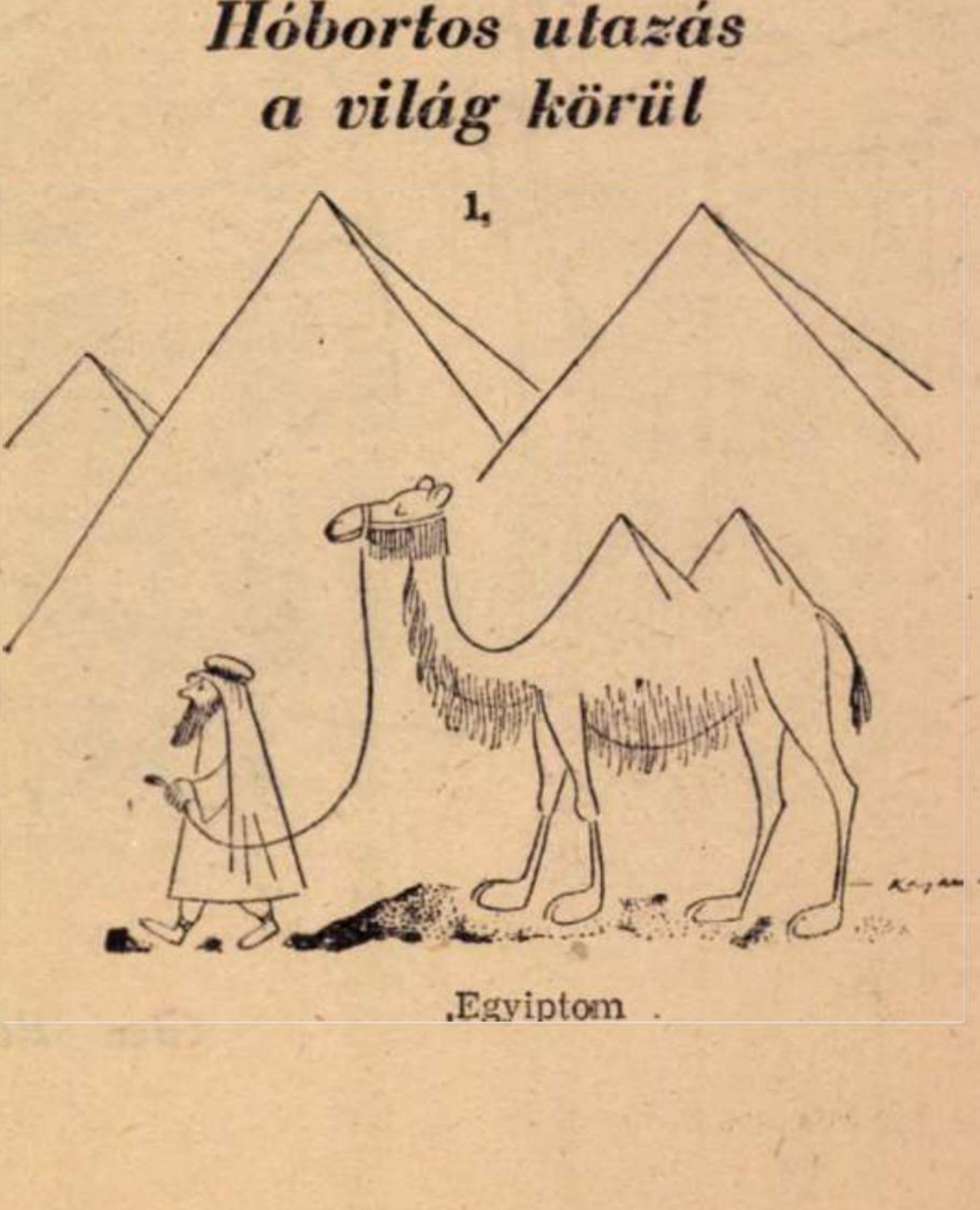

Egyiptom

Panaszos levél

Tisztelt elvtárs! Megkaptuk panaszos levelét, amelyben megírja hogy önt 1956 május 18-án reggel fél 8-kor társbérlője, Barinka Alajos a fürdőszobában tettleg inzultálta, s ennek következtében ön 8 napon túl is csak nehezen gyógyuló sérüléseket szenvedett a bal arcán.

Először is megköszönjük bizalmát, amellyel szerkesztőségünkhöz fordult, mert ebben azt a megbecsülést látjuk, amely minket továbbra is arra serkent, hogy szívvel-lélekkel foglalkozzunk a dolgozók ügyes-bajos dolgaival. Munkánkért az olvasók bizalma a legfőbb jutalmunk, azt igyekszünk körültekintéssel, tapintattal és lelkiismeretességgel a jövőben is kiérdemelni.

Nb. levelét elküldtük illetékes helyre, Barinka Alajos elvtárshoz, és arra kértük, hogy vizsgálja meg az ön panaszát. Barinka Lajos elvtárs a következő választ intézte hozzánk:

„T. cím! Megmondhatom a szaktársaknak, hogy az a Krizsanek szemtelen egy alak. Még neki áll feljebb! Nem volt neki elég az a pofon, amit lekentem, de azonban még kaphat egyet. És még van pofája beirni az újsághoz és mindenfélét összehazudozni, mert ez a pali úgy hazudik, mintha könyvből olvasná. Először is azon kezdem, hogy ő lévett a fogkefémre de én nem szóltam semmit, mert szeretem a békességet, inkább szenvedek. De amikor azt mondta, hogy tegyem arrébb a piszkos törülközőmet, elöntött a méreg, mert nemrég volt idegösszeomlásom. De még akkor is csak figyelmeztettem, hogy jobb lesz, ha befogja azt a ronda pofáját, mire feleselni kezdett és erre elfogyott a türelmem, de az aljas rágalom, hogy nagyot ütöttem és ezt megmondtam neki szemébe is. Pedig akkor még nem is tudtam, hogy engem meg akar fúrni az újságban, de majd megkapja a magáét, abba hiba nem lesz. De nekem maguk se küldjenek ilyen levelet, biztos, a Krizsanek pártján vannak, beugrottak neki, pedig annak egy szavát sem lehet elhinni. És lemondom az előfizetést is, úgyis csak marhaságokat írnak, múltkor is azt írták, hogy száraz meleg idő lesz, és úgy megáztam, hogy még most is náthás vagyok.

Tisztelettel

Barinka Alajos s. k."

Amikor a fenti választ b. tudomására hozzuk, arra kérjük, hogy a jövőben is forduljon hozzánk bizalommal bármilyen természetű panaszával vagy észrevételével.

A „Népi nép" Levelezési Osztálya.

(A másolat hitelességéért felel:

Feleki László)

Szolgáld ki magad!

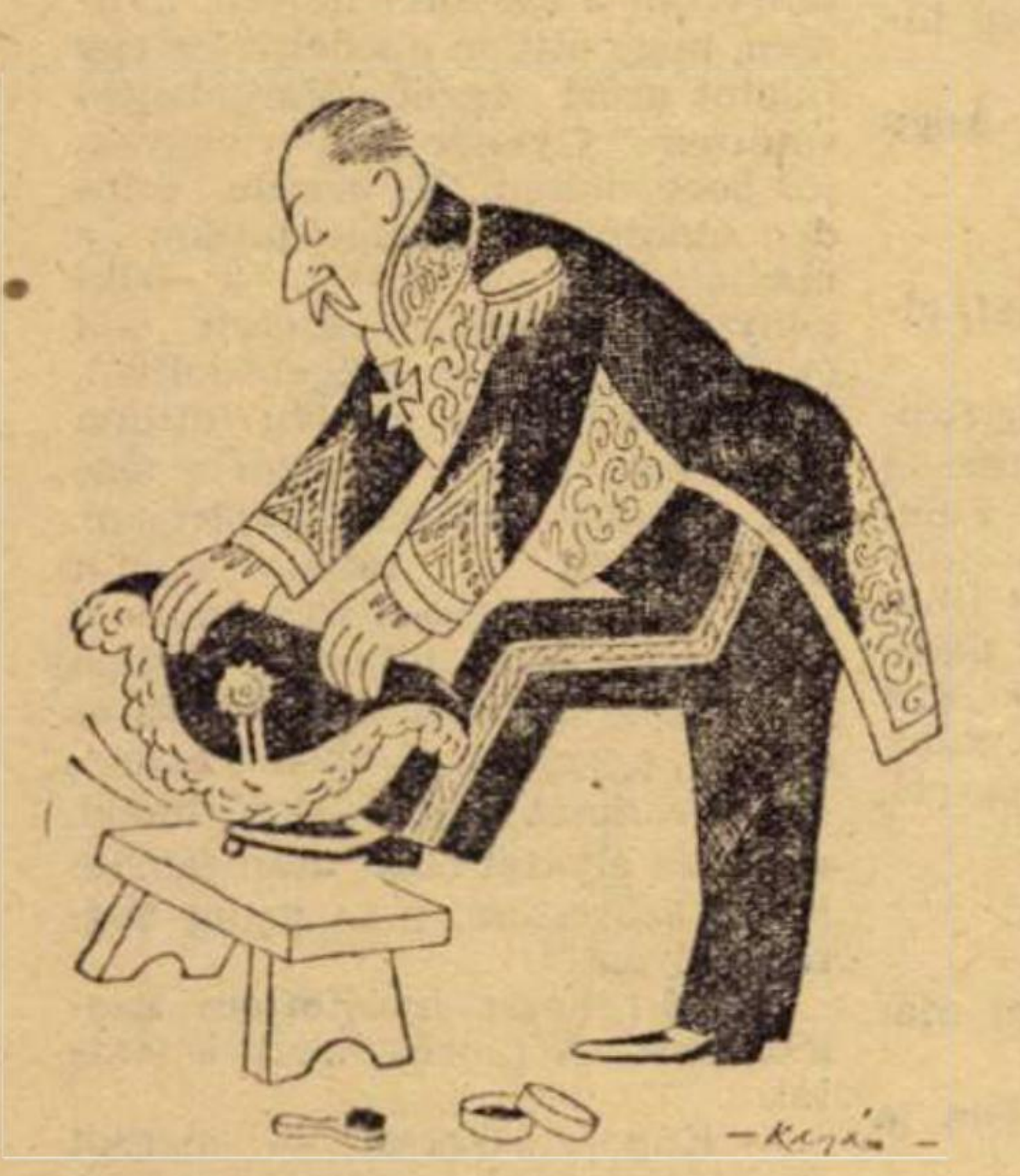

Egy naív matróz érdeklődik

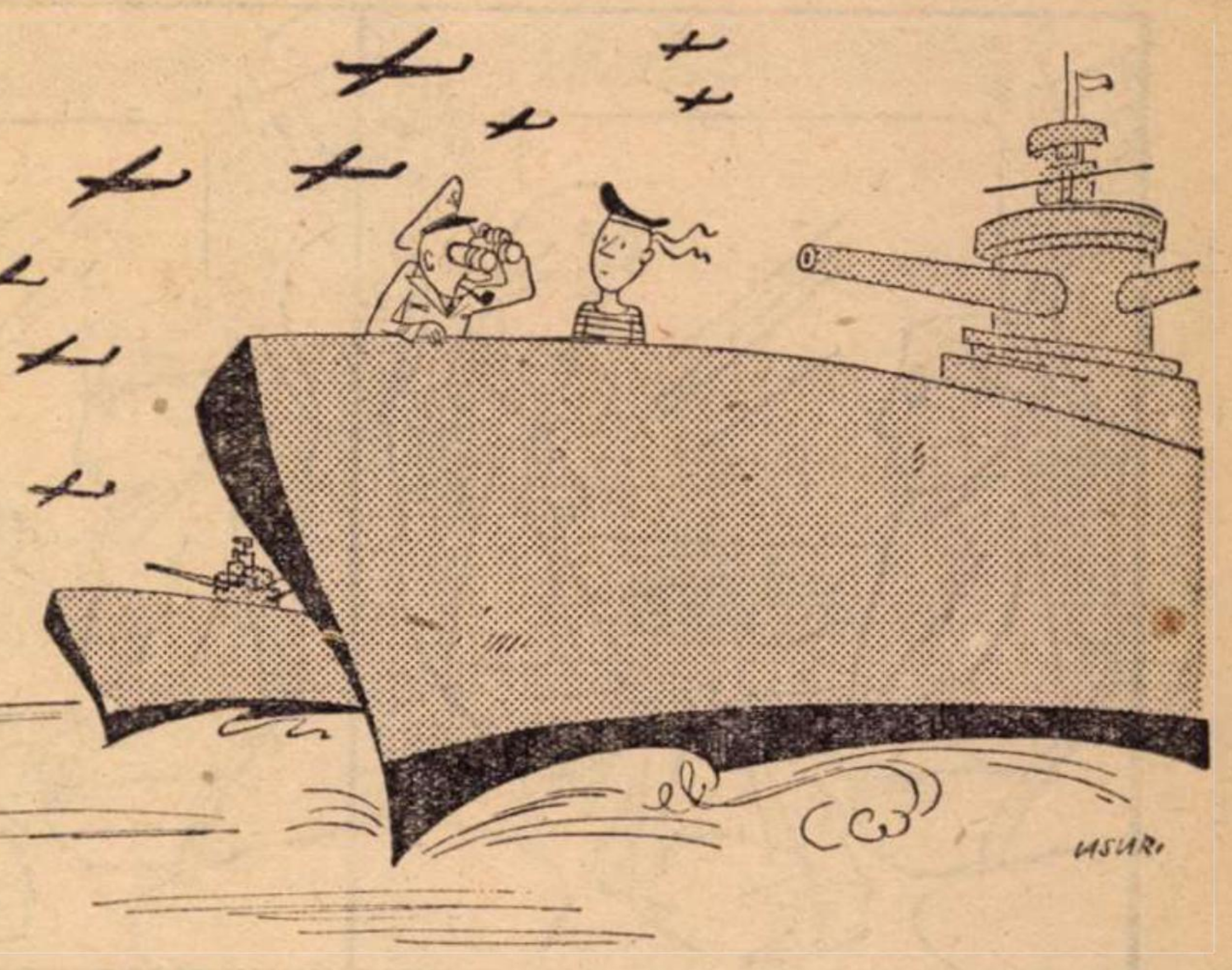

— Tessék mondani, kapitány úr, messze van még az agresszor?

Csak ostyában veszi be...

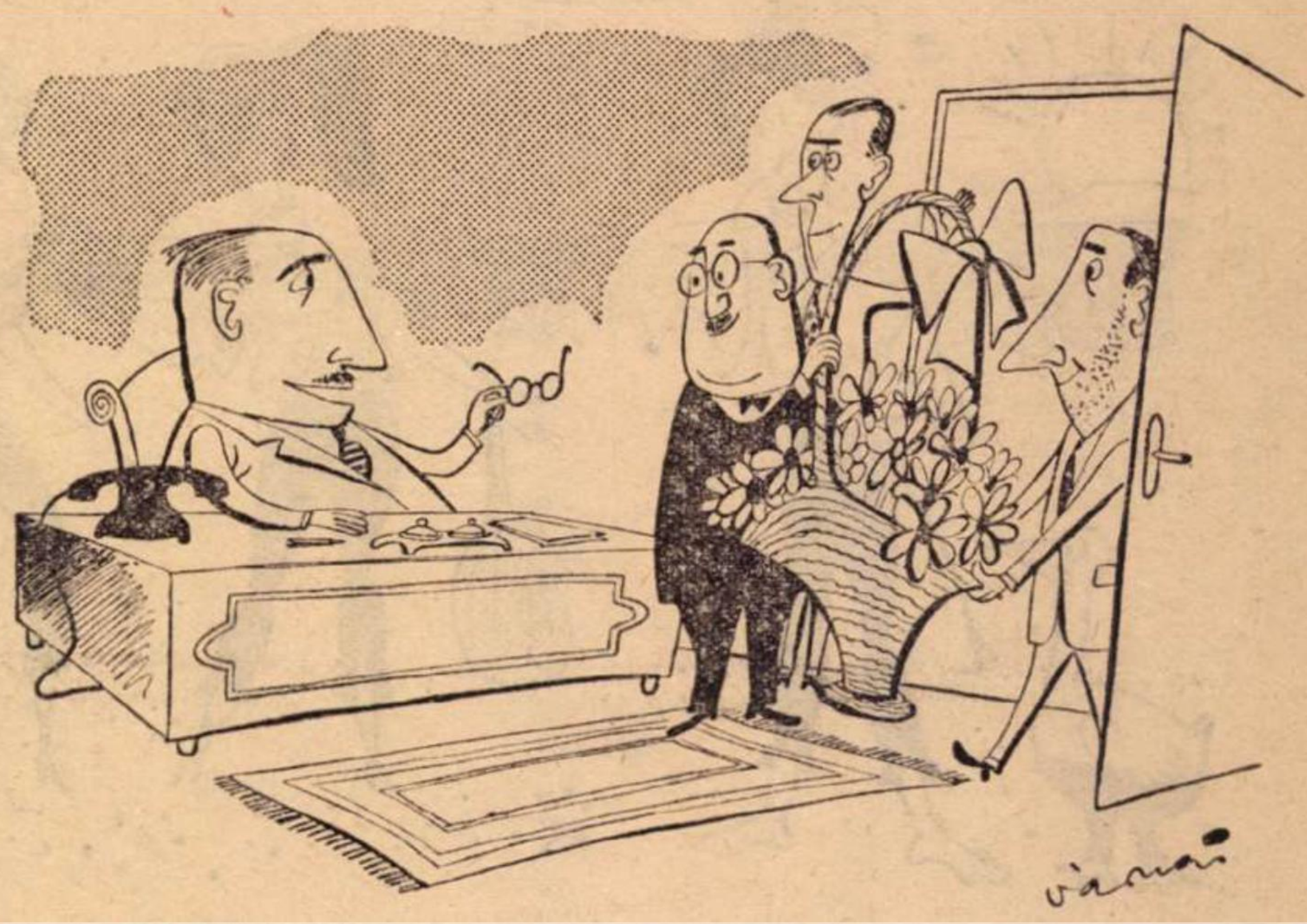

— Látom, az elvtársak meg akarják mondani, ami a szívükön fekszik ... Hát csak tessék, tessék!

Reggeli torna

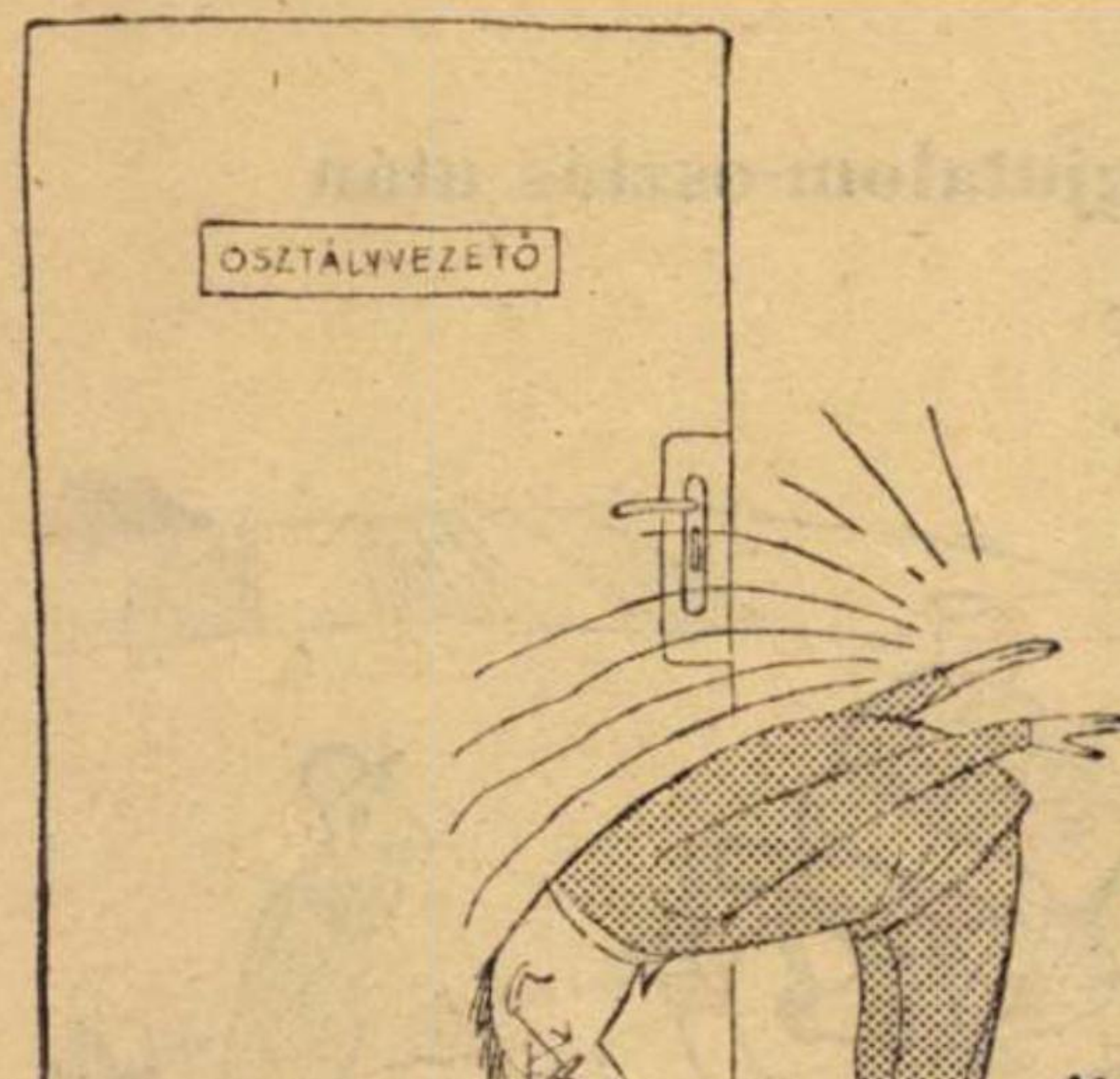

Pótgombokat adnak a fiúkabátokhoz

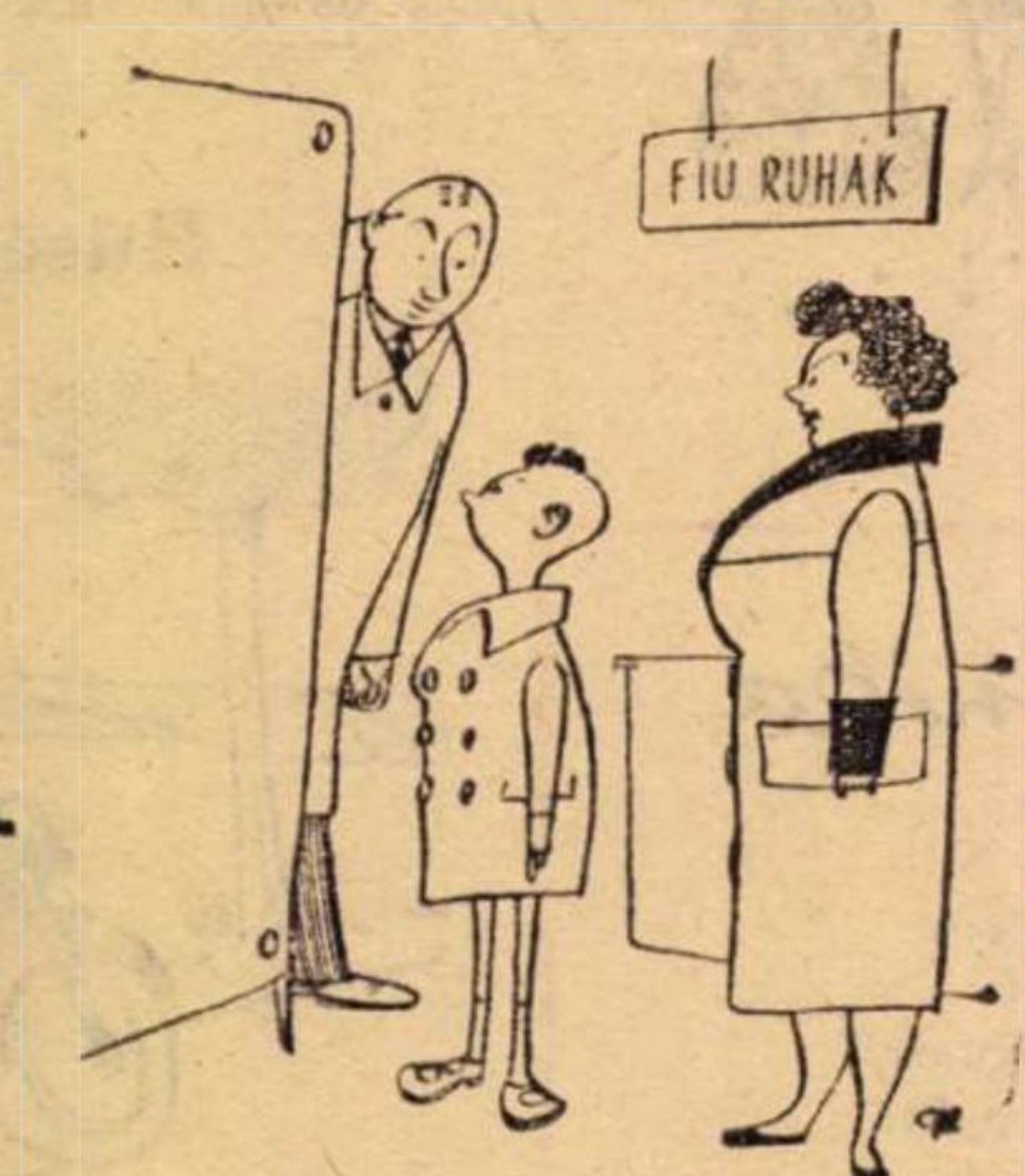

— Bácsi kérem, ehhez a kabáthoz hány pótgombot kapok?

— Ötöt, fiacskám!

— Klassz, akkor együtt a csapat!

Elismerés

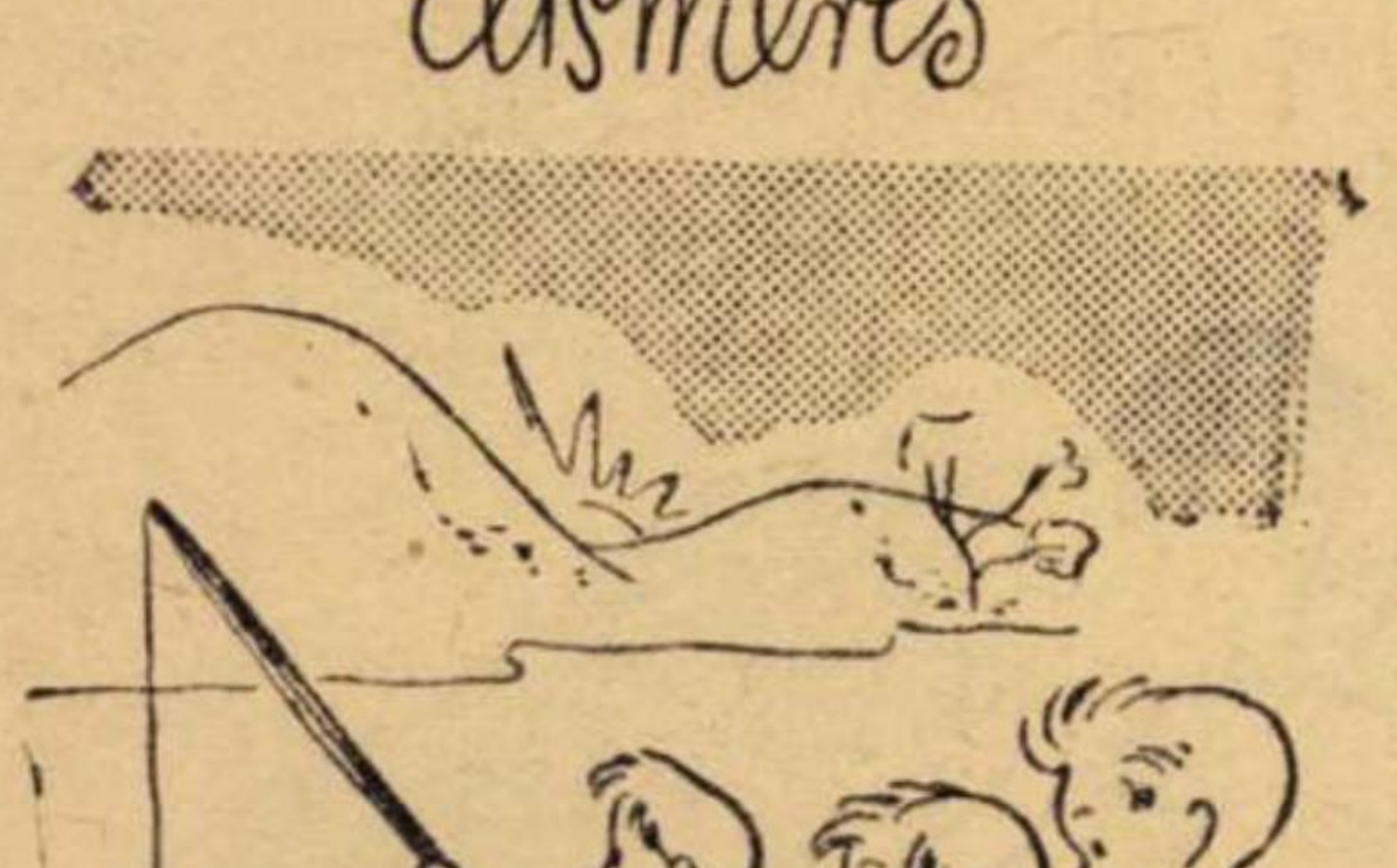

— Ügyes a bácsi! Már egy egész bögre kukacot fogott ...

Hódít a műszál

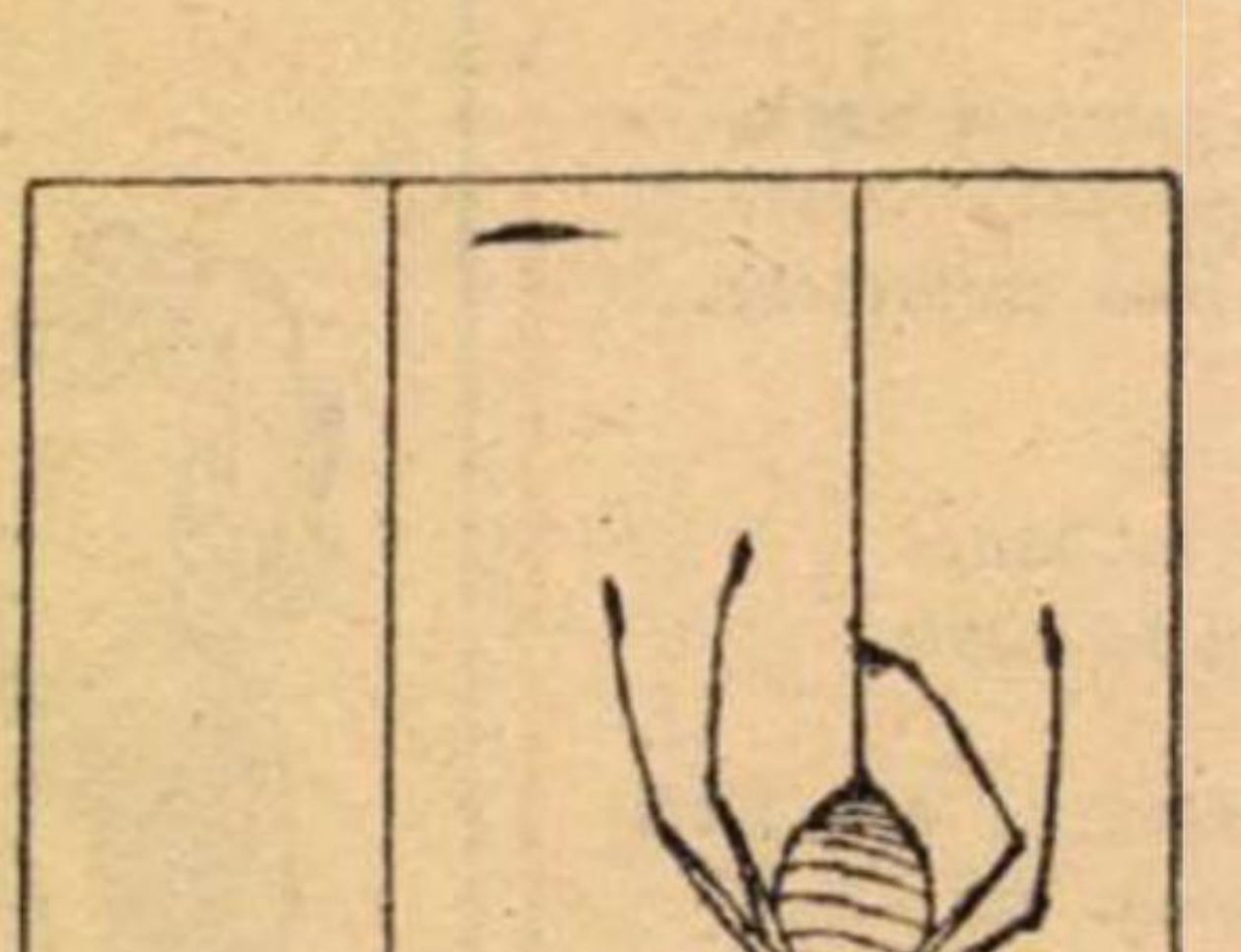

— Perlon, vagy orlon, kollega?

— Á, nájlon!

Segítség, üdülők!

Dorombolva kúszik a farmotoros Ikarus a budapest—gyöngyösi országúton. Gyomrában a mátrai üdülők szektája bámulja a tájat. Mögöttem a főváros és az utolsó háromnapi hajrá. Előttem kétheti csend és kikapcsolódás Mátraházán. A kettő között bóbiskolok én.

— Nézze, milyen szépek a bocikák!

Felriadok. Ismeretlen útitársnőm bök fel könyökével legszebb szendergésemből. A kedvéért megnézem, milyen szépek a bocikák, amelyeket már rég elhagytunk. Elismerően bólintok és újra visszasüppedek az ülésre, jelezve magány utáni vágyamat.

— Szintén Mátraháza?

Némán (és dacosan) bólintok.

— Háza gyönyörű — csicsergi fesztelenül, mielőtt még behunyhatnám a szemem.

— Három évvel ezelőtt nyaraltam ott. Magának biztos jót fog tenni. Látom halálrafáradt.

— Igen, halál — nyögöm.

— Tudja, manapság nagyon ráfér az emberre az üdülés. Mindenütt nagy a hajsza. Nálunk is. Én ugyanis a Gyalupadnál (Gyalogutakat Paddal Ellátó Vállalat) dolgozom. Terves vagyok. Amúgy jó hely, csak néha sok a munka. Ami azt illeti, a nyaralás mindig jólesik. Emlékszem, egyszer kislánykoromban a szüleimmel Bártfán nyaraltunk ...

Végem van! Végig kellett hallgatnom az életrajzát. Kétségbeejtő helyzet: a nő ötvenen túl van, a busz még csak Hatvanon innen. Legalább már az első huszonöt éven lennénk túl.

Hatvan után átesünk az első szerelmi csalódáson. Gyöngyös előtt a nagy, az igazi megkéri a kezét. Gyöngyösig — némi habozás után — igent mond.

Gyöngyös, tíz perc szünet. Ólomként nehezedő szemhéjamat egy duplával és egy karillal igyekszem féken tartani.

Indulás után a mézeshetek és a házasság első évei következnek. A város szélén apró parasztházak. Igyekszem figyelmét a táj szépségeire irányítani. Ez használ. Csendben nézelődik. Van még egy félórám, megpróbálom átaludni.

— Nézze, de édes házak.

— Igen — rebegem.

— Tudja, néha kedvem lenne bemenni egy ilyen házba. Megnézni, hogyan élnek ezek az emberek. Elbeszélgetni velük egy kicsit.

— Ennek semmi akadálya — biztatom reménykedve. Hátha kiugrik a robogó buszból, csakhogy elbeszélgessen egy kicsit.

— Oh — süti le a szemét —, ahhoz én túl gyáva vagyok, hogy beállítsak egy idegen házba. Különben is nagyon tartózkodó természet vagyok, nehezen ismerkedem emberekkel.

Aczél János

Külföldre mennek...

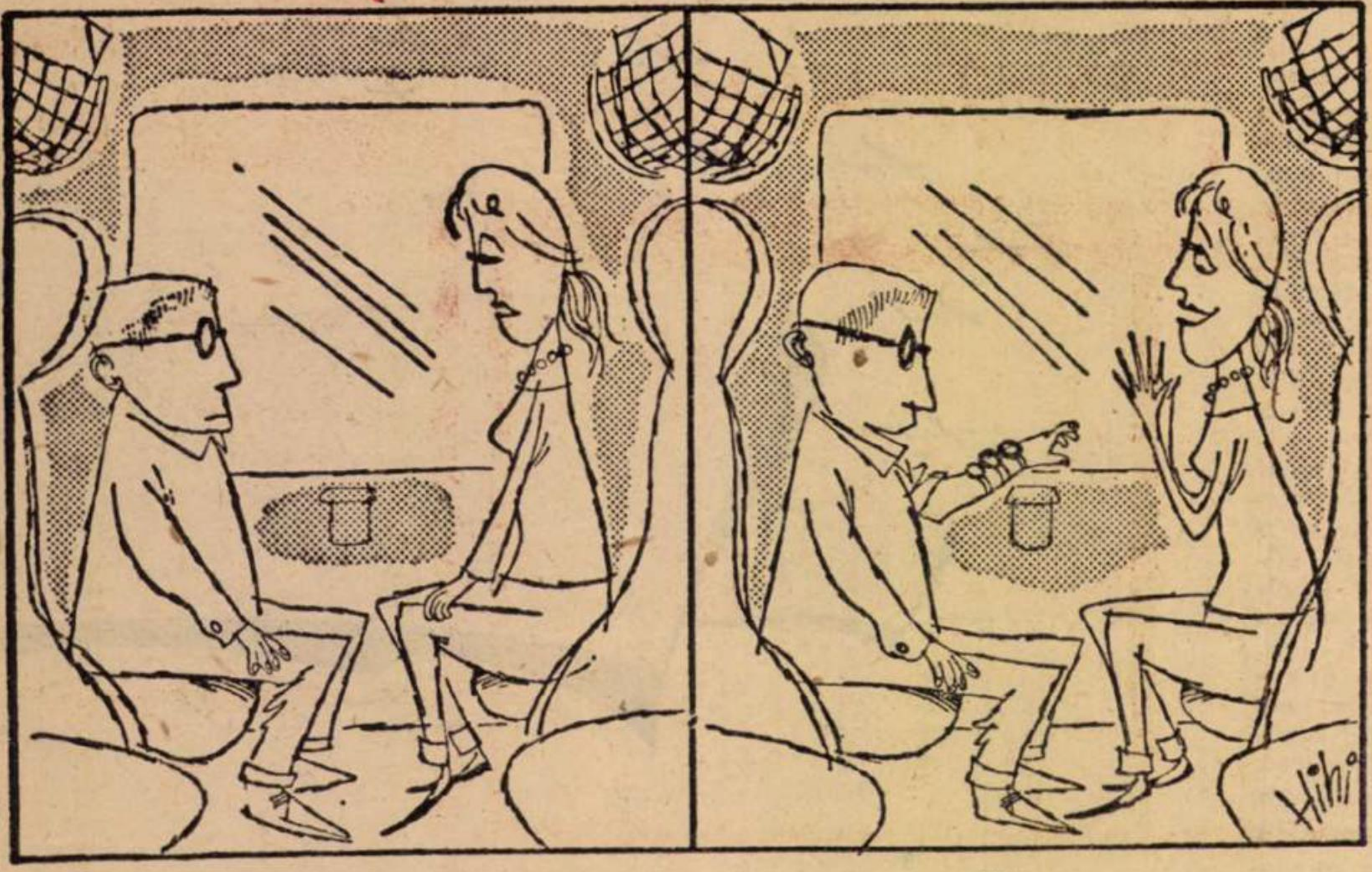

— Hány óra van, Lajos? — Három...

Ludas Matyi Siófokon

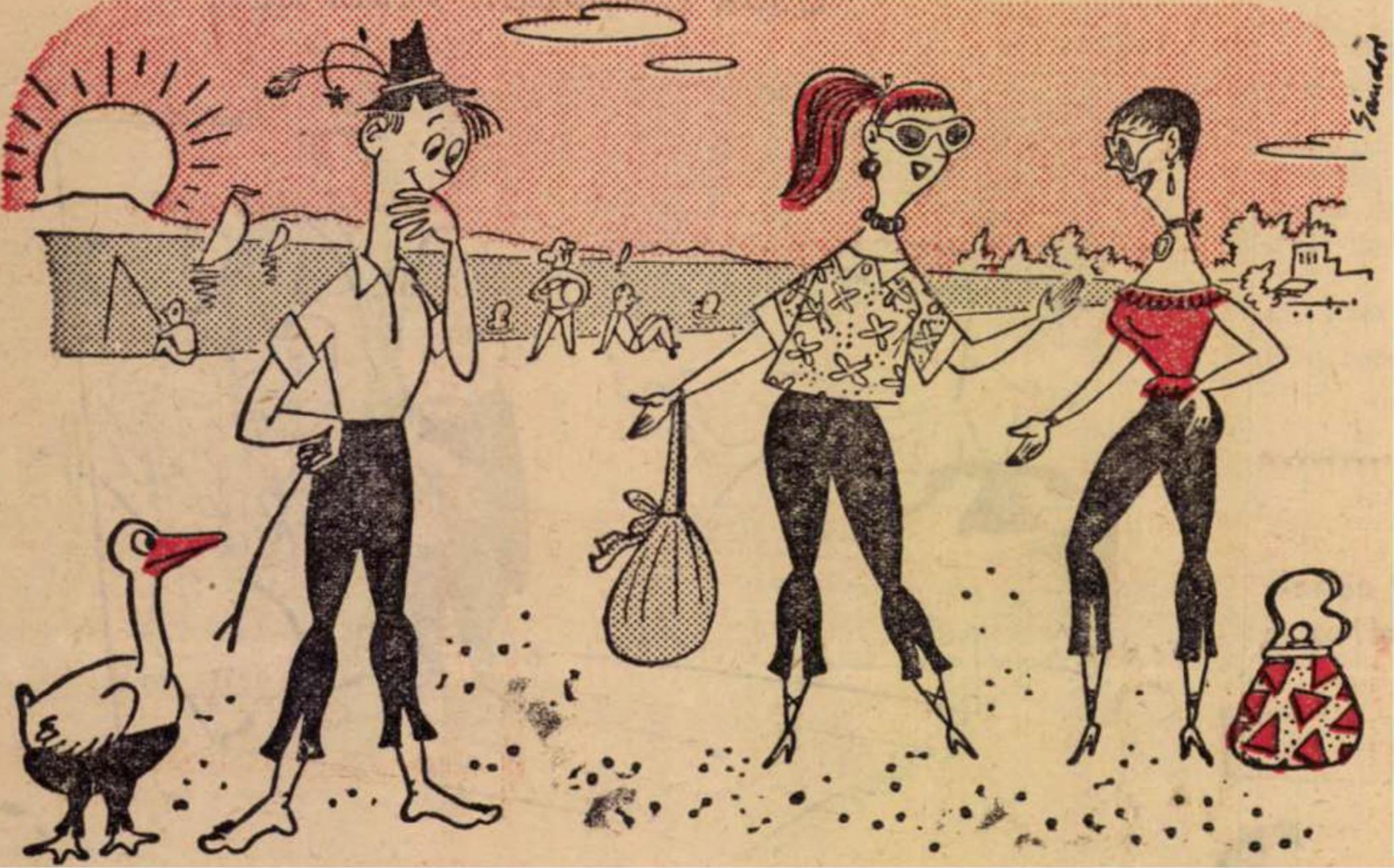

— Nahát, libuskám, divatba jött a nadrágom!

Mitől hízik Szomolai?

Abban a szerény művészi körben, amelyben forogni, sőt, forgolódni szoktam, egyre élesebben felvetődik a probléma:

— Vajon mitől hízik Szomolai?

Hogy az olvasó is oszthassa az érdeklődést, néhány sorral be kell mutatni Szomolait. A legújabb kézi lexikon ezt árulja el róla: „Született 1926-ban. Zeneszerző, a könnyű műfaj sikeres művelője."

Szomolai agglegénynek indult, de abbahagyta. Hófehérhajú mamája ádáz tiltakozása ellenére feleségül vette azt a Kati nevű dizőzt, aki „Úgy hazudj ..." című legújabb művét étteremben, teraszon, szabadtéri színpadon, rádióban és hanglemezen sikerre vitte. Szomolai tehát a házasemberek népes csoportjában folytatta életét. Csinos kétszobahallos lakásában boldogan éldegélt. És veszedelmesen hízott! Egyre jobban foglalkoztatta a közvéleményt a nagy probléma: „Vajon mitől hízik Szomolai?"

Most végre megtudtam, hogy mitől hízik Szomolai.

★

Ne játsszunk az idegekkel, elmesélem, szépen sorjában.

Másféléves házasság után Szomolai először élvezte a szalmaság gyötrelmeit, illetve örömeit. Felesége néhány napra vidékre utazott a szüleihez. Tudom, mi illik, meghívtam ebédre az egyik divatos étterembe. Beszélgettünk egy fél órácskát, s amikor már ránk árnyékolódtak az unalom percei, egykedvűen megkérdeztem:

— Hány kiló vagy?

Szomorúan legyintett.

— Nem merem megmérni magam.

És akkor kirobbant belőlem a kérdés:

— Mitől hízol, Szomolai?

Közelebb húzta a székét, hátrapislogott, mint aki gyónni akar és ellenállhatatlanul hömpölygött belőle a vallomás:

— Csak görög sorstragédiákban történik olyasmi, ami velem. Hogy jövök én ehhez, én, a könnyű műfaj hivatott képviselője? Mint tudod, édesanyámnak majd meghasadt a szíve, amikor megnősültem. Hároméves koromban vesztettem el az apámat, az édesanyám nevelt fel nagy küzdelmekkel, megvédett a betegségtől, bánattól, mint tudod, nyaralni sem mentem nélküle, ott volt minden premieremen, megosztotta velem a sikert és a bukást. Az igaz, hogy bukásom még sohse volt. Rajtam kívül csak a háziasszonyi tudományára büszke. Nyíltan megmondom, egy kicsit sajnáltam otthagyni konyháját, viszont az szóba sem kerülhetett, hogy az anyámmal közös háztartásban éljünk. Mi Katival két órában állapítottuk meg az ebéd idejét és igen jó szakácsnőt vettünk fel. Nem akarok hosszadalmas lenni, amikor hazajöttünk nászútról, rögtön felkerestem az anyámat. Déli tizenkét órakor terített asztal fogadott, ott állt a tányérom a szokott helyen. „Tudom, hogy otthon ebédelsz, de egy falatot azért egyél. Vargabélest sütöttem." Gyenge jellem vagyok, jól beebédeltem. És ezután minden áldott nap meglátogattam a mamámat, mert hiszen a lelki kényszer, a szeretet vezetett oda és mindennap — megebédeltem. Először. Fél óra múlva otthon újra végig kellett ennem a menüt. Tudod micsoda gyötrelem, borjúpörkölt és töltött metélt után karfiol-levessel újra kezdeni az ebédet. Most pihenek. Otthon pár napig szünetel a háztartás és én egy, egyetlenegy ebédet eszem, az anyámnál... Te nem tudod, micsoda élvezet ebéd után feketekávét szürcsölni, nem pedig bográcsgulyást!"

Némán kezet nyújtottam Szomolainak. A pincér hozta a tésztát.

— Káposztáskocka? — meredt rá a vendégem. — Milyen szépen megpirították. Kérem, hozzon nekem is egy adagot.

Bocsánatkérően nézett rám:

— Ugye megengeded? Sajnos, megszoktam a duplaebédeket. Fél óra után éhséget érzek.

Stella Adorján

Hűségjutalom-osztás után

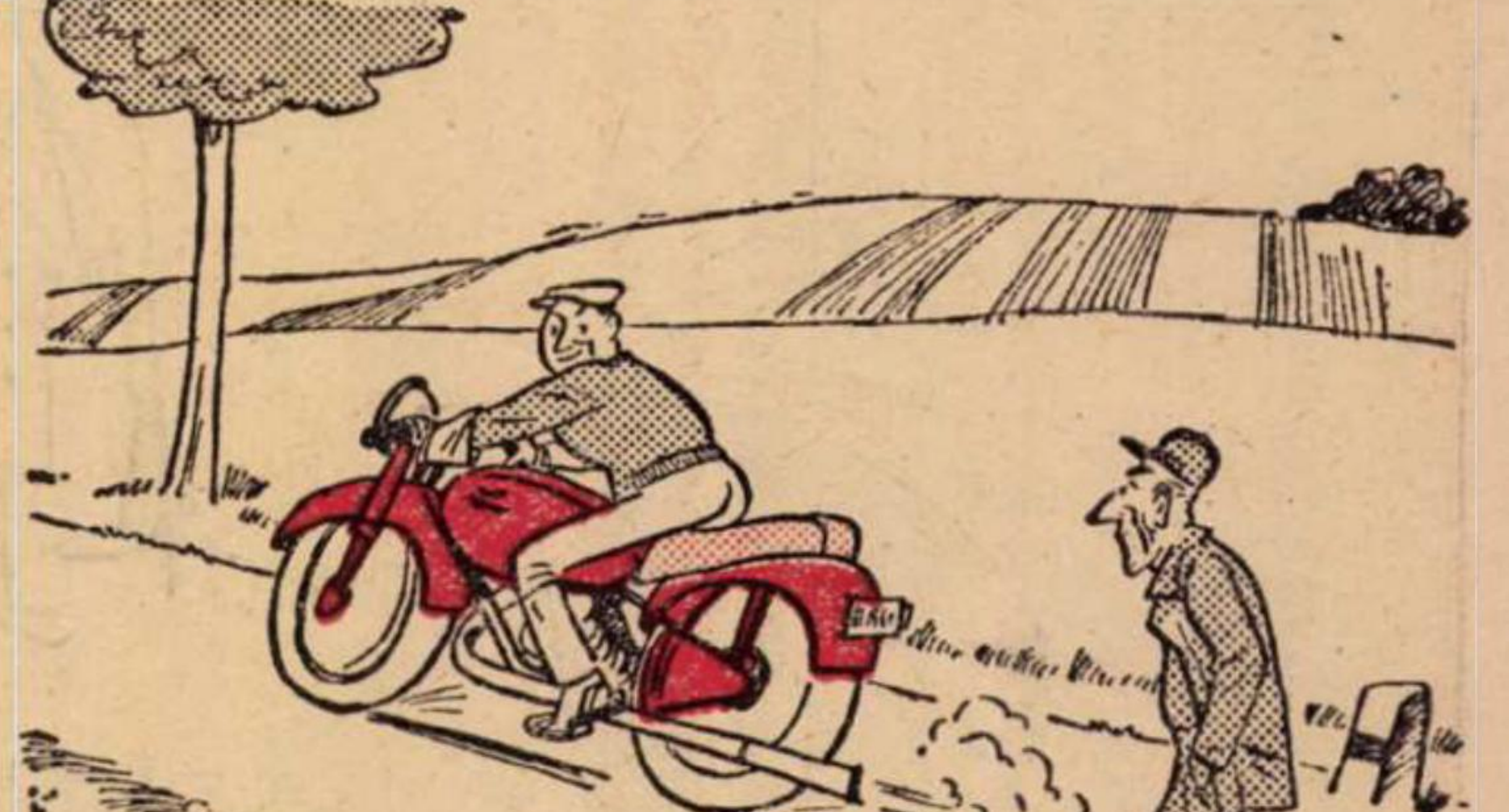

— Látod, öregem, így most már az országúton is elhagylak!

Nehéz kérdés

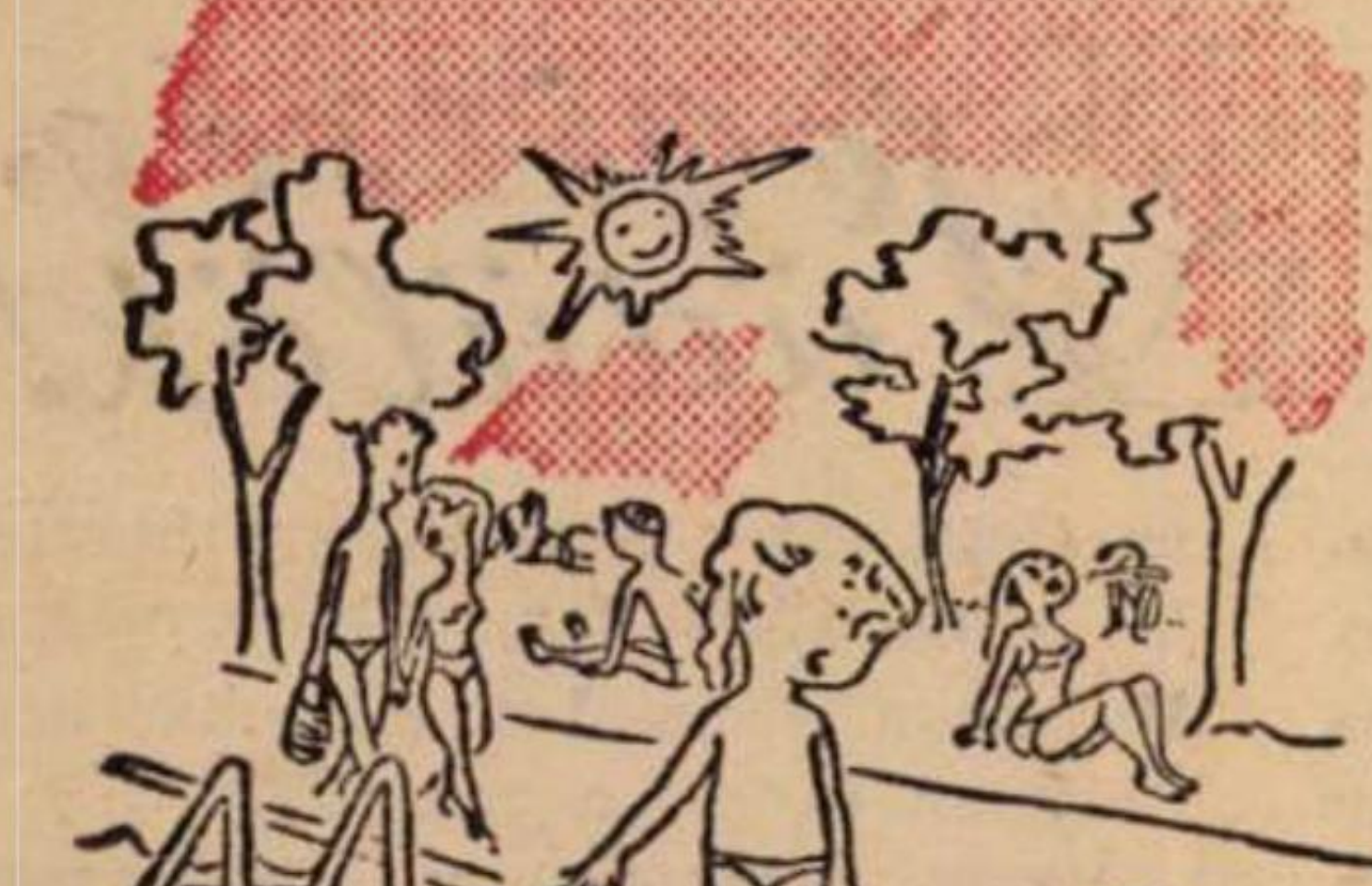

— Anyu, és ha lebarnulunk, akkor mi lesz?

Igényes kígyó

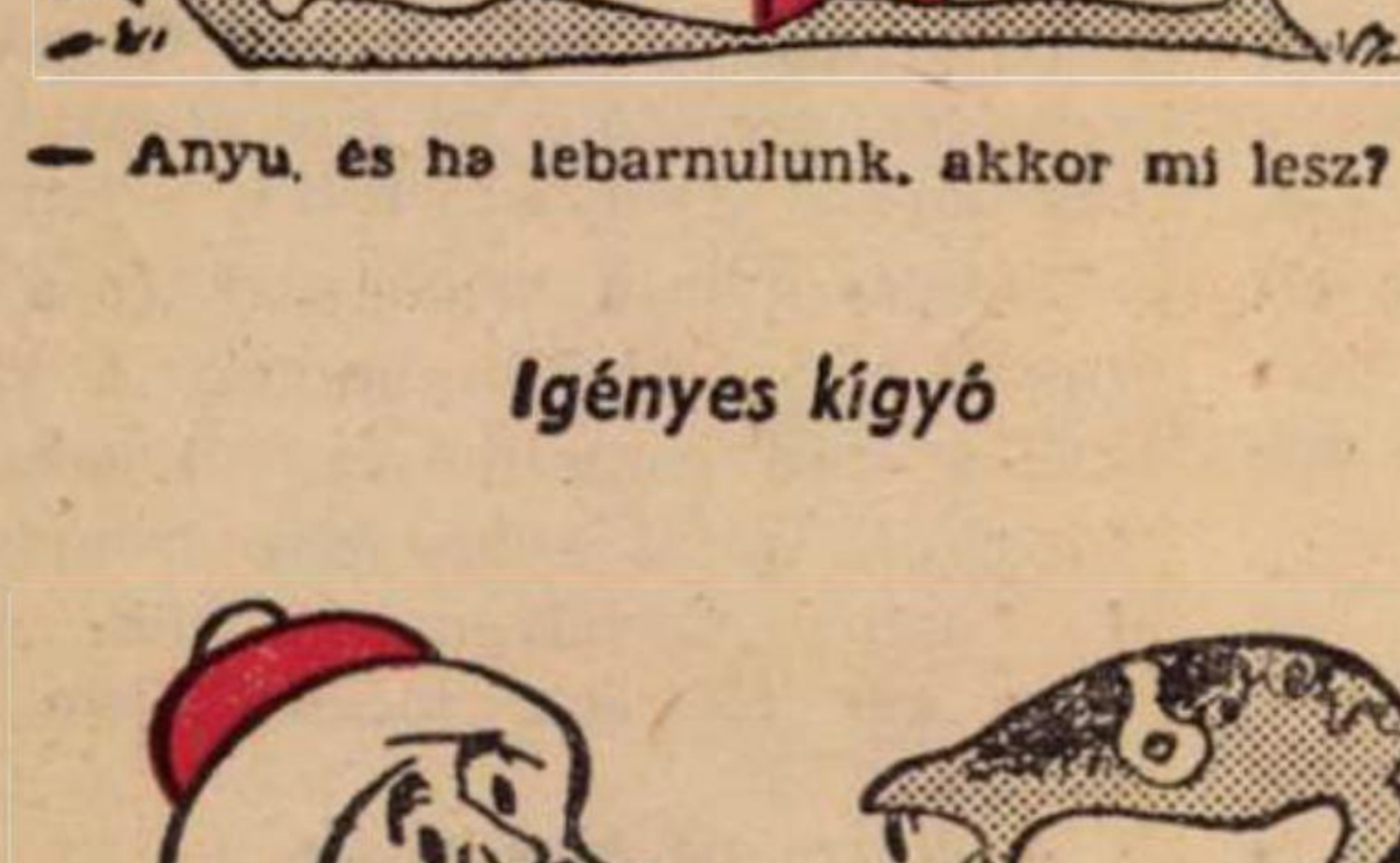

— Valami modernebbet nem tud játszani?

Lírai krónika

Szegfű

Ezt egy budai kirakatban láttam
Egy édes szeptemberi délelőtt.
Az volt kiírva: „Olcsó szegfűvásár,
Itt az alkalom, most lepje meg Őt!"

Az alkalom az itt van, de csak félig...
Töprengtem s szegény agyam forrva főtt,
Olcsó szegfűt már tudom, hol kell vennem,
Csak azt nem tudom, honnan vegyem Őt?

Pesti utca

Ó, hogy fáj látni, fáj már régesrégen,
Hogy megy egymástól csillagmesszeségben
S egymásra sem néz két közömbös ember.

De még nagyobb kínt érzek, szinte vérzek,
Ha együtt látok két vad ellenséget,
Hogy nézik egymást, némán, izzó szemmel...

Búsan járok az utca-sivatagban,
De néha egy kis vigaszt lelek abban,
Hogy mint oázist, olykor mást is látok.

„Hogy megvénültél!" — azt mondja egy férfi
„Fura! Te élsz még?" — a másik azt kérdi
S boldogan mondom: Ezek jóbarátok.

Kimegyek a Mezőgazdasági Kiállításra

Jó érzés lesz ott lenni, olyan édes,
Olyan idilli, olyan békességes...
Ott boldog leszek, tudom már előre.

Az ember ott is elég sűrűn hallja:
„Állat, ló, ökör, disznó, birka, marha!"
De ott egyetlen affér sincs belőle.

Gergely Miklós

Női dolgok

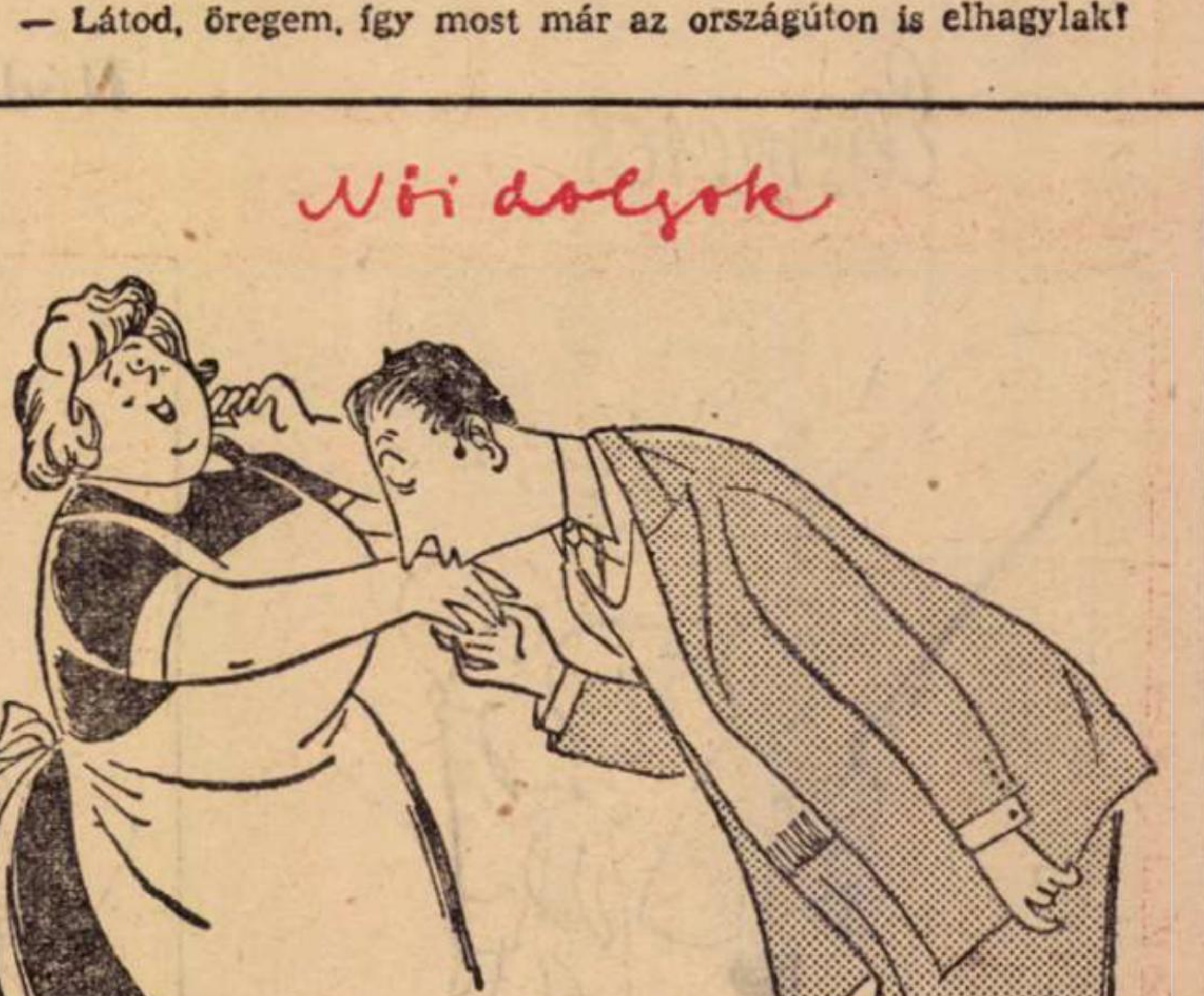

— Hagyja csak, Gyurikám...

(Vasvári Anna rajza)

Sándor Károly:

Társasutaztam a Szovjetunióban...

ÚTKÖZBEN, A VONATON TÖRTÉNT:

ELSŐ REGGEL A HÁLÓKOCSIBAN

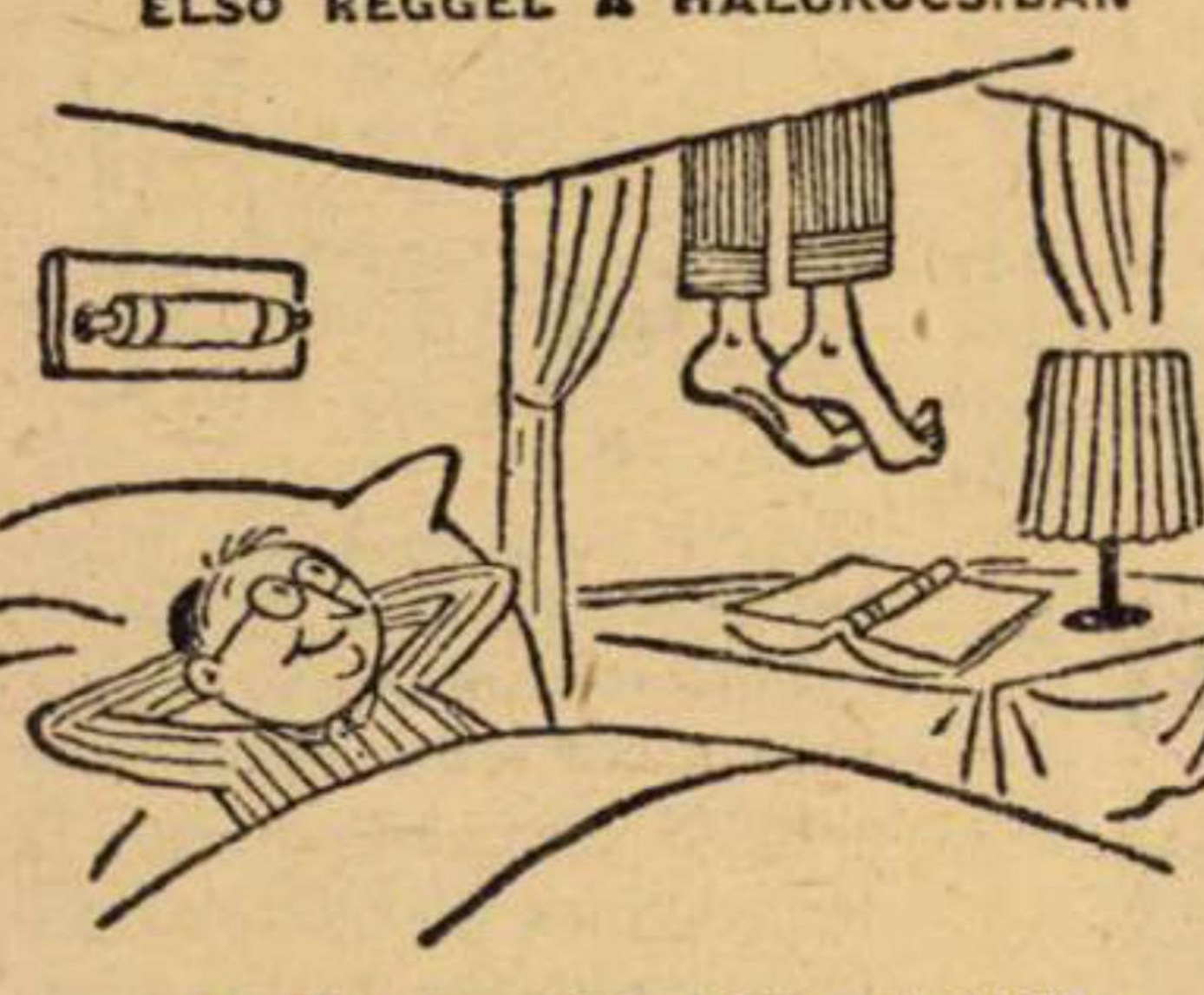

— Na, komám, hogy aludtál?

A LEGTÜRELMETLENEBB TAPASZTALATGYÜJTŐ

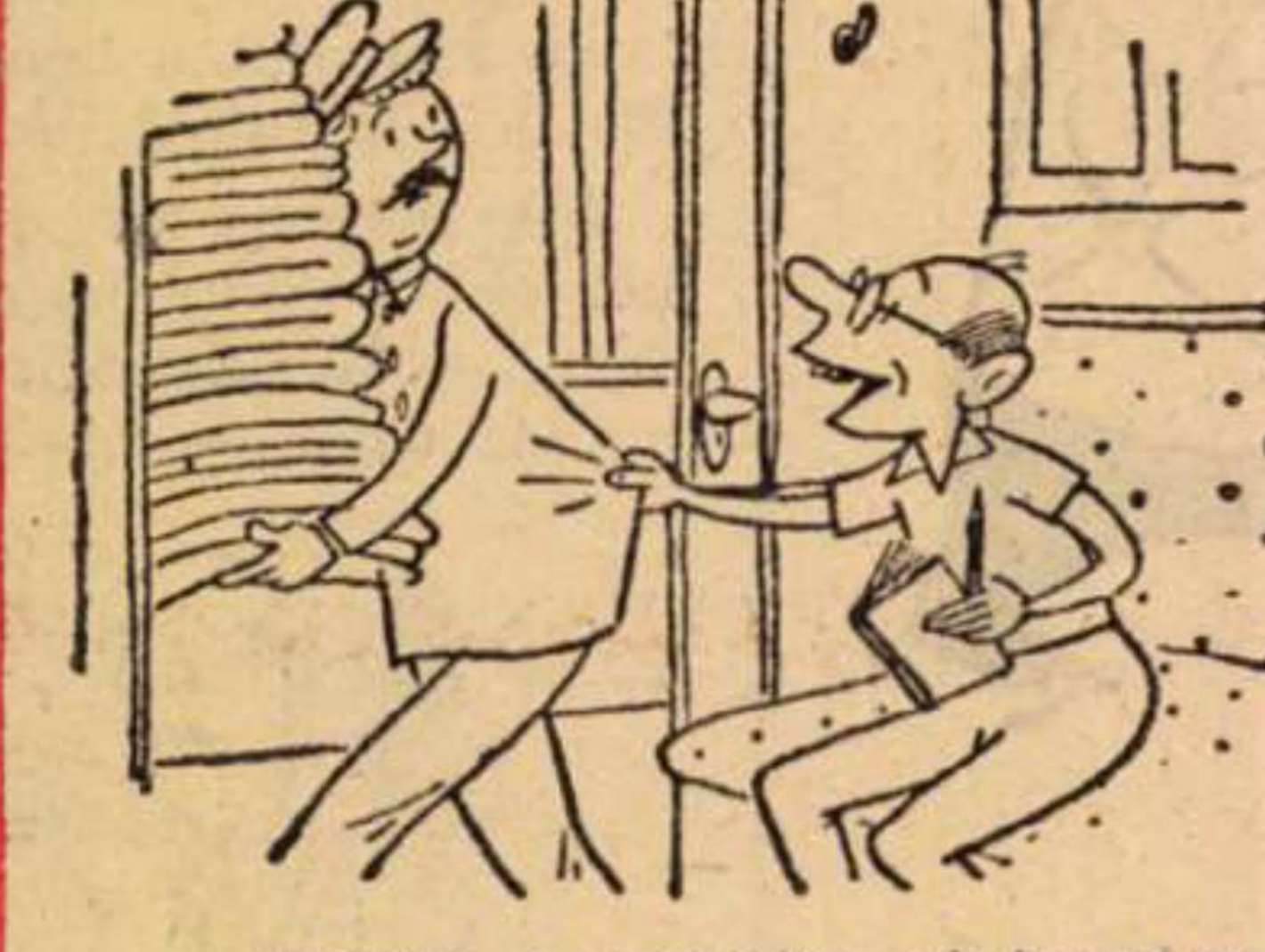

— Mondja, tovariskám, mit keres egy szovjet hálókocsikalauz?

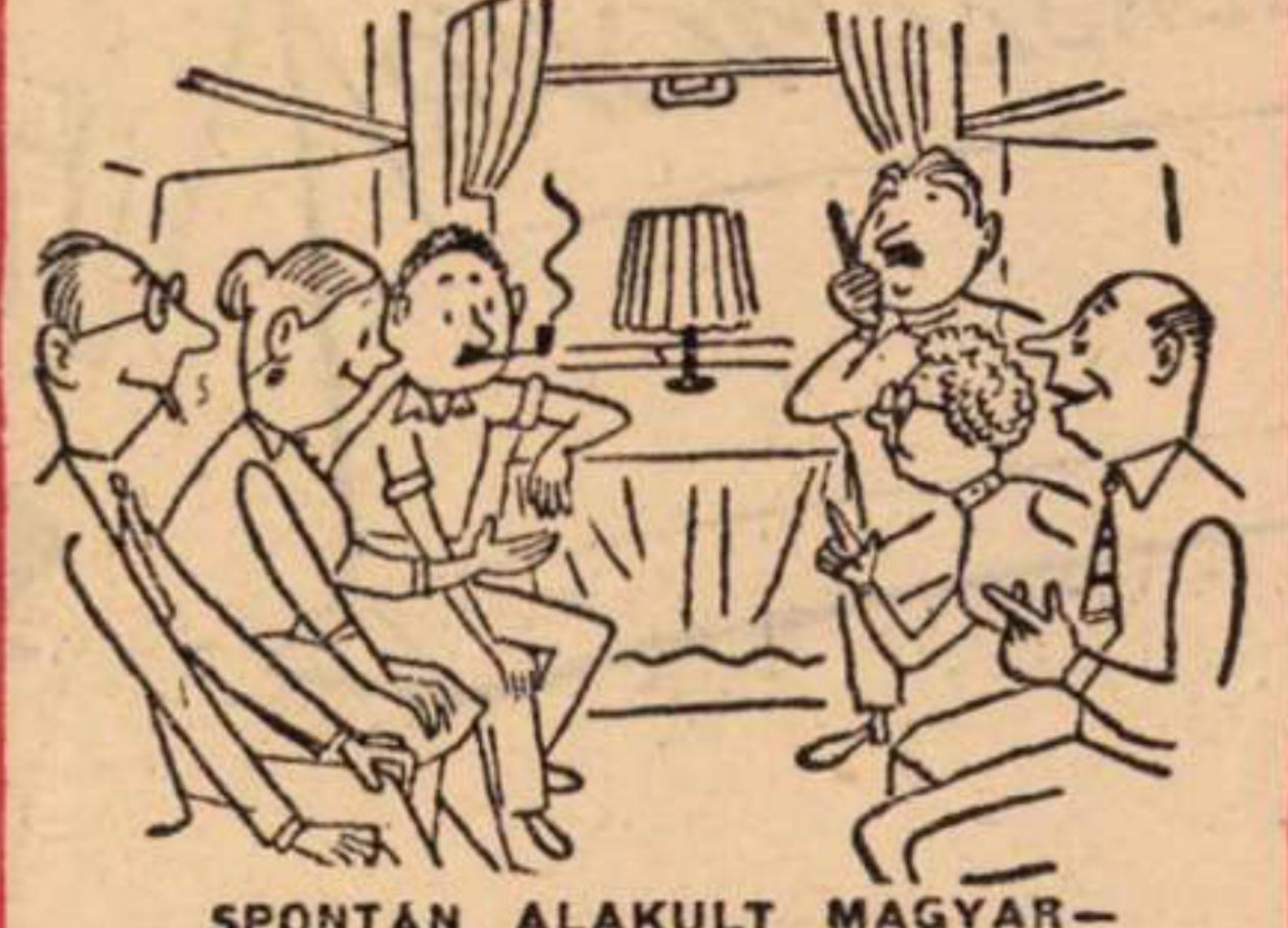

SPONTÁN ALAKULT MAGYAR—SZOVJET TÁRSASÁG A KUPÉBAN

EGY TETŐTERASZ-ÉTTEREMBEN

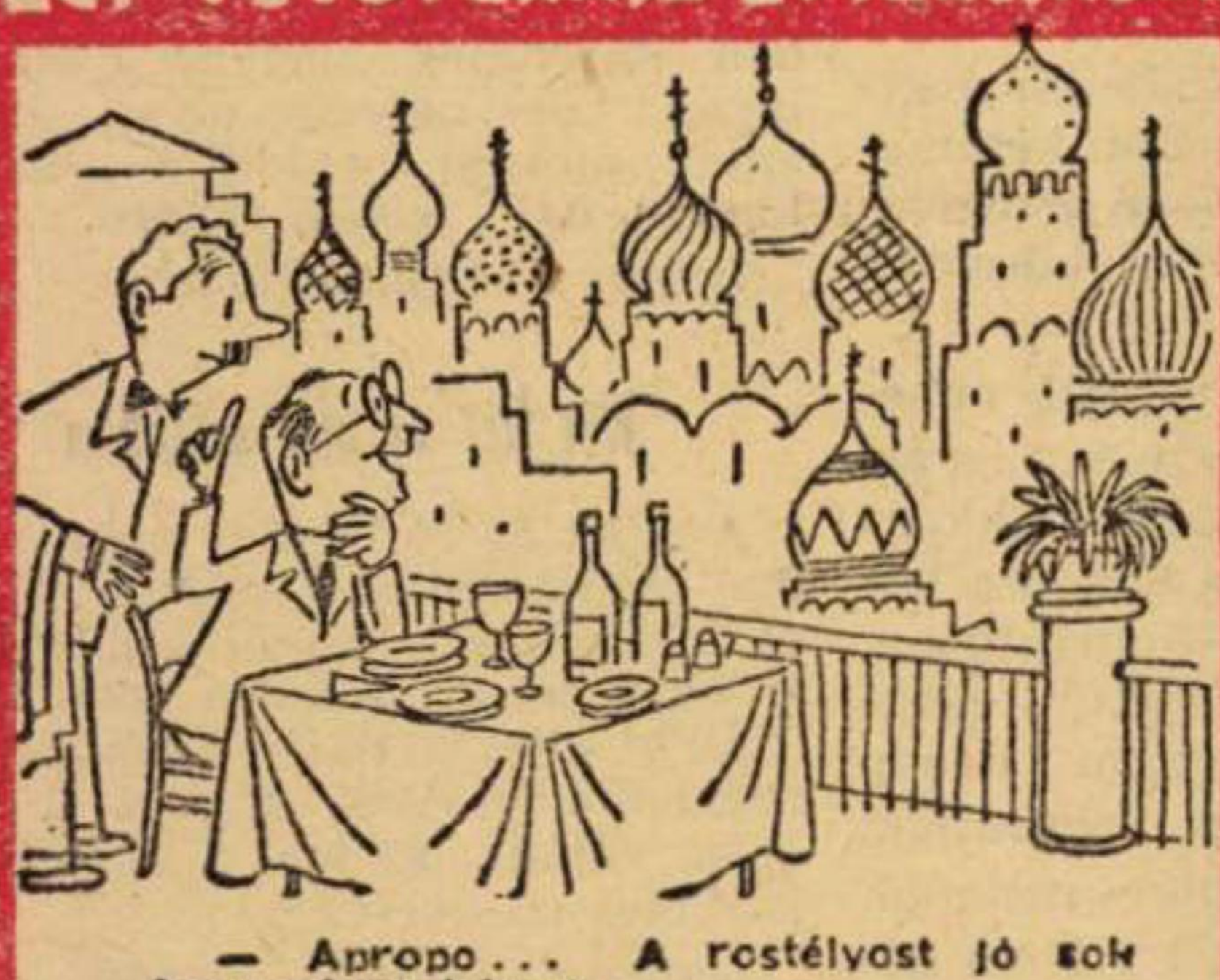

— Apropo... A rostélyost jó sok hagymával kérem.

MOSZKVAI FAGYLALT

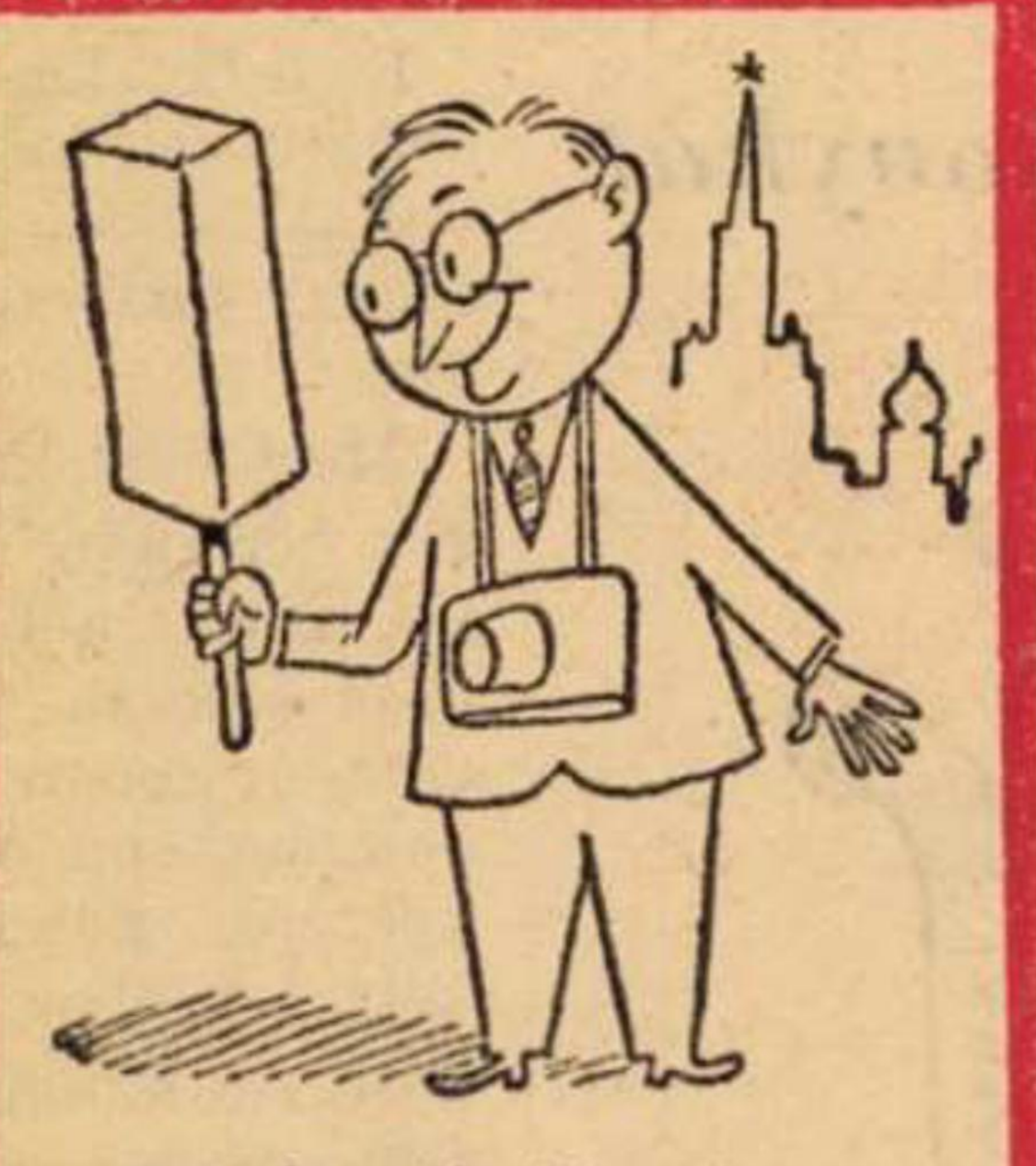

...mégpedig kis adag...

A KREML KINCSTÁRÁBAN

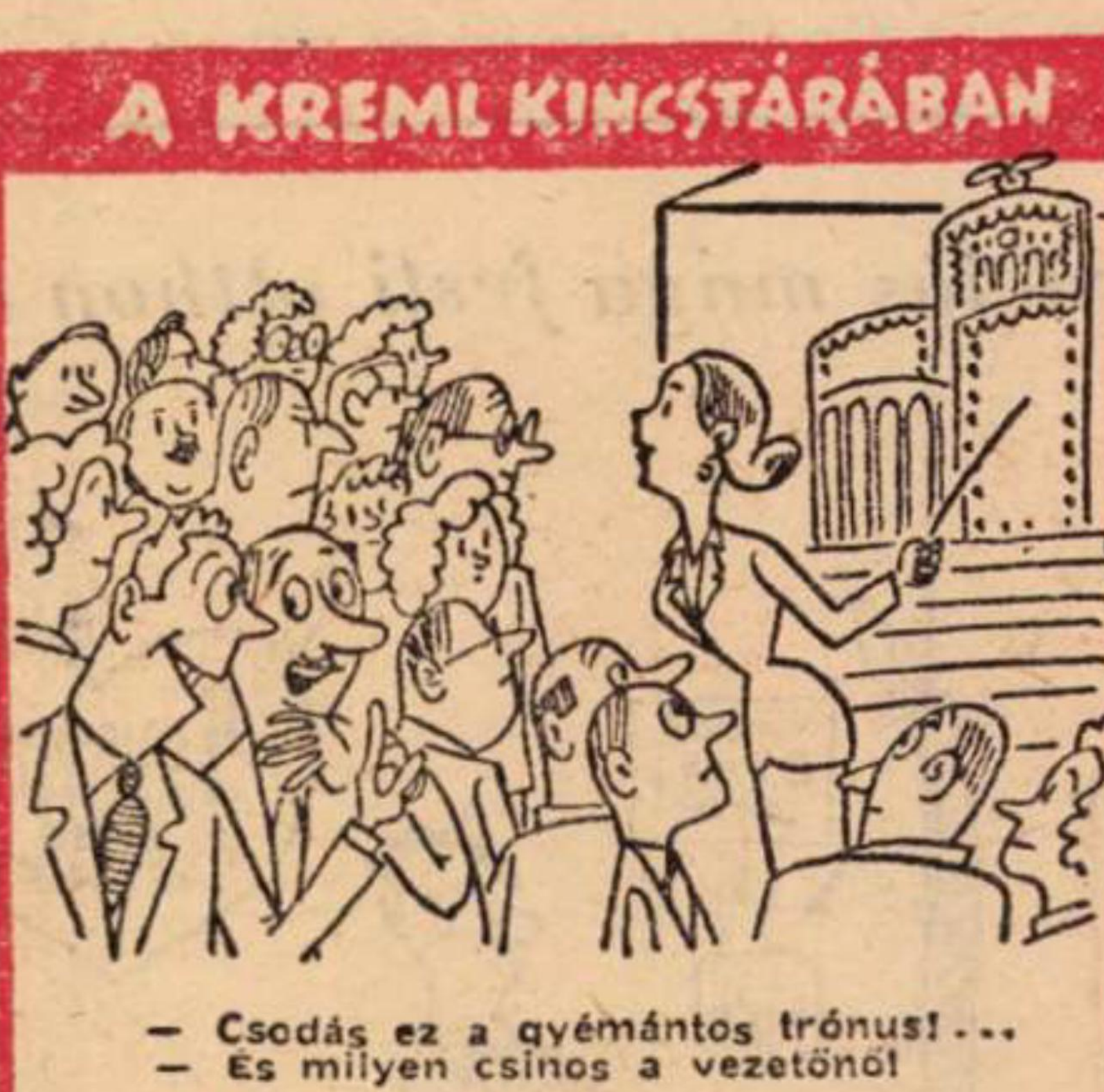

— Csodás ez a gyémántos trónus!...
— És milyen csinos a vezetőnő!

TÁJÉKOZÓDÁS A NAGYVÁROSBAN

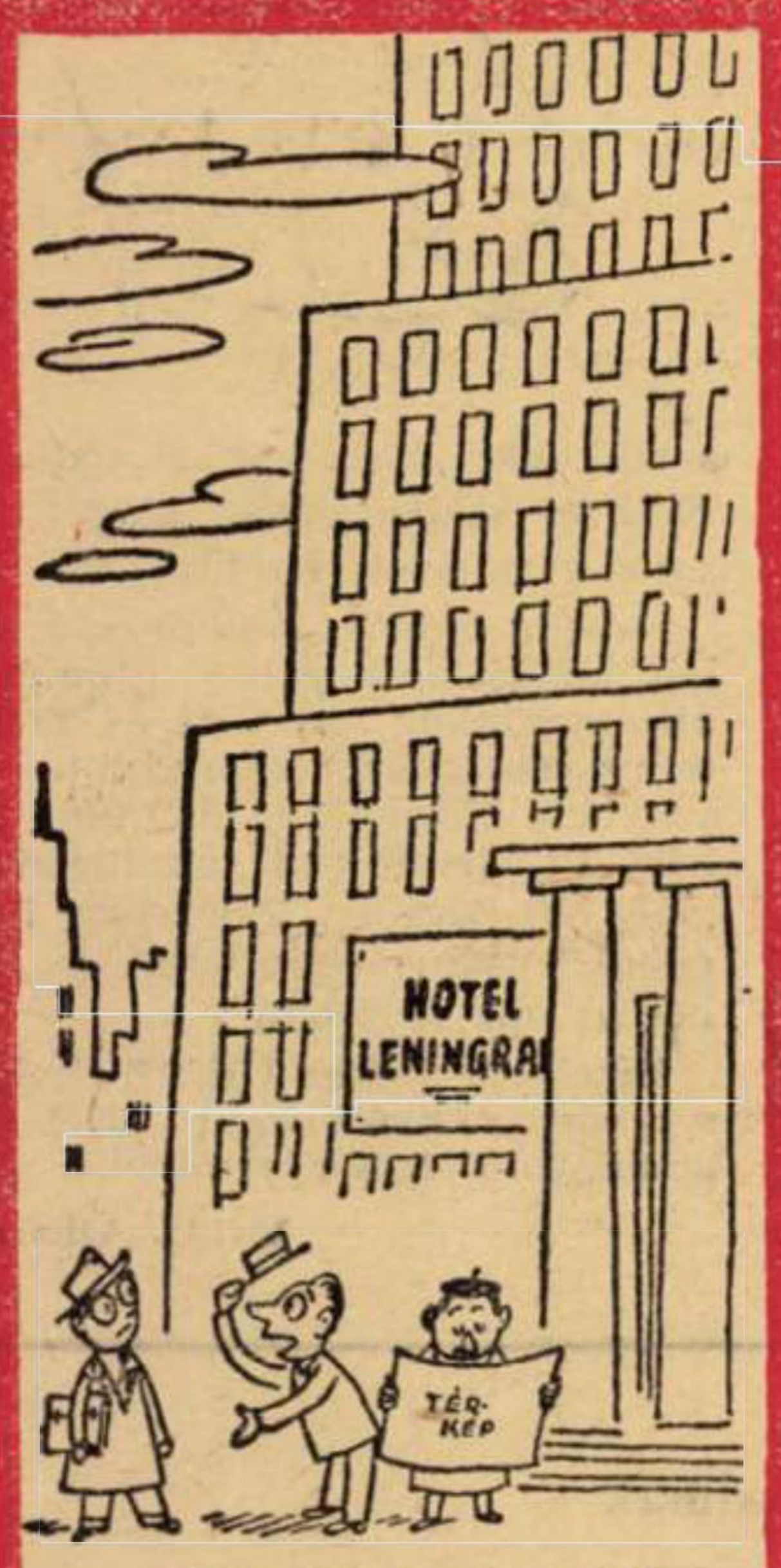
HOTEL LENINGRA
TÉR-KÉP

— Pozsáluszta... Merre van a Leningrád-hotel?

A GORKIJ-PARKBAN

A tánctanfolyamon sokkal több a lány mint a fiú.

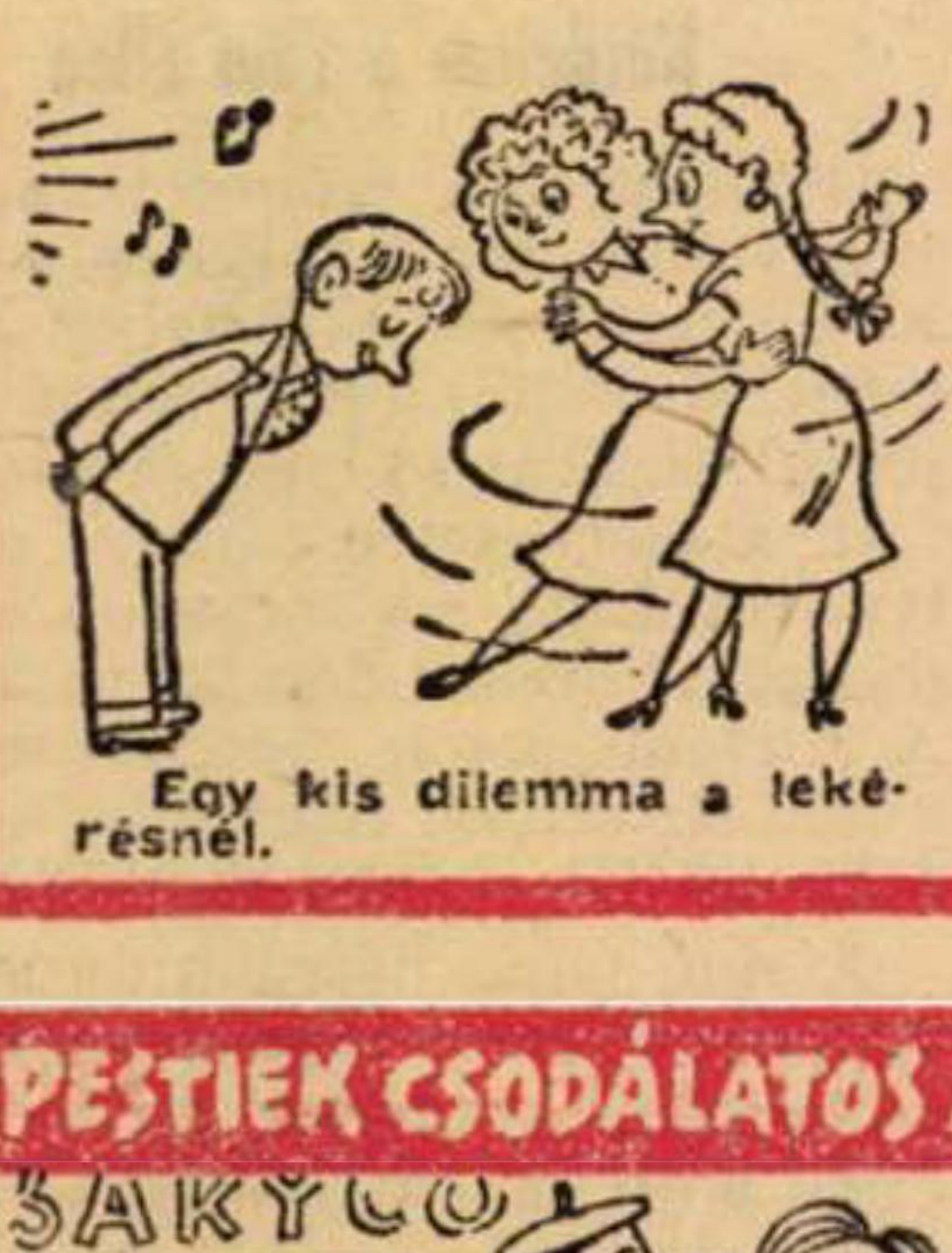

Egy kis dilemma a lekérésnél.

AZ UTAZÁS LEGÁHITATOSABB PERCE:

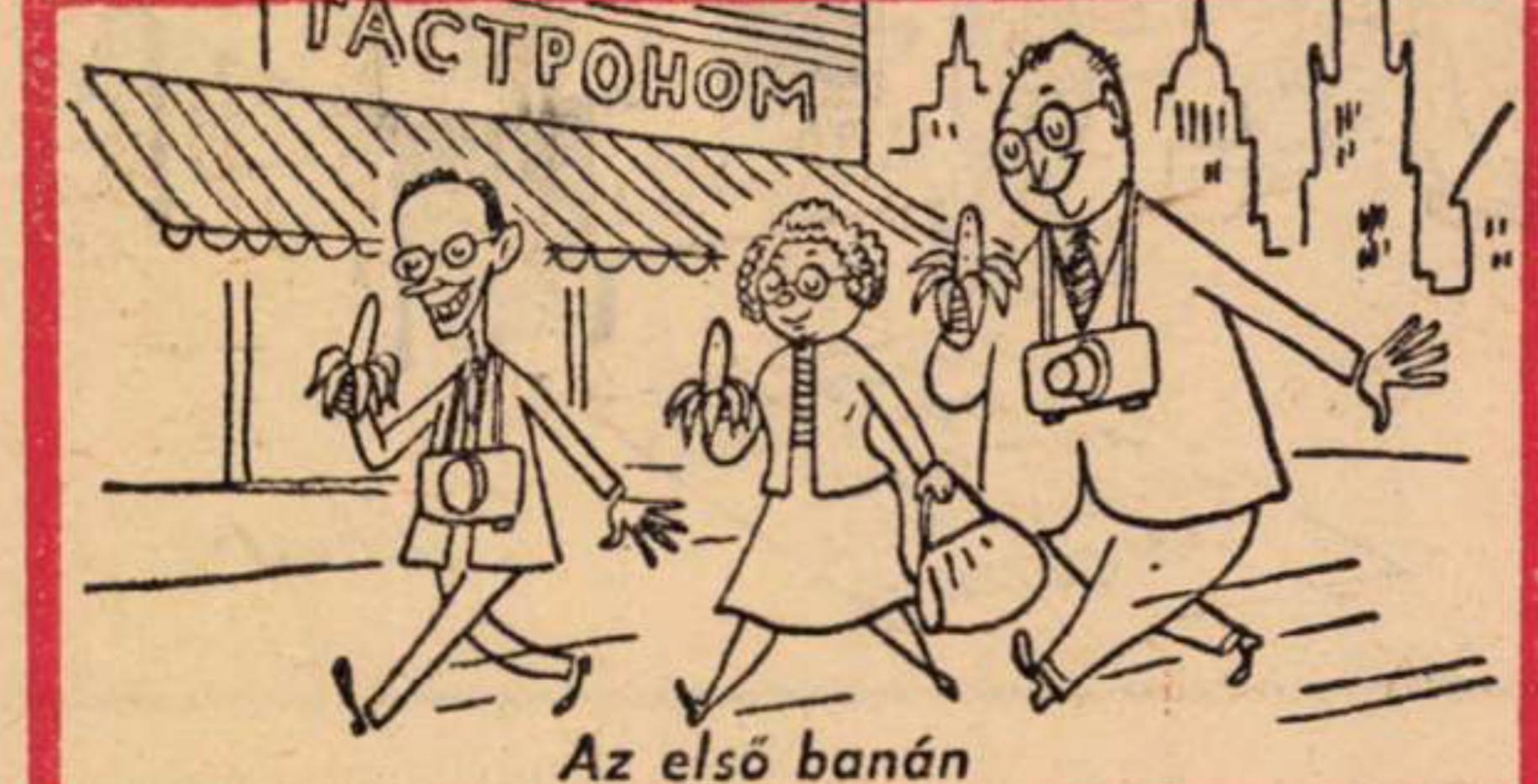

Az első banán

PESTIEK CSODÁLATOS ASSZIMILÁCIÓJA

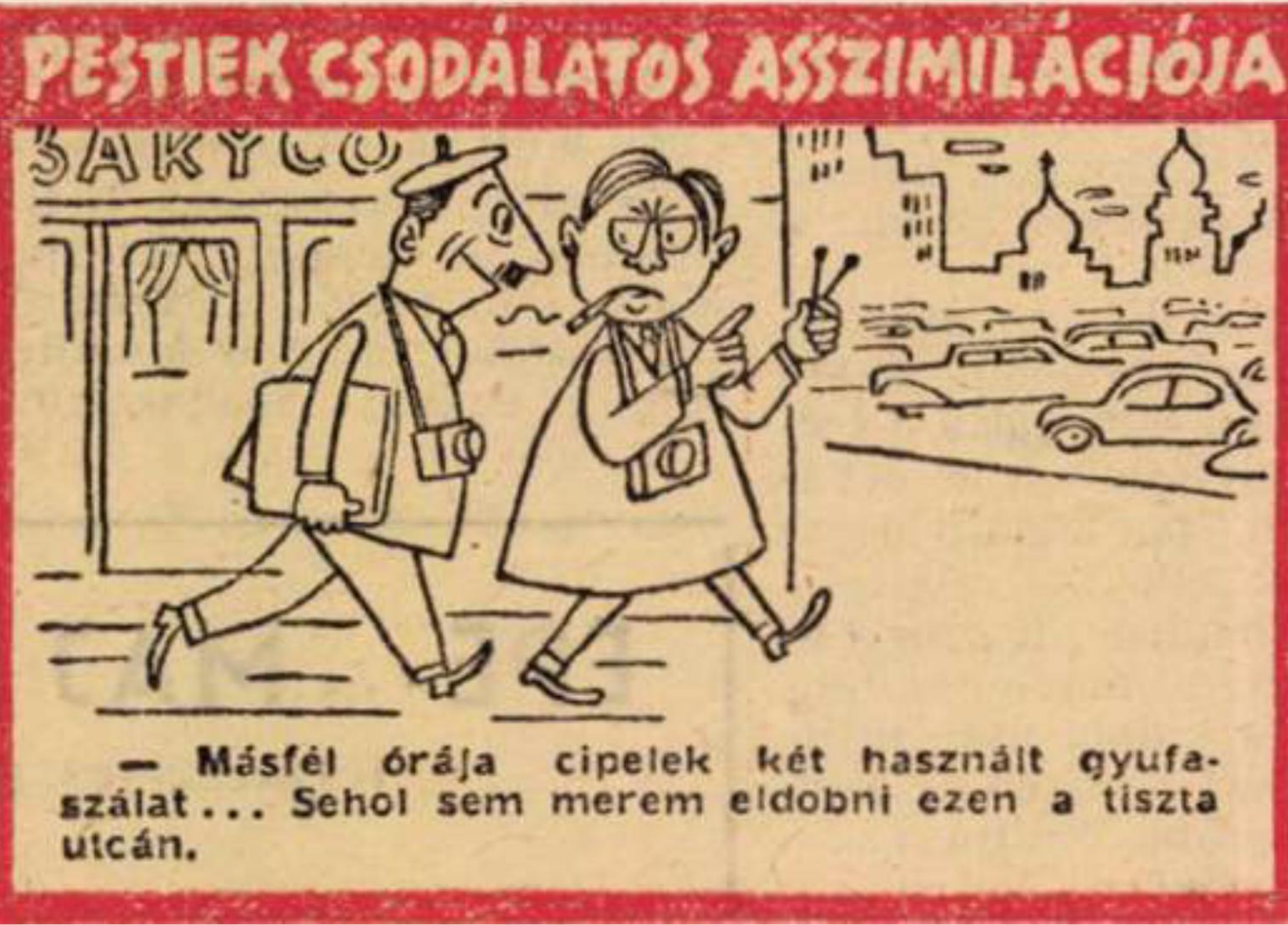

— Másfél órája cipelek két használt gyufaszálat... Sehol sem merem eldobni ezen a tiszta utcán.

A VOLT CÁRI NYARALÓBAN

A LEGONFELÁLDOZÓBB TÚRISTAVEZETŐK

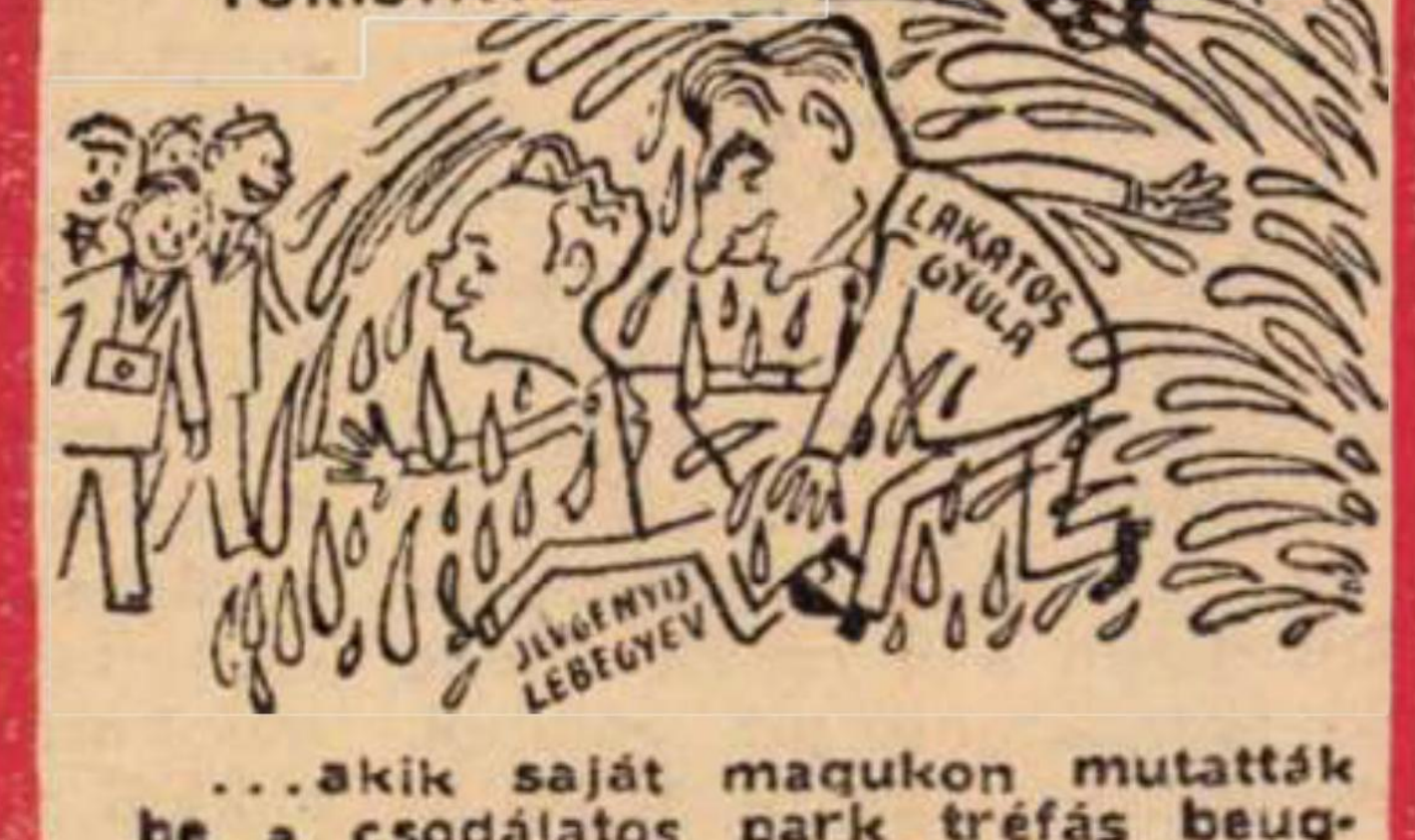
LAKATOS GYULA
JEVGENYIJ LEBEGYEV

...akik saját magukon mutatták be a csodálatos park tréfás beugrató szökőkútjait.

KÉTSZER LÁTOGATTAM MEG A KROKODILT:

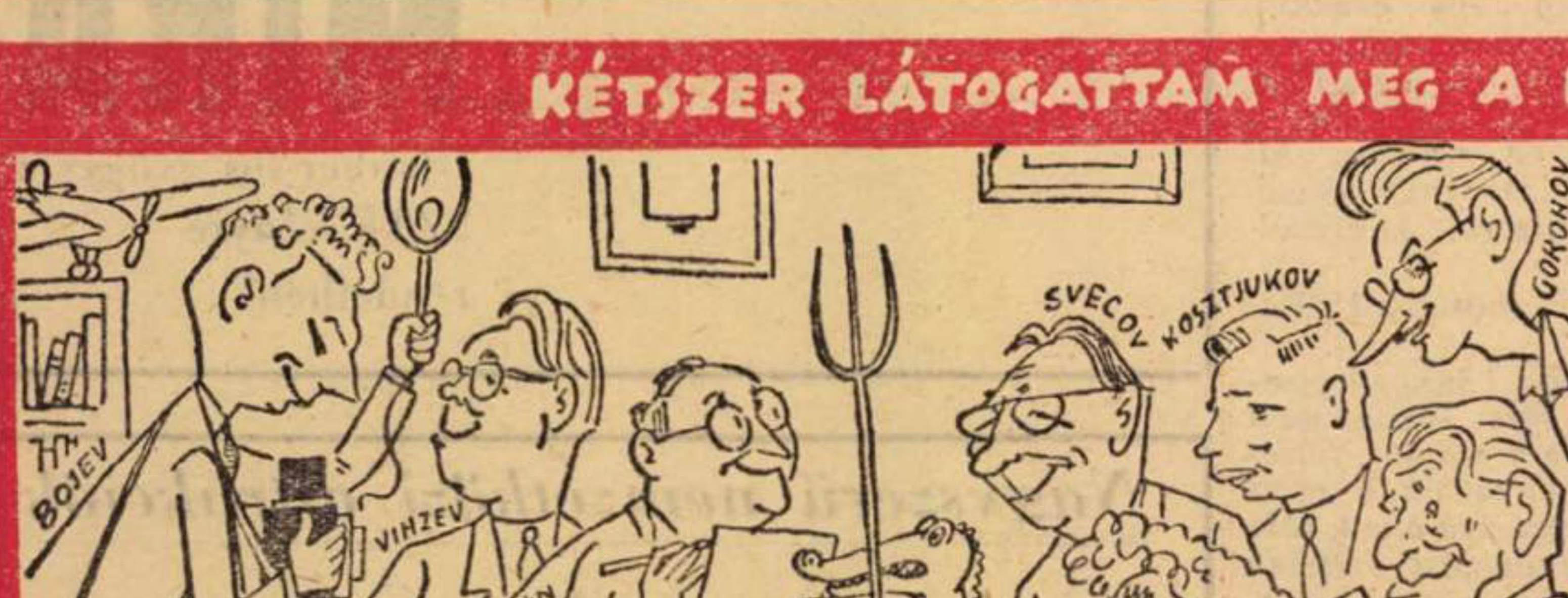
BOJEV
VIHZEV
ÉN
KUKRINYIKSZI ALBUM
SVECOV
KOSZTJUKOV
GOKOHOV
KUKANOV
JELISZEJEV

Egyszer a szerkesztőségben...

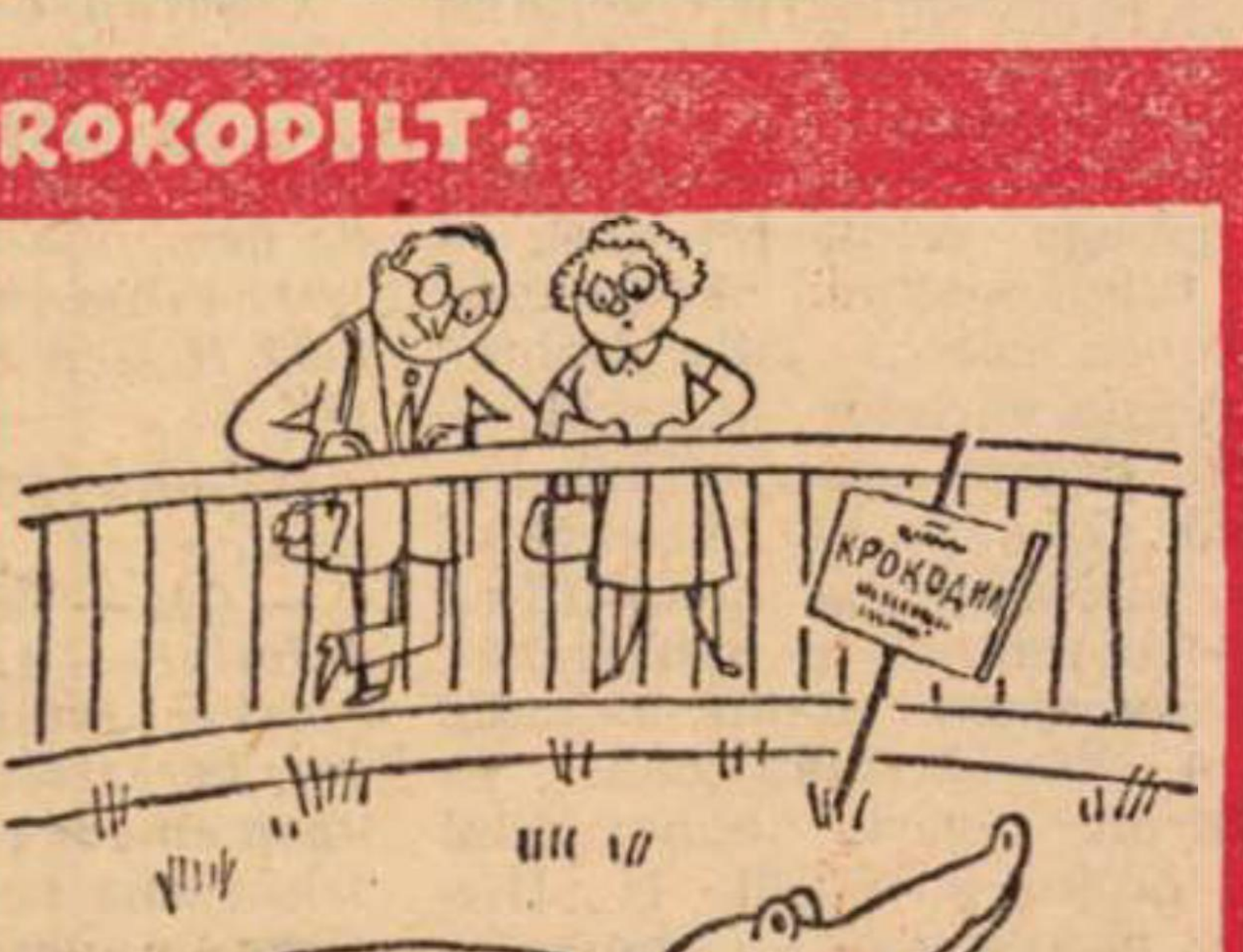

...egyszer az állatkertben.

NÉHÁNY TÁRSASUTAZÓ-TÍPUS:

A DOKUMENTÁLÓ

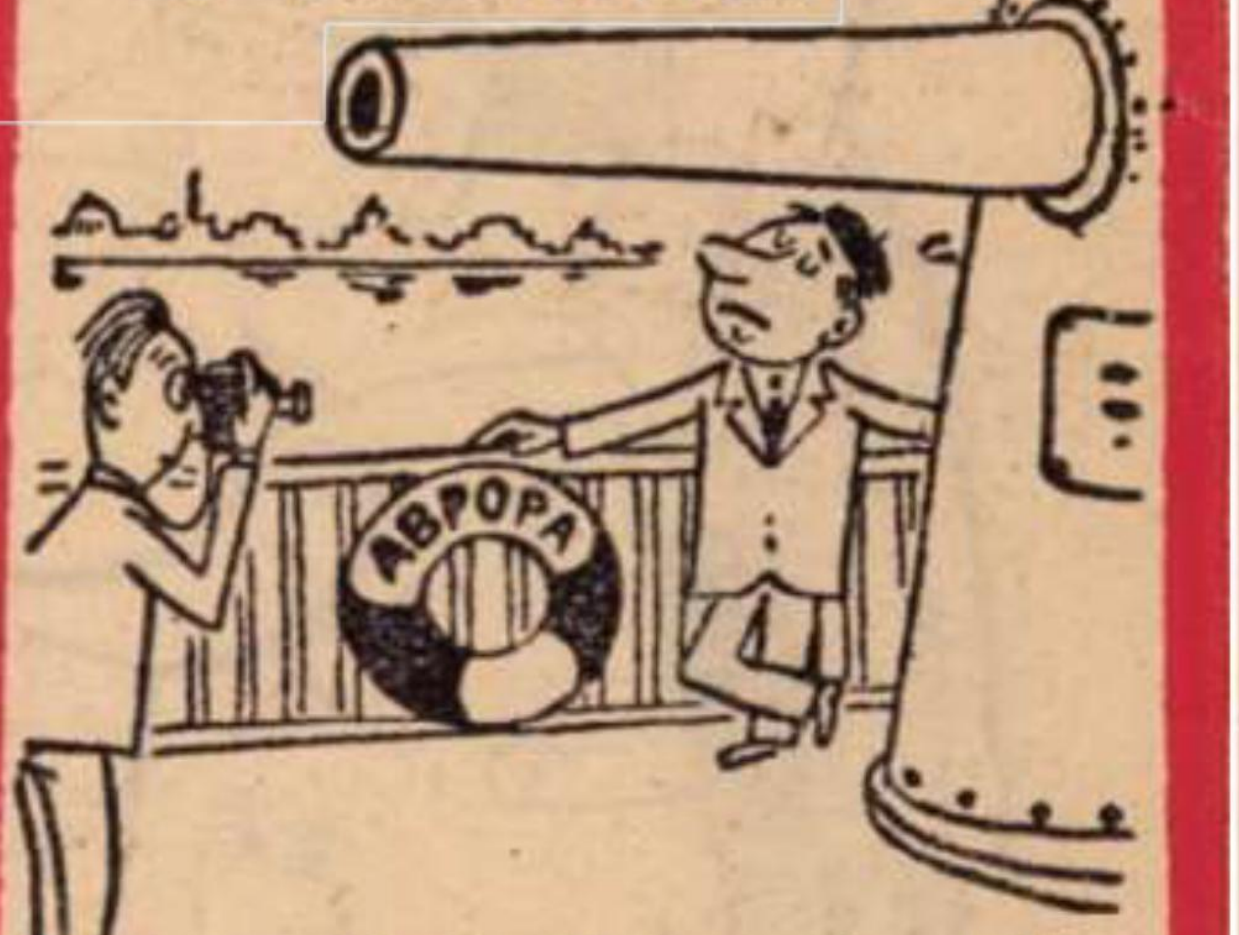

— Biztos, hogy jól látszik majd a képen a mentőöv szövege?

A GYÜJTŐ

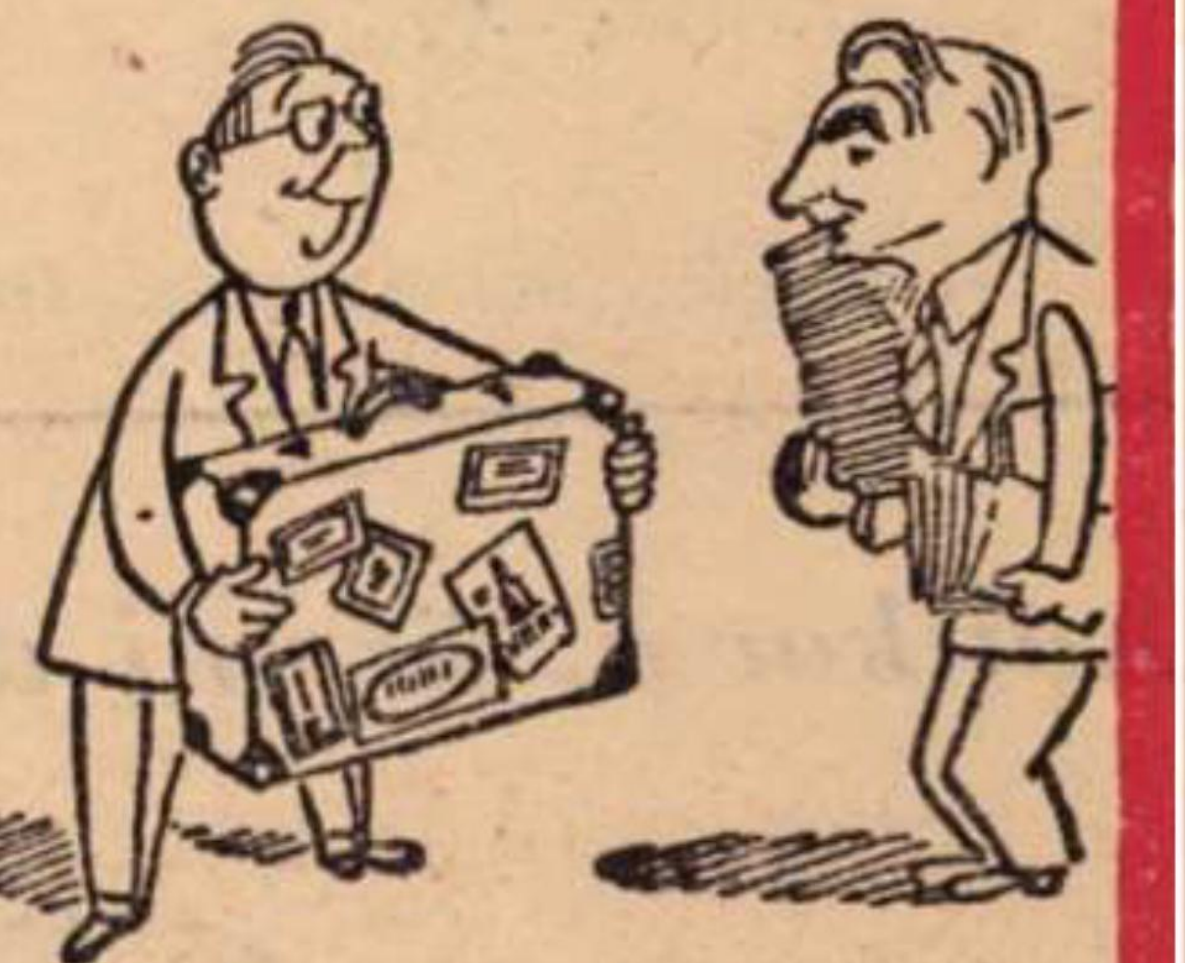

— Kérem szépen, a kijevi szállóban még nem kaptam bőröndcímkét...

A LEVLAPÍRÓ

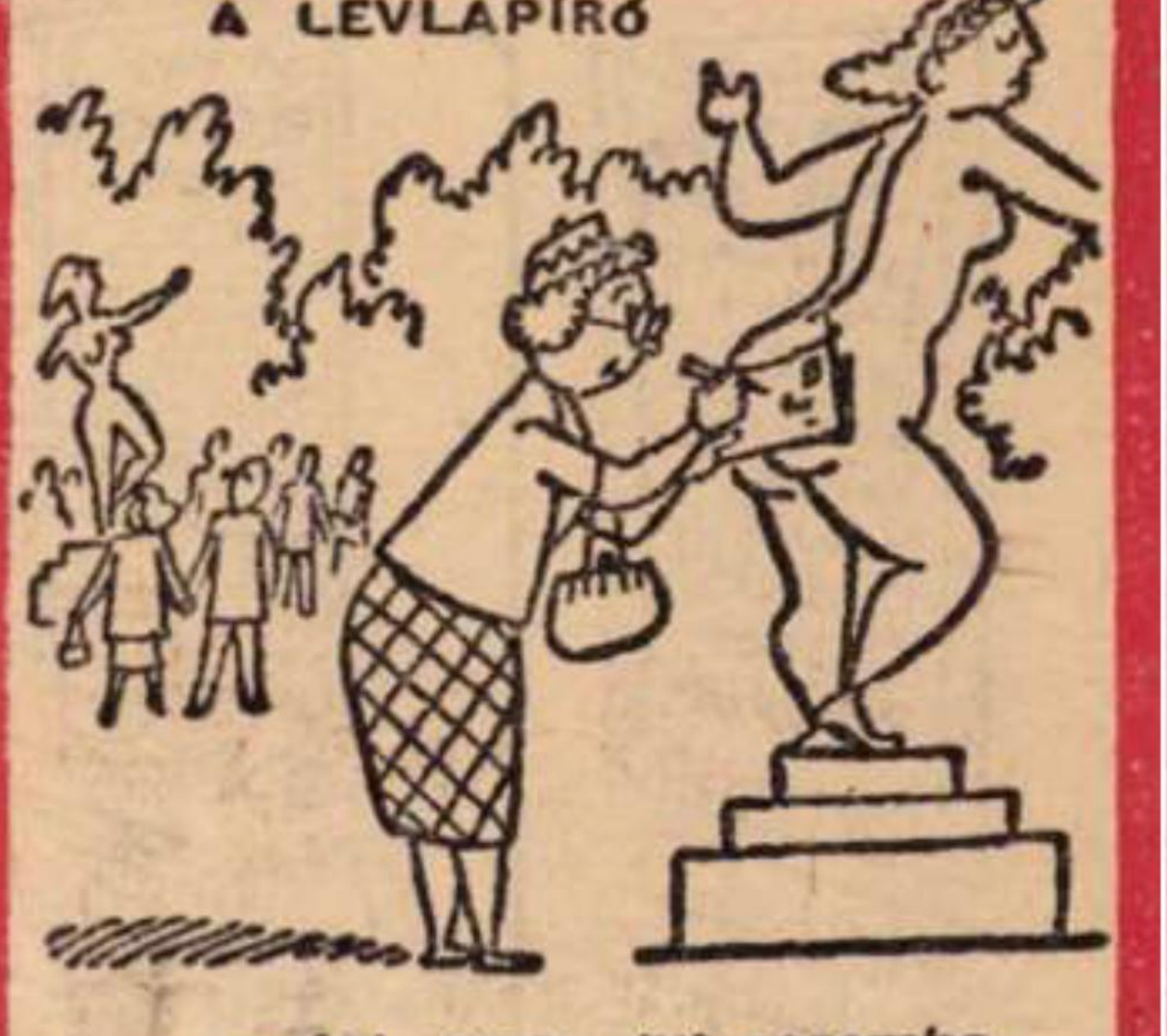

— Jaj, most jut eszembe, hogy a Jutkának még nem írtam.

A PRECIZ KÉRDEZŐ

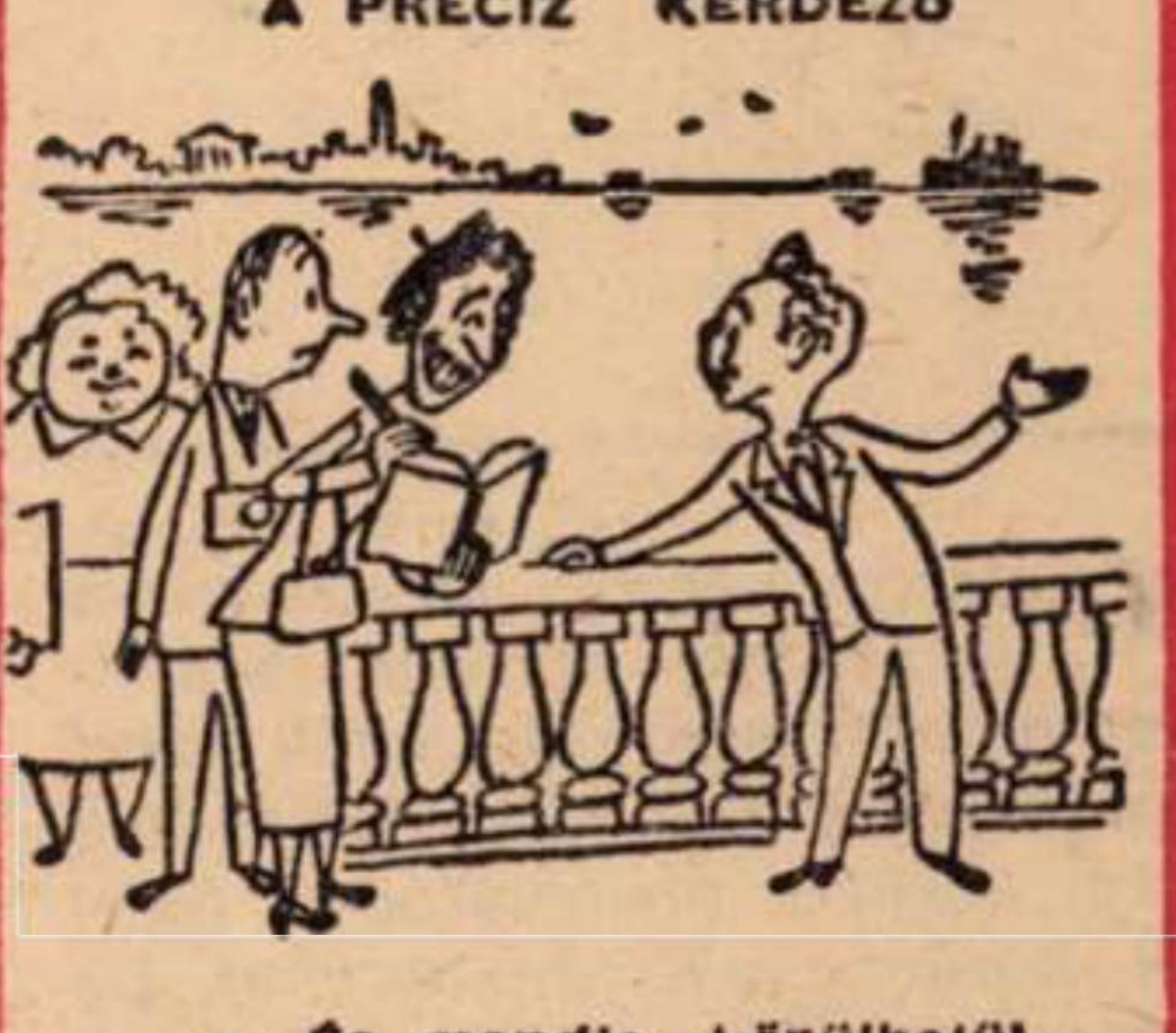

— És mondja, körülbelül hány liter víz lehet a Finn-öbölben?

AKINEK SEMMI SEM ELÉG

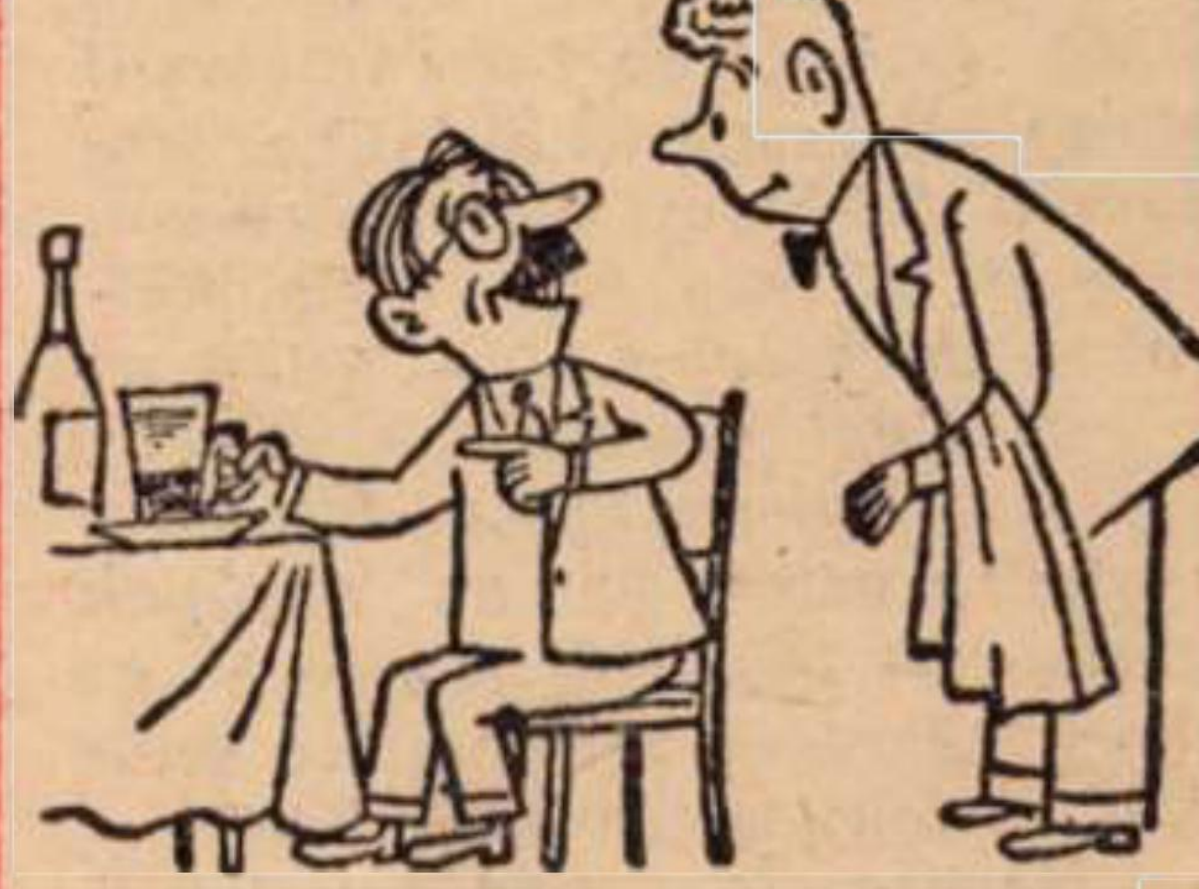

— Kérem, ha lehetne, a teát kicserélni még egy bécsiszeletre...

A TAPASZTALATCSERÉS

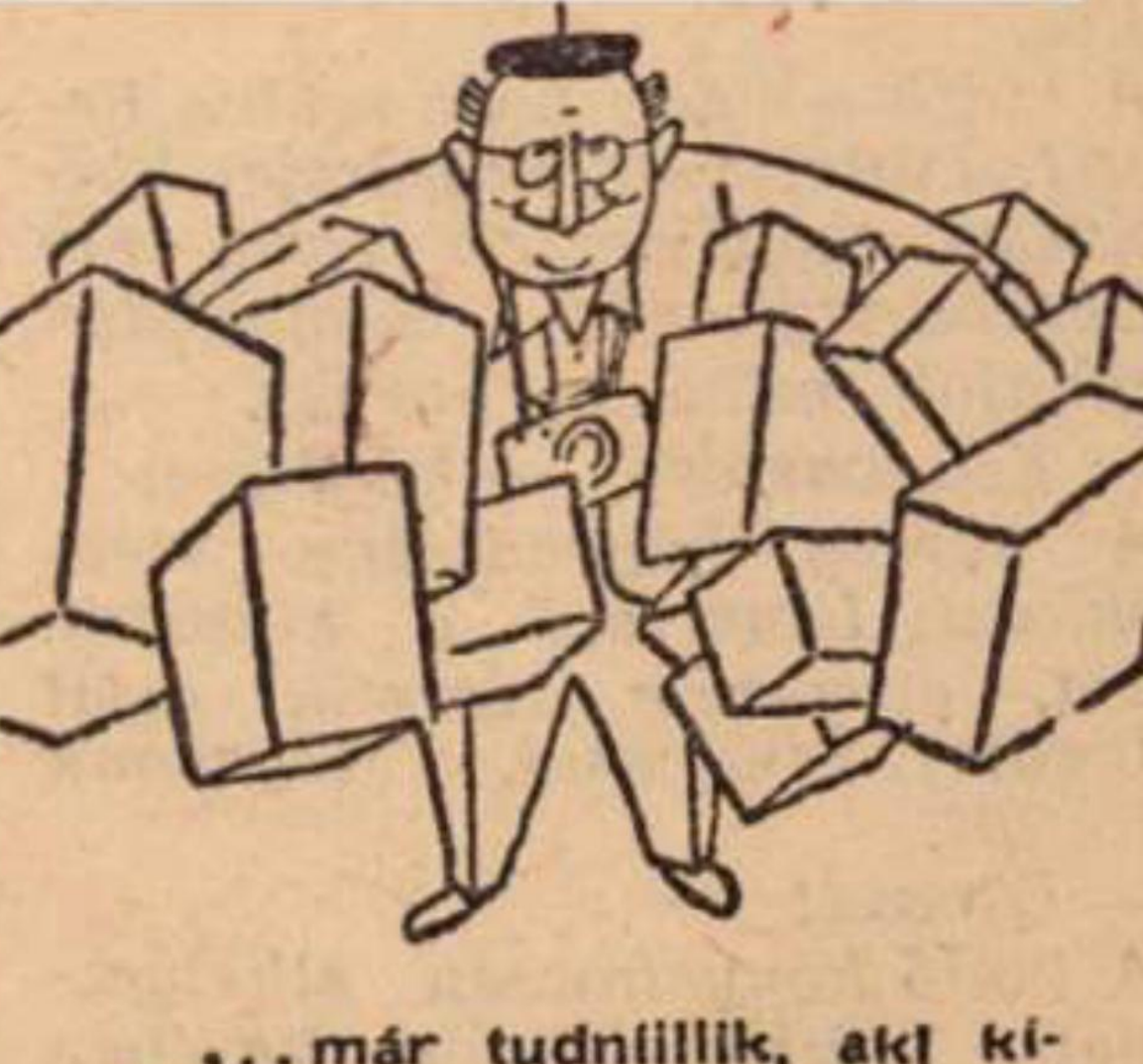

...már tudniillik, aki kitapasztalta, hogy mit érdemes cserélni.

Munkaverseny-izgalmak a MÁVAG-ban

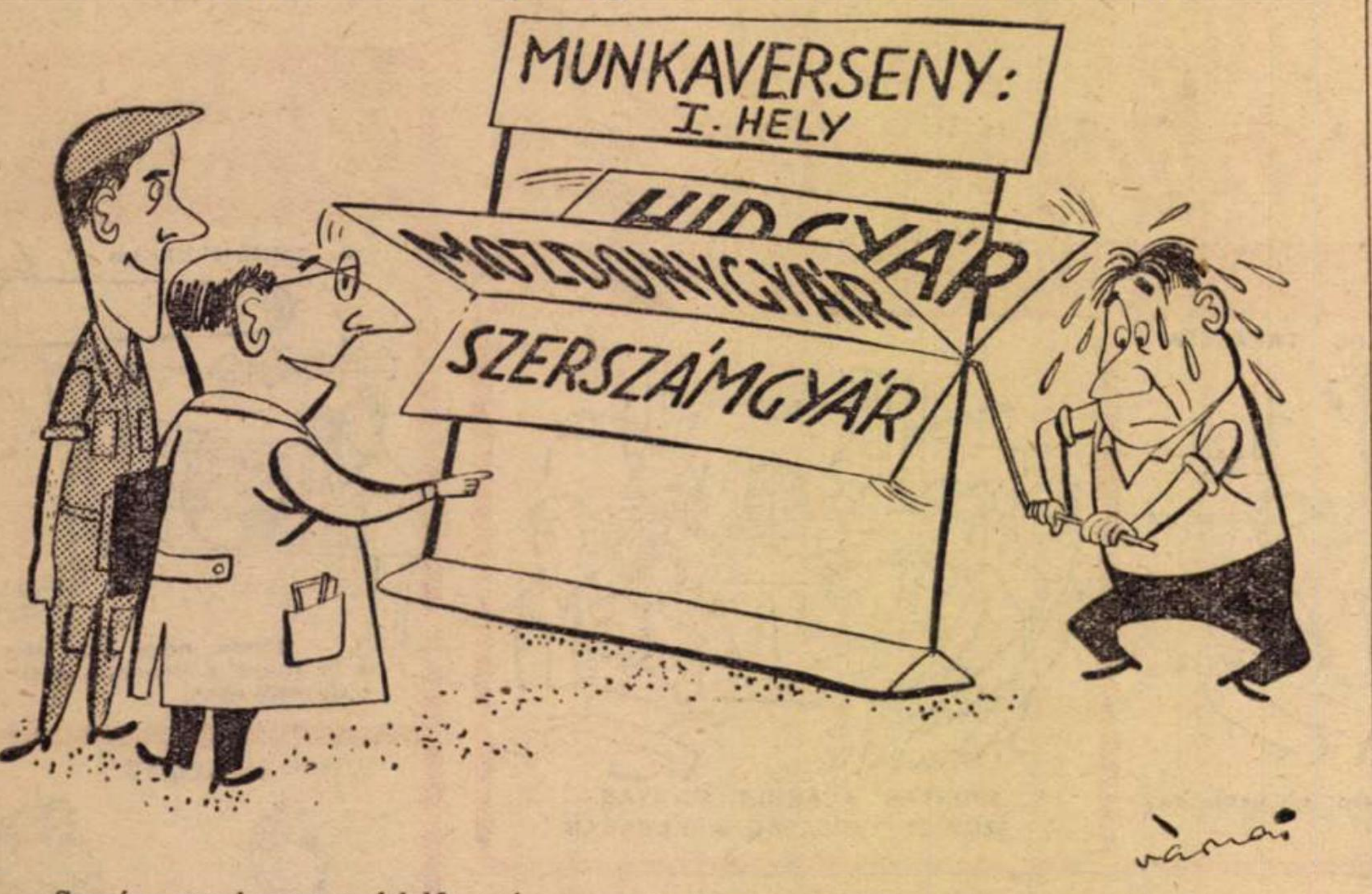

— Szegény munkaversenyfelelős, egész nap gürcölhet, percenként változik az első hely...

Amikor az üzemi dekorációs maga festi otthon a konyhát

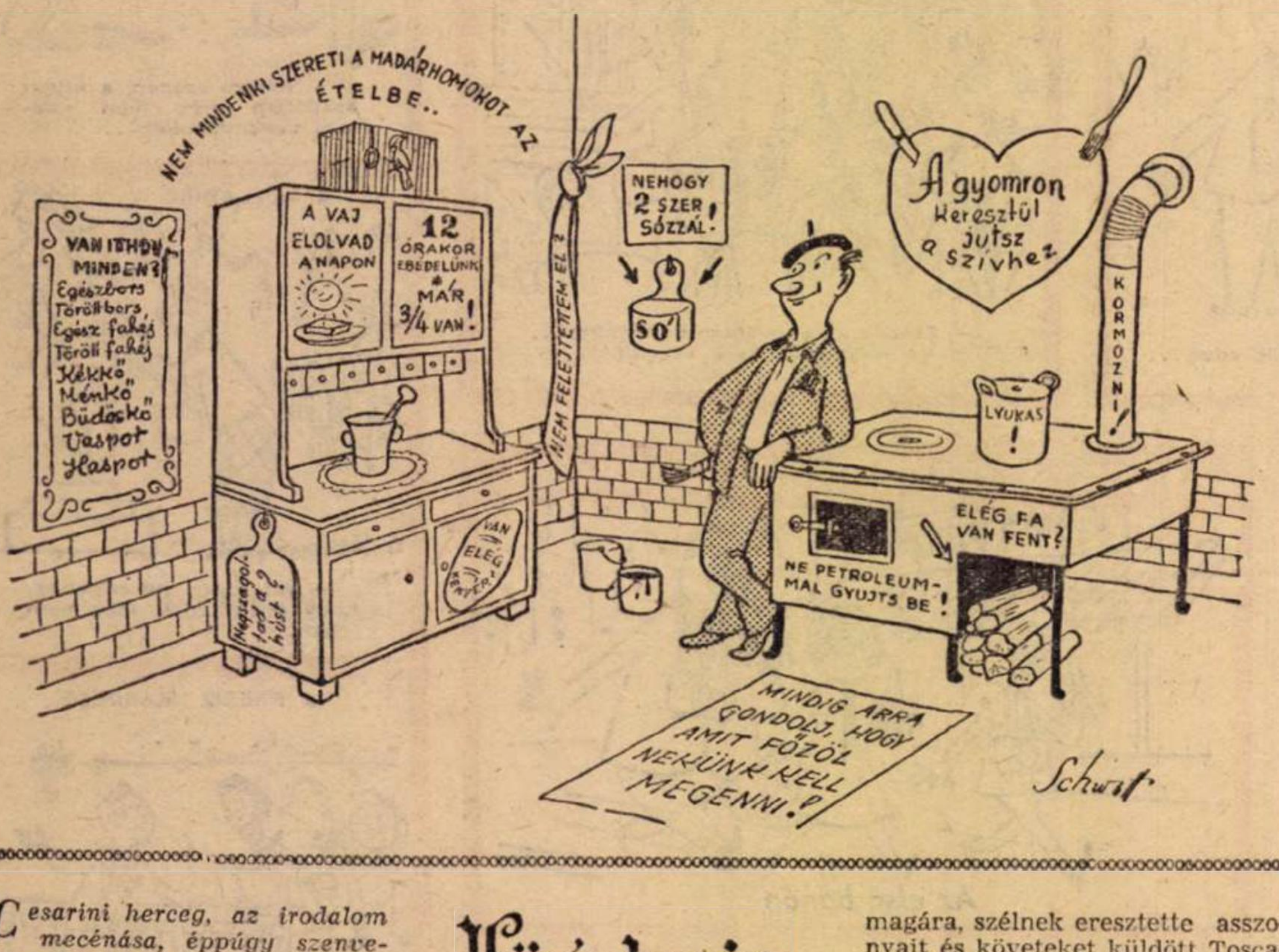

Középkori legenda

Cesarini herceg, az irodalom mecénása, éppúgy szenvedett a késő nyári hőségtől, mint szolgái, akik hajtották, frissítették arca körül a megáporodott levegőt, hordták a hűtött borokat. De semmi sem használt. A rákvörösre főtt irodalmi mecénás dühösen üvöltözött.

— Nem és nem! Elég volt ezekből az érzelgős szonettekből, mélabús epekedésekből, lovagi énekekből és pajzán történetekből! Valami más, valami új kell az irodalomnak! Valami olyan történet, ami mai is, meg tegnapi is, holnapi is, de holnap után is időszerű lesz. Ilyet mutassatok nékem! Nyomatékul aranyait rejtegető tarsolyára ütött és az aranyak csengése — legszebb muzsika az akkori fülnek — felajzotta a szolgákat. A legöregebb előrelépett.

— Herceg, kint vár egy költő. Ismerem jól, fiatal és tehetséges. Azt állítja, olyasmit talált, amit te keresel.

A herceg bágyadtan dőlt hátra kerevetén.

— Küldd be hozzám! — parancsolta.

A költő néhány perc múlva belépett. Fiatal volt, hajfürtjei hullámosan szegélyezték fejét, élő babérkoszorúként. Könnyedén meghajolt, mint egy bűvész.

— Felolvassam? — kérdezte.

A herceg bágyadtsága nem csökkent. Ismerte ő a költőket, tudta, mennyire szeretik saját műveiket felolvasni. Megadóan bólintott.

— Olvasd!

A költő kényelmesen elhelyezkedett, szétbontotta a kezében tartott tekercset és belekezdett az elbeszélésébe.

★

Élt Toscana tartomány egyik kis városában egy szegény varga, bizonyos Pagello nevezetű. Két gyermeke született, Antonio volt az idősebbik, Filippo a kisebbik. Antonio roppant élénk gyermek volt, valóságos mestere a csinyeknek, beugratásoknak, macskakínzásoknak, felnőtt-bosszantásoknak. Rövidesen a környék réme lett. Ha megpillantották valahol, bereteszelték az ablakokat. Filippo ellenben szerény, csendes, jó magaviseletű gyerek volt, a nála kisebbeket kézenfogva vezette át a járdán és a szegényekkel megosztotta kenyerét.

Amikor felnőttek, Antonioban még jobban felülkerekedtek a rossz tulajdonságok. Féktelenül mulatozott, gáláns kalandjainak színteréül a városka legerkölcsösebbnek tartott asszonyainak hálótermét szemelte ki. Éles nyelve elől a mellékutcákba menekültek az Egyház szolgái, a patriarchák szakállába masnit kötött, hajnalig űzte a szerencsejátékokat és rendszerint nyert. Szomszédai nagy örömére végül is Hispániába költözött és ott folytatta parázna életét. Híre eljutott szülővárosába is, ahol csak halkan, gondosan lehúzott zsaluk mögött, titokban mertek emlékezni rá.

Ám egyszer — Antonio ekkor már ötven éves is elmúlt — végeszakadt a féktelen életmódnak. Az ember, ha már vállain érzi éveinek súlyát, elfárad, megcsömörlik a kicsapongásoktól. Igy járt Antonio is. Hátat fordított eddigi életmódjának, eldobta cifra selymeit, egyszerű ruhát öltött magára, szélnek eresztette asszonyait és követeket küldött Toscanába: megváltozott, jámboréletű lett, haza szeretne térni. A követek fülig porosan, de jó hírrel érkeztek vissza: a tartomány bölcsei úgy döntöttek, szívesen látják a megtért bűnöst.

És Antonio valóban megváltozott. Erényes, lemondó, tiszta életet élt ezután, támogatta a szegényeket, az elesetteket, az árvákat, erélyesen perbeszállt a garázda semmirekellőkkel, régi cimboráit sem kímélve. Közmegbecsülésben húnyt el hetven esztendős korában és halála után nemsokkal a megtért jámbort az Egyház szentjei sorába iktatta.

★

Cesarini herceg nagy érdeklődéssel hallgatta a történetet.

— Ez mind nagyon érdekes és igaz — mondta végül élénken —, de nem fejezted be egészen. Mi lett Filippóval, Antonio öccsével? Hiszen eleinte róla is beszéltél.

A költő fanyar mosollyal válaszolt.

— Óh — mondta könnyed mozdulattal — az ő élete igazán nem érdekes. Mindvégig jámbor, hűséges, keresztényi életet élt, s, mert ilyen ember ezerszámra akad, róla senki sem vett tudomást. Jeltelen sírban nyugszik a városka temetőjében.

A herceg sokáig gondolkozott.

— Igen — mondta később —, történeted kétségtelenül mai és igaz. De mondd — s összeráncolta homlokát — századok múltán vajon megértik-e?

A költő vállat vont, elnézően mosolygott, mint egy hegedűművész, aki botfülűek társaságába keveredett, és csak ennyit mondott:

— Talán...

Tardos Péter

Pesti furcsaságok

Bürokráciával a bürokrácia ellen

Az Egészségügyi Dolgozók Szakszervezete ankéton tárgyalta meg, hogyan lehetne csökkenteni az egészségügy területén mutatkozó bürokráciát. Az ankéton számos felszólaló rávilágított számtalan problémára. Sok javaslat is született a bürokrácia mielőbbi felszámolására.

A szakszervezet elnöke az ankét végén kijelentette, hogy a beérkezett javaslatokat megvizsgálják és valamennyi javaslattevőnek *három hónapon* belül válaszolnak.

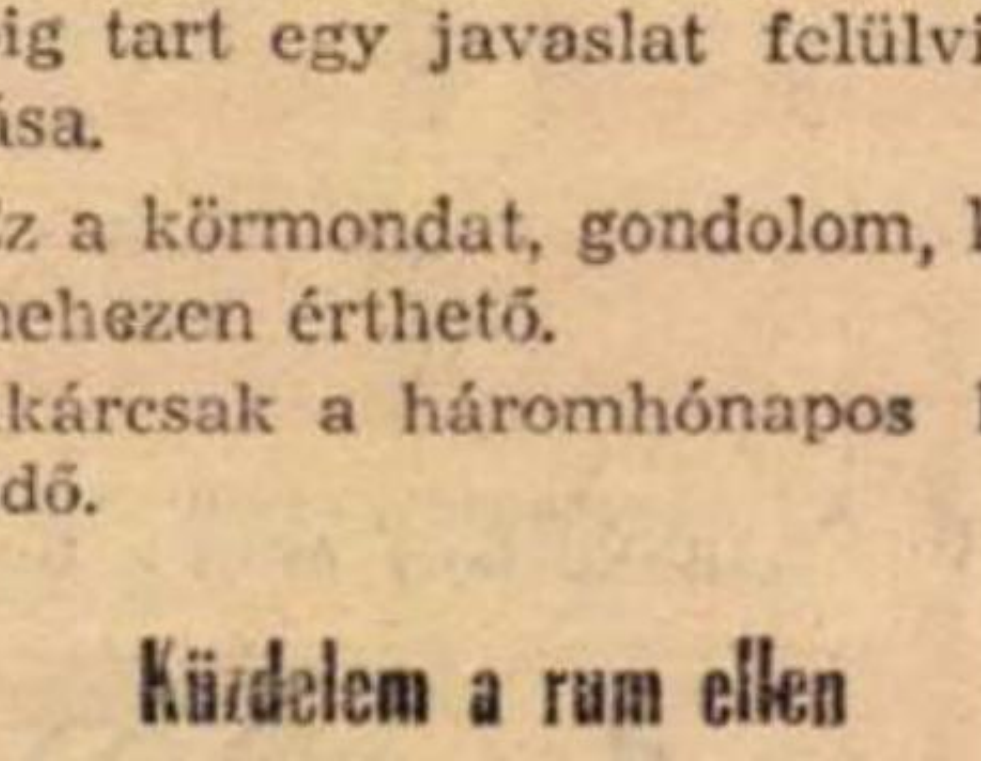

Ez a bejelentés mindenkit megnyugtathat, akinek netán kételyei voltak azirányban, hogy az egészségügy területén van-e bürokrácia.

Mert bürokrácia nélkül nehezen képzelhető el, hogy egy javaslat, amely a bürokrácia csökkentését célozza, három hónapig keringjen abban a bürokráciában, amelyet éppen azért akar csökkenteni, nehogy három hónap kelljen ahhoz, hogy elbírálják, helyes-e annak a bürokráciának csökkentése, amelynél három hónapig tart egy javaslat felülvizsgálása.

Ez a körmondat, gondolom, kissé nehezen érthető.

Akárcsak a háromhónapos határidő.

Küzdelem a rum ellen

Hónapok óta erőltetett menetben vonult fel a sajtó és a rádió az égetett szesz, első helyen a rum ellen. Megírták a közvélemény tájékoztatására: milyen ártalmas a rum a szervezetre, hány család békéjét dúlta fel, mily sok élettől duzzadó karriert döntött romokba. A hadműveletek betetőzéseként, a minisztérium felemelte a rum árát, ha jól tudom, duplájára.

A rum tehát hátratántorodott a ringben, kiütéssel győzött a belkereskedelmi miniszter, éljen, éljen, éljen a szeszmentes magyar élet.

Ez eddig tökéletesen helyes és rendben is lenne. Azonban... Mert van egy „azonban" is. Ugyanakkor, amikor leszidtuk a rumot, egekig magasztaltuk a bort. Nem azt mondjuk: ne igyunk rumot, helyette igyunk tejet, málnát, gyümölcslevet. Azt mondjuk: ne igyál tömény szeszt, igyál bort. A bor olcsóbb, a bor élet, erő, egészség, borivó ember derék magyar ember stb., stb.

Pestiesen mondva: a rum lebukott, a bor lett a fejes.

Lelki szemeimmel már látom a terjedelmes újságcikkeket a mértéktelen borfogyasztás ellen. Megírják a lapok, milyen káros a sok borfogyasztás, nagy mennyiségben a bor is sokba kerül, nem használ a szívnek, vesének, idegeknek. Le vele! Felhívnak minden öntudatos magyar embert: igyon bor helyett olyan italt, amely melegít, pezsdít, jó kedvre hangol, üdít, frissít, fiatalít.

Igyon, mondjuk, rumot.

Két hét az apa szájában

Az Élet és Tudomány augusztus 22-i száma érdekes cikket közöl az úgynevezett szájköltő halakról, amelyeknél a hímhal a szájában költi ki kicsinyeit. (Nyilván a nőstényhalnak többet jár a szája, azért vállalta az apa a szájköltés kéthetes mesterségét.)

Néhány hónappal ezelőtt népszerű tudományos lapunk bizonyára ilyenféle címet adott volna a cikknek: „Egy érdekes halfajta élete és szaporodása." Vagy: „Mi is az a szájköltő hal?"

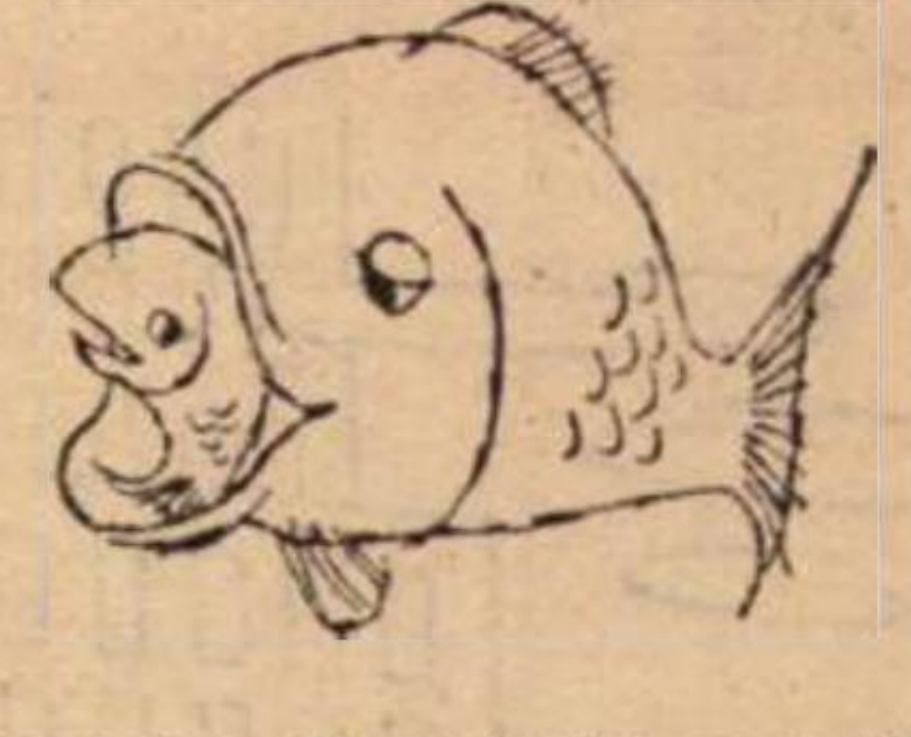

Most azonban, amikor nincsen lap, amely ne közölne útinaplót, útijegyzeteket, az Élet és Tudomány sem akart lemaradni a versenyben. Utinapló-irodalmunk tehát új színfolttal gazdagodott. „Két hét Bécsben, Párizsban, Prágában" után megszületett a „Két hét az apa szájában".

Hírek szerint az IBUSZ rövidesen társasutazást indít „Két hét az ángyom térdén" címmel.

Vajda Albert

EPE- és MÁJ bántalmak
természetes gyógyszere
a **MIRA**
Glauber-sós gyógyvíz
SZTK-vényre
rendelhető

Nagyszerű nemzetközi attrakciók
A
FŐVÁROSI NAGYCIRKUSZ
SZEPTEMBERI MŰSORÁBAN
A HÁROM TESTŐR
paródia
LATABÁR Árpád
PONGRÁCZ Imre
SUGÁR István
VAY Ilus

Kulturfront

Ha én egyszer megírhatnám...

Az írót szűk baráti társasága ülte körül. Lélegzetüket visszafojtva hallgatták, mit beszél a nagy ember, aki évtizedek óta egyetlen olyan sort sem írt le, melyet az idő megőrzött volna.

Pedig az idő pora lassan temet. Aquincum elfedéséhez kétezer évre volt szüksége, egy alacsony kis disznóólhoz is néhány száz év kell, de az említett író és újságíró műveinek elég volt egyetlen nap, hogy por takarja, s e szabály alól csak akkor volt kivétel, ha hetilapba írt. A hetilapok tudniillik minőségüktől függetlenül, **egy** egész hétig élnek.

Társaságban beszélgetett az író, s amikor terveiről kérdezték, szokásához híven, felkiáltott:

— Ha én egyszer megírhatnám, amit gondolok! Ha én egyszer megírhatnám az igazat!

Mindig ezt mondta, ha tisztelői szemében számonkérést látott megcsillanni, mert a számonkérésre bizony megvolt minden ok. A saját gondolatait várták tőle és az igazságot, amelyet annyiszor kilátásba helyezett, s amellyel — hiába kérték, hiába biztatták, hiába ígértek neki fűt-fát érte, — adós maradt. Csak olyan gondolatokat vetett papírra, amelyeket mások már elgondoltak, olyan igazságokat írt le, amelyeket mások már kinyilvánítottak, s amelyek helyett másokat felfedezni képtelen volt.

Amikor a társaság szétoszlott, az író is hazatért. Otthon lefekvés előtt még megírt egy cikket a másnapi lapba, amelyben nyoma sem volt az igazságnak és hiányoztak belőle a saját gondolatai. Megírta a cikket, aztán fáradtan felállt és csodálkozva érezte, hogy enyhén neheztel önmagára.

— Ha én egyszer megírhatnám, amit gondolok... Ha én egyszer megírhatnám az igazat... — mormogta maga elé, aztán körülpillantott a csendes dolgozószobában.

— Akkor mi lenne? — kérdezte egy hang az egyik fotel mélyéből.

— Akkor?... — és az író először meghökkent, majd értetlenül vett szemügyre egy lányt, aki hófehéren és fényglóriával övezve állt fel a fotelból. — Maga kicsoda? Mit keres itt?

— Az Örök Olvasó vagyok. A maga igazságát keresem, — felelt a lány — a maga gondolatait. Árulja el végre, hogy mi történne, ha megírná!?

— Nem tudom. Lehetetlenné tennének. Lecsuknának. Nem vagyok mártír-természet. Félek. Most például magától is félek.

— Nincs oka rá. Azzal a megbízással jöttem ide, hogy bátorítsam. Olvasói az igazságra szomjasak. Irja meg. Irja meg bátran az igazat az olvasók örömére és a maga dicsőségére. No, fogjon hozzá!

És eltűnt.

Harminc, negyven év telt el, s a mű még mindig nem született meg. Az író utolsó szál haja is kihullott, gyomorbántalmak gyötörték, s ha baráti társasága köréje gyűlt, még mindig ezt hajtogatta:

— Ha én egyszer megírhatnám, amit gondolok... Ha én egyszer megírhatnám az igazat.

De sosem írta meg.

Az Örök Olvasó már-már minden reményét elvesztette, hogy az író egyszer talán mégis megírja a művet, amikor meghallotta, hogy a halálán van. Rettenetes kínok között feküdt az író, halálos betegen. A halántéka tüzelt, az oldala szúrt, a gyomra égett, a fejét mintha kalapáccsal ütögették volna. Borzasztóan szenvedett. És ekkor megjelent az ágya mellett az Örök Olvasó kék ruhában és fehér fityulával, mint ápolónő.

— Hát nem írta meg, amit gondolt? Hát nem írta meg az igazat? Hát már semmit sem fogok olvasni magától? — kérdezte szomorúan, s az ápolás ürügye alatt még csak szította az író szenvedéseit.

— Meghalok... — nyögte a beteg —, meghalok. Pedig micsoda gondolataim vannak... Ó, ha én egyszer megírhatnám az igazat...

— Hát írja meg! — kiáltott rá az Örök Olvasó, s ujjai közé szorított egy töltőtollat, elébe tett száz fehér kéziratpapírt. — Itt a nagy alkalom, írja meg!

— De... mi van a halál után?

— Azzal ne törődjön! Irjon, egyébre gondja ne legyen! — de hiába biztatta az írót, az nem fogadta el a töltőtollat.

— Ó, csak biztos lennék abban, hogy a halál után semmi sincs... De nem vagyok biztos már ebben sem. Ó, oly sokat tudok az életről... és most már a halálról is... Ha megírom... hátha az Úrtól orrot kapok érte...

Az Örök Olvasó hiába küszködött. Az író a művet nem írta meg. Meghalt.

Röpke néhány évszázad múlva az Úr ítélőszéke elé került.

— Hallottam, fiam — szólt az Úr, amikor az írót elébe szólították —, hallottam, hogy mindig a saját gondolataidat szeretted volna megírni, és az igazat. Dicséretes, dicséretes! Hogy gyáva voltál, azért nem ítéllek el, a gyávaság emberi dolog. De egyesek azt is rebesgetik, hogy te tulajdonképpen tehetségtelen vagy, s csak kifogásokat kerestél, amikor a saját gondolataidat és az igazságot emlegetted. Bizonyítsd be, hogy ez nem igaz! Most már nem vagy ember, hozzád már nem érnek fel az emberi bírálatok. Adok egy évezredet, menj le a földre, és írd meg, amit gondolsz, írd meg az igazat!

Az író kissé fanyalogva indult vissza a földre. A kijáratnál megvakarta a fületövét:

— Hm, hm, azt mondta, hogy a földről írjak. Persze. Róla ne. Pedig ha én egyszer róla úgy istenigazában megírhatnám az igazat!...

Országh György

Egyszerű eljárás

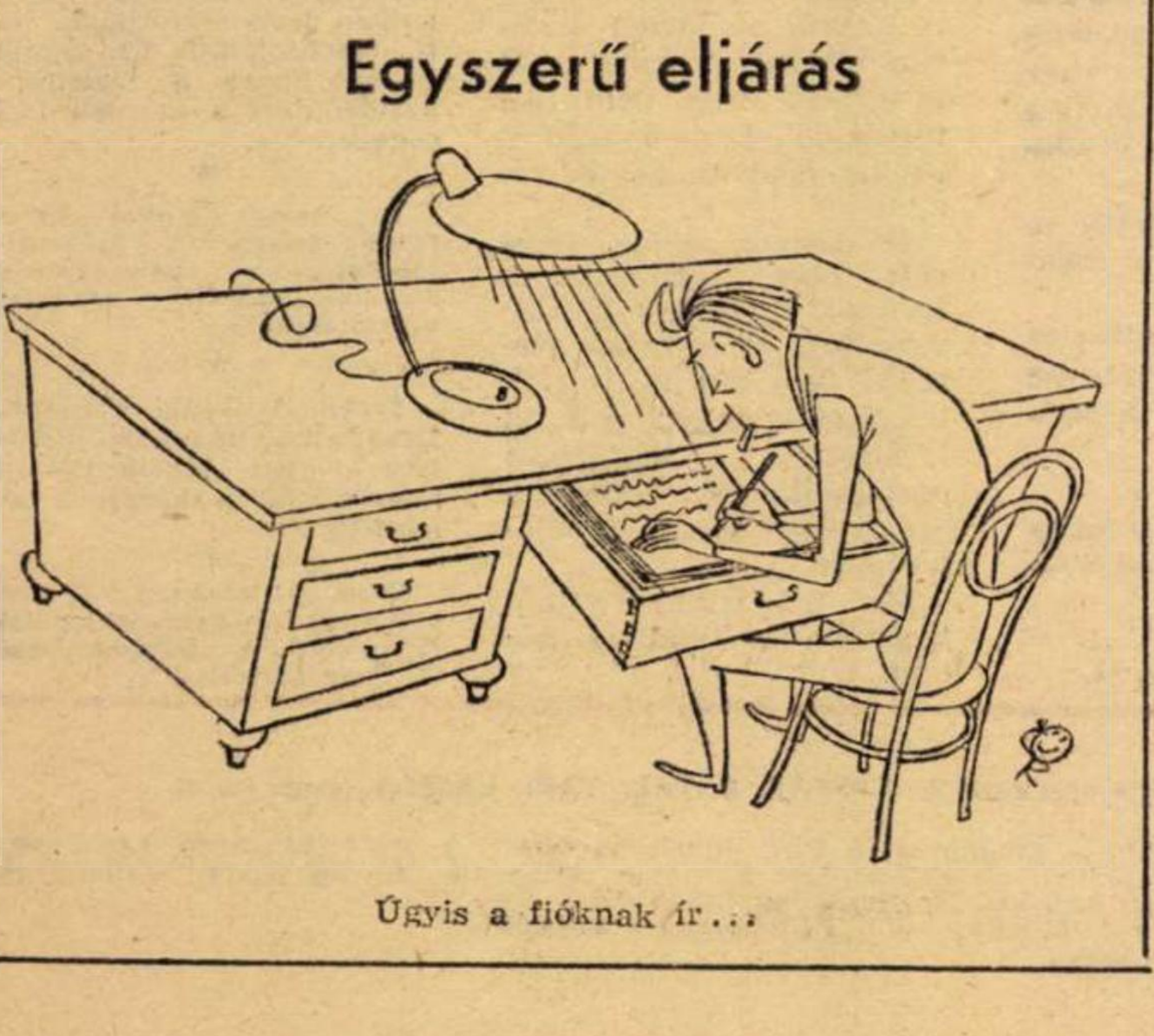

Úgyis a fióknak ír...

Az életből lestük el...

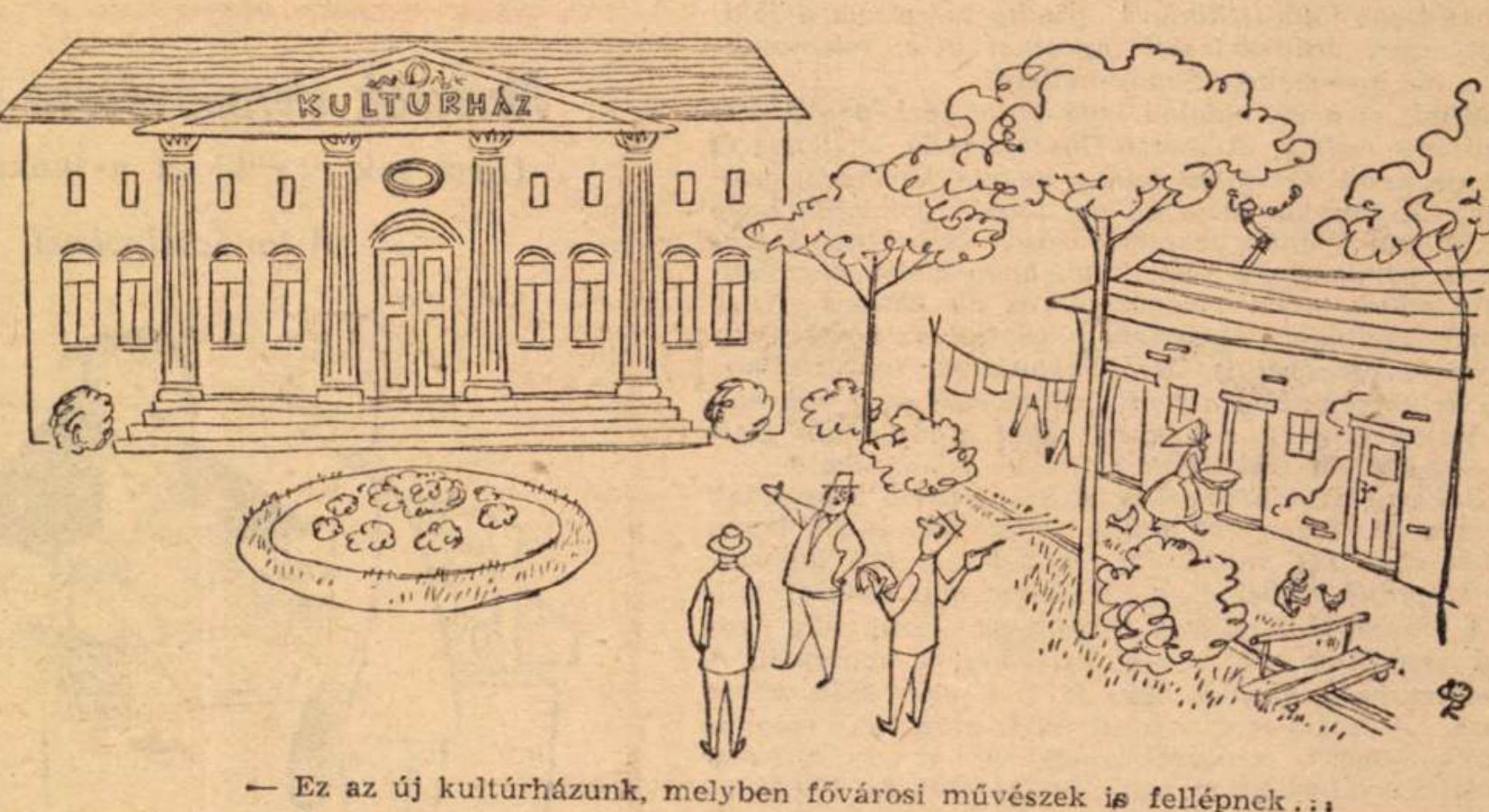

— Ez az új kultúrházunk, melyben fővárosi művészek is fellépnek...
— És az ott?
— Ott laknak a helybeli dolgozók.

Othello-szezon

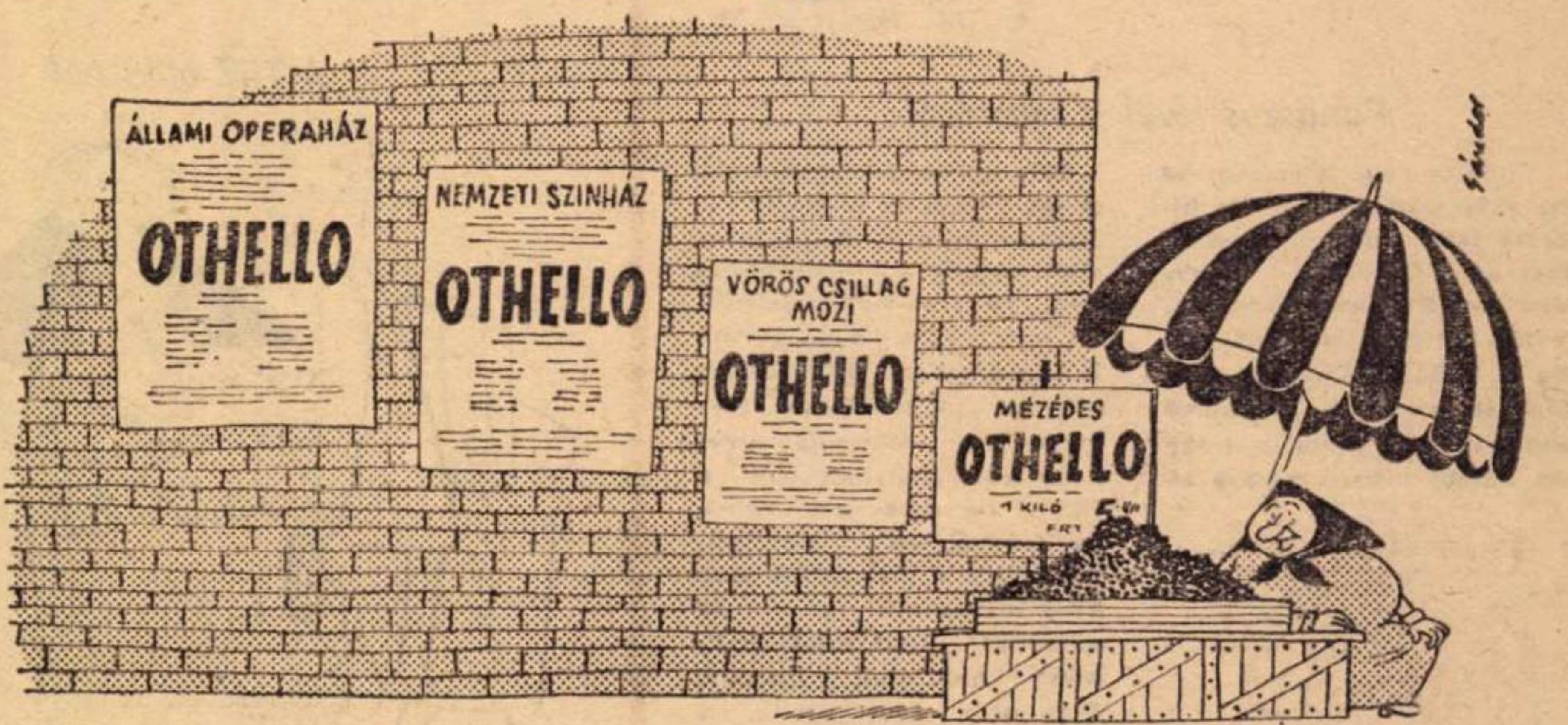

ISMERŐS

Halványszürke kalapján kis perem...
Én ezt az embert biztos ismerem!

Felráz, mint egy bolondos, kóbor emlék...
Mintha valahol láttam volna nemrég!

Az egyetemről ismerős talán?
Mi lenne, hogyha megszólítanám?

Megkérdezem: „Bocsánat, nem ma reggel
Láttam magát. kezében jegyzetekkel?

Kérdezett valamit, hogy itt, vagy ott
Láttam-e X-et, aztán itthagyott."

De nem, annak szürke volt a kabátja...
Csak hasonlitott rá. Talán a bátyja.

Meg ez magasabb... Ó, biztosan ő
A moziban a kabátkezelő!

Meg is fogom rögtön kérdezni: „Látom,
Maga adta ki tegnap a kabátom:

Mondja, meglett az a női kabát,
Mely miatt az az asszony kiabált?"

De nem. annak tüskés bajusza volt;
Ennek a képe puszta, mint a Hold.

Ki ez?... Megvan már, csakhogy kitaláltam!
Ezzel táncoltam egy hete, a bálban!

Meg is fogom tőle kérdezni most:
„Halló. kapott-e akkor villamost?

Mondott-e szépet szombat óta másnak?
Hogy mulatott? Nem fájt a lába másnap?"

De jaj... Bús Ég, ez a fogorvosom,
Akinek száz forinttal tartozom!

Igy tehát semmit nem kérdezek mégsem,
Hanem elmegyek, másfelé egészen.

Bede Anna

A humor könyvéből

NEY DÁVIDTÓL, az Opera tüneményes hangú énekesétől egyik csodálója megkérdezte:

— Mester, mondja meg, hogy veszi a mély c-t?

— Mi az, hogy veszem? — felelte Ney méltatlankodva. — Nekem az van.

Kép a jövő szezonból

Az ifjúság részére külön előadásokat tartanak a szinházak, igen olcsó helyárakkal.

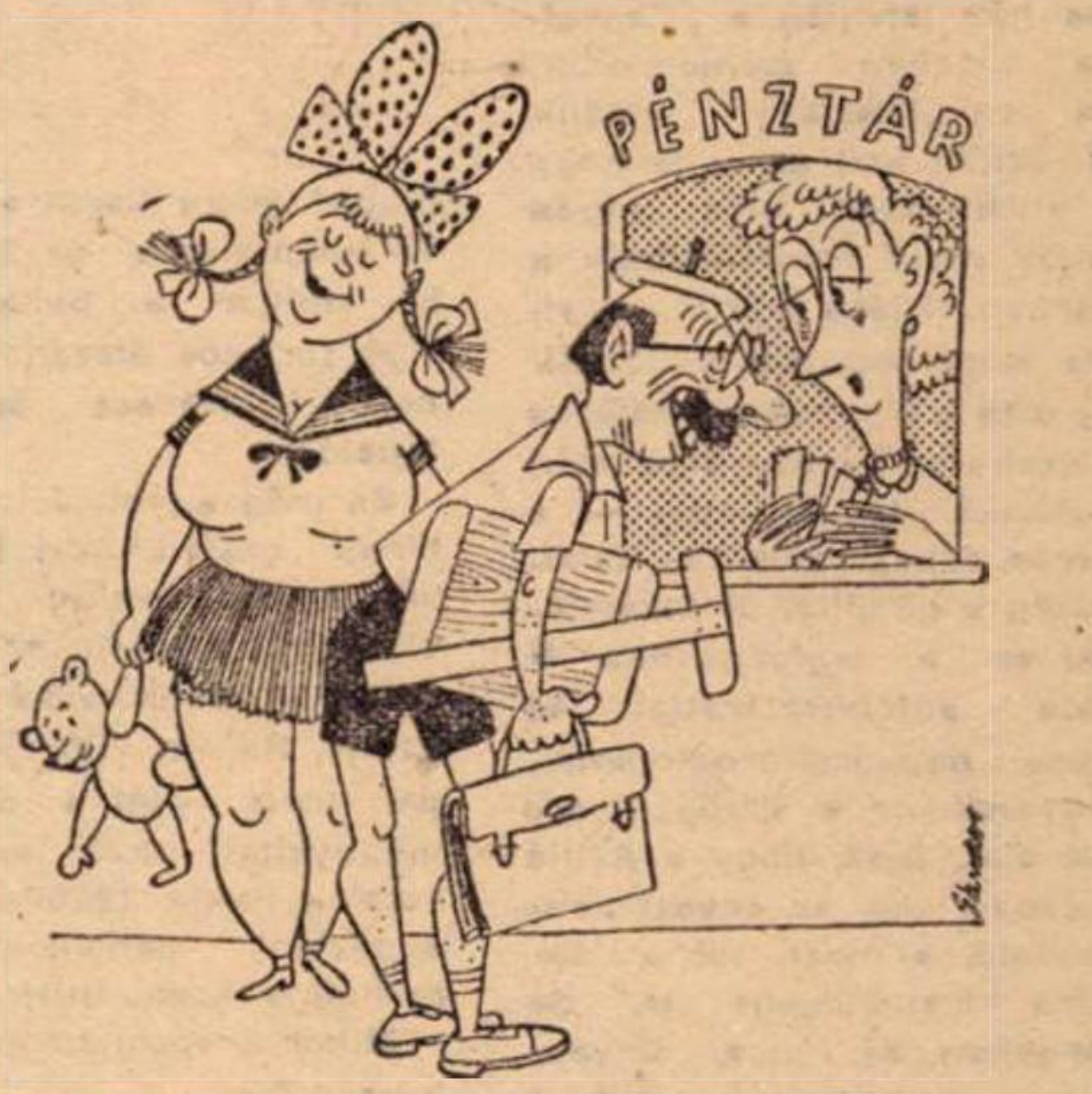

— Néni, tessék adni két zsöllyét az Ember tragédiájához...

Ludas Matyi kiállítása

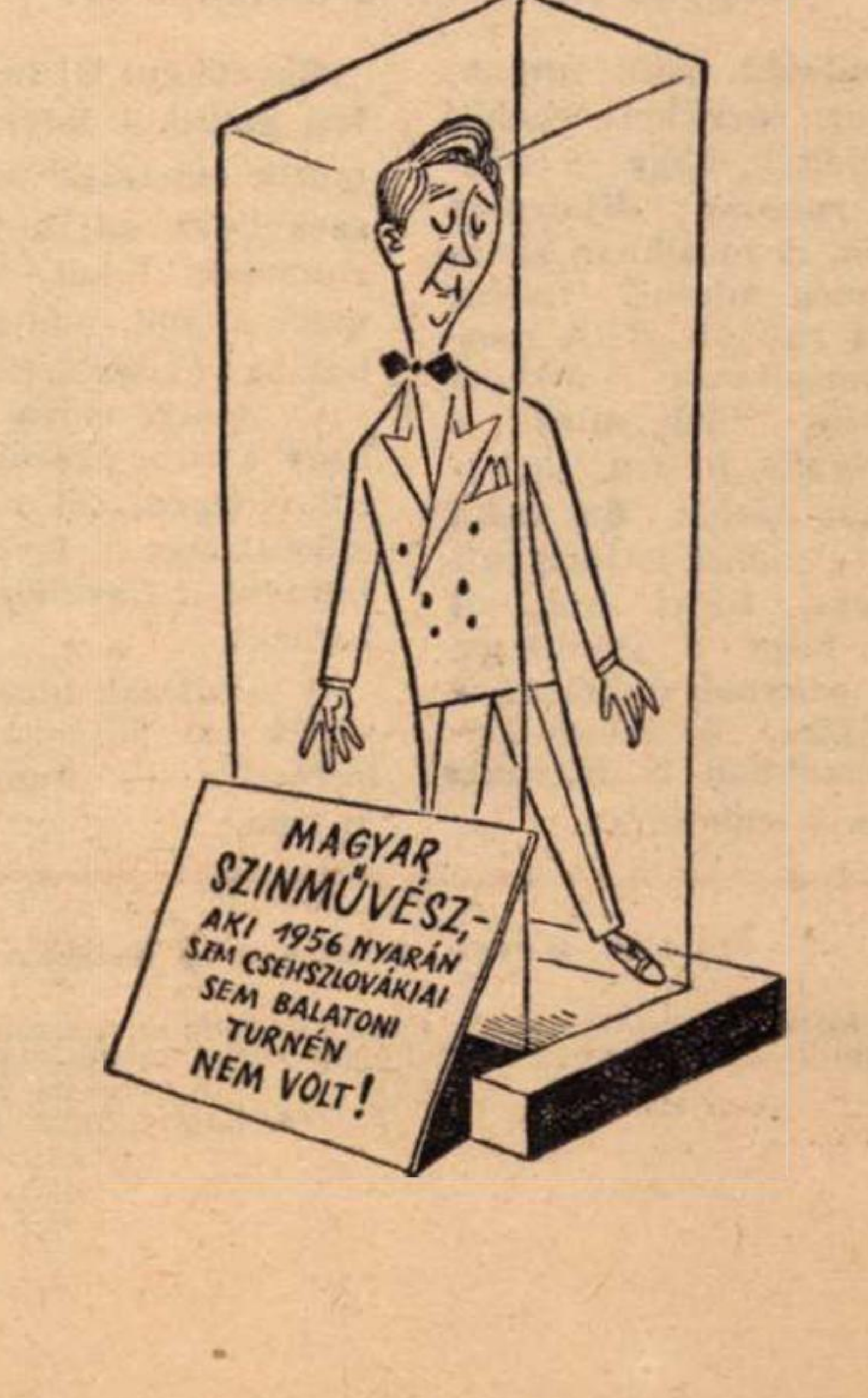
MAGYAR SZINMŰVÉSZ, AKI 1956 NYARÁN SEM CSEHSZLOVÁKIAI SEM BALATONI TURNÉN NEM VOLT!

Egy tankönyv margójára

Nemrégiben kezembe került az általános iskolák IV. osztályos földrajzkönyve. Mindig szerettem a földrajzot, ezért érdeklődéssel lapoztam bele: mit tanulnak a mi gyermekeink mostanában?

Mindjárt a 29. oldalon levő Volga-térképen furcsa felfedezést tettem. A szerző Choselajevka, Szelenga és Zsitkoje nevű városokat három fekete karikával jelöli meg. A tanulók biztosan azt fogják gondolni, hogy ezek valami jelentős szovjet városok és be fogják magolni a nevüket. Én restelltem, hogy eddig nem hallottam róluk, ezért megnéztem az 50 kötetes Nagy Szovjet Enciklopédiát, amely feltünteti az egészen kis szovjet helységeket is. Meghökkenéssel tapasztaltam, hogy az enciklopédia a fenti „városokat” meg sem említi. Vajon honnan vették hát őket a tankönyv szerzői — és miért traktálják velük az iskolásokat?

Baj van az adatokkal is. A Szovjetunió lakosainak száma a 38. lapon 200 millió fölött van, a 19. lapon viszont csak 197 millió, Jáva szigetén a 183. lap szerint 51 millió ember él, a 192. lapon már csak 47 millió. A szovjet hegycsúcsok magasságai közül alig egy-kettő egyezik meg a szovjet kézikönyvek adataival. A Kljucsevszkaja Szopka nem 4778, hanem 4850 méter magas. A Kaspi-tenger területét is alaposan megnagyítják, 438 000 négyzetkilométerre, amely a Nagy Szovjet Enciklopédia szerint jelenleg csak 394 000 négyzetkilométer körül van. A tankönyv adatai nem a legfrissebbek: például egy grafikon a szovjet ipar fejlettségét 1937-es adattal illusztrálja, pedig azóta ugye történt egy és más!

Miért adnak ilyen tankönyvet a tanulók kezébe? Még hozzá a VII. kiadásban — ugyanazokkal a súlyos hibákkal!

Kosaras István
Bp. IX., Mester u. 39.

Panaszos levél Cinkotáról

Cinkota régi település, és ha más nem, „itcéje” is híressé tette. Igaz, a neve is lassan feledésbe megy, mert ma XVI. kerületnek nevezik. Ez nem is volna baj, ha a változás Cinkota fejlődését jelentené. A külső azonban azt mutatja, hogy az utóbbi időben eléggé elhanyagolták Cinkotát. Ezt főleg az veszi észre, aki hosszú évek után tér vissza, mint magam is. Nézzük például a már hírhedt utcakeresztelőket. A Petőfi emlékét őrző kis, zsúpfedeles ház jelenleg a „Georgina” utcában szomorkodik, de van „Foszlány” utcánk is. Szólni kell arról is hogy a Vidámvásár utca végén lakók majd megfulladnak a porban. Hiába kérik évek óta hogy legalább olajozzák az alig háromszáz méteres útszakaszt — bár erre még kockakő is juthatna — a kérés süket fülekre talál. Pedig a gödöllői út kivételével ez a legforgalmasabb utca autóbuszjárattal és nagy gépkocsiforgalommal. Ugyanakkor a Rádió utcára jut olaj. Igaz, hogy a Rádió utcában van az orvosi rendelő, a mozi, sőt a tanács kirendeltsége is, de forgalom, az nincs. Örvendetes ez az egészségügyi gondoskodás, de szerintem feltűnően egyoldalú.

VIDÁMVÁSÁR UTCA

Más apróságok: gyermekorvos tőlünk öt kilométerre, Sashalmon van. A közlekedést nálunk a ritkán közlekedő 14-es autóbusz jelenti. De miért nem járhat ez ma is körjáratban Mátyásföldről? Az autóbuszüzem biztosan azt válaszolja erre, hogy kihasználatlan volt a járat, de tele lett volna, ha sűrűbben járatják. Azonkívül a BEV-vel 28 perc alatt megtehető utat az autóbusz több mint harminc perc alatt futja le. Ezek után nem csoda, ha elnéptelenedik a mostani járat. Még egy fájó pont: miért büntetik magasabb viteldíjjal a külső kerületek lakóit? Miért kerül egy alig 10 kilométeres út 2 forintba, amikor a belterületen 1,50 forintos átszállóval ennek kétszerese is megtehető?

És még egyet: sokan építenek családiházat és ezek tulajdonosai évekig várnak villanyra. Így van ez a Szapolyai utca környékén lakókkal is. Három villanyoszloppal meg lehetne oldani a villanyellátásukat és nem kellene nekik 1956-ban, Budapesten petróleumlámpa mellett vakoskodniok.

Mikor orvosolják ezeket a hibákat?

Pethő Géza,
Bp., XVI., Vidámvásár u. 66.

Ingyen ruhatárt a mozikba is!

Mindenki örült annak, amikor évekkel ezelőtt elrendelték, hogy a színházi ruhatár díjmentes legyen. A mozikban azonban még mindig fizetni kell a ruhatárért. A mozgóképszínházak átlagos bevétele több, mint a színházaké, hiszen legkevesebb három, de néha nyolc előadást is tartanak naponta. Ezért indokolt lenne, hogy a színházak és a nagyobb cukrászdák mintájára, a mozgóképszínházakban is ingyenes legyen a ruhatár.

Egyébként is: furcsa üzleti politikát folytatnak a mozik ruhatáraival. Maszekeknek adják bérbe a ruhatárt, tehát, amíg a mozi állami, addig a ruhatára maszek. Ez persze azt vonja maga után, hogy a ruhatárosok néha túl élénken, sőt néha túl erőszakosan igyekeznek felhívni a figyelmet a ruhatárra.

A moziknak nincs szükségük a külön ruhatári bevételre — mondjanak le róla.

Le a bürokráciával!

Nemcsak Hernádvécsén van így

(Nem sok egy kicsit a funkcióból?)

A tanácselnöknél

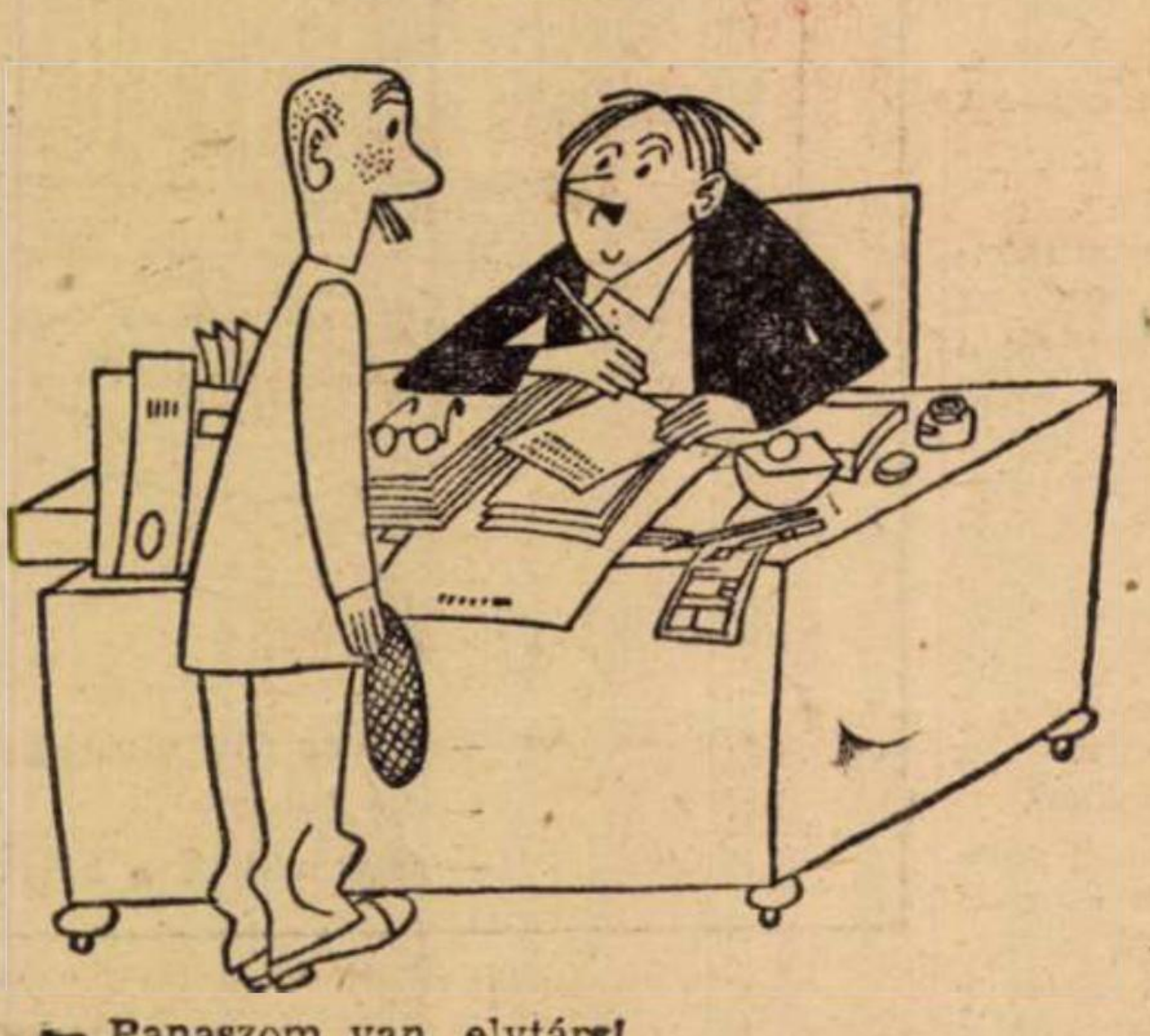

— Panaszom van, elvtárs!
— Forduljon a TSZ-elnökhöz.

A TSZ-elnöknél

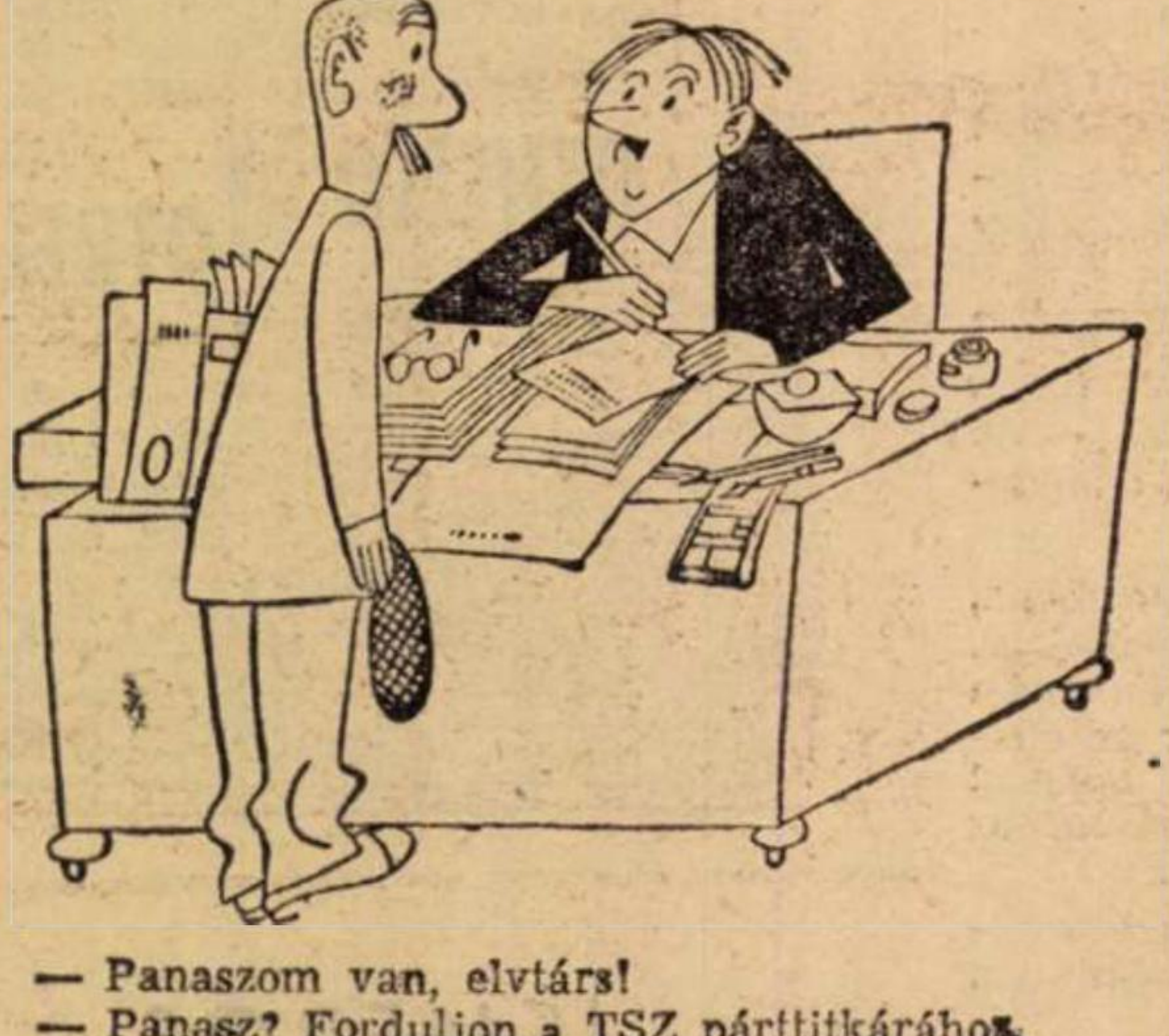

— Panaszom van, elvtárs!
— Panasz? Forduljon a TSZ párttitkárához.

A TSZ-párttitkárnál

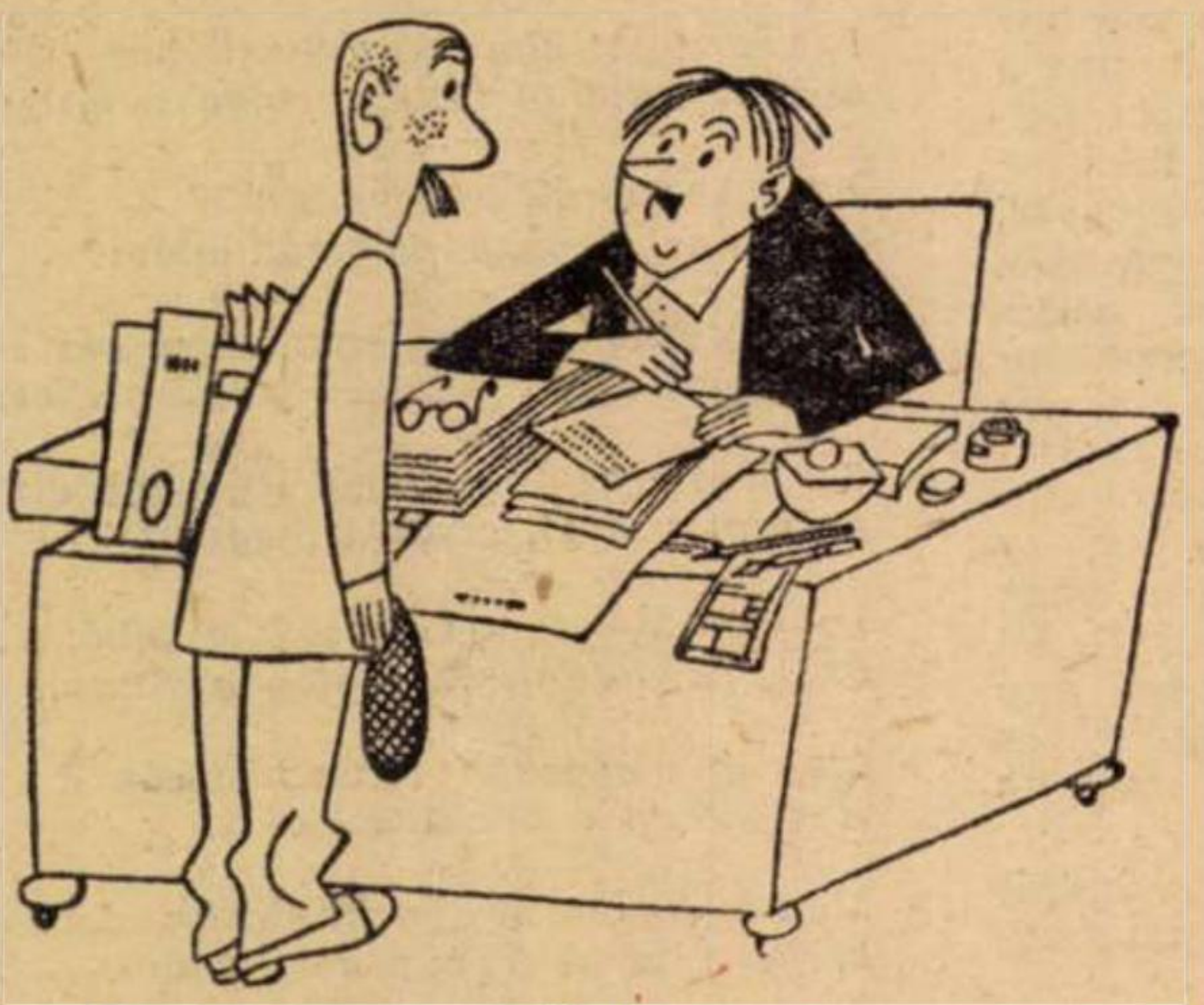

— Panaszom van, elvtárs!
— Panasz? Forduljon a tanácselnökhöz!

Aludni szeretnénk!

Azok, akik a Váci út és a Csanádi utca környékén laknak, évek óta panaszolják, hogy a szemben levő Sörkertből késő éjfélutánig lárma, zene, mikrofonbömbölés hallatszik be hozzájuk. Dizőzök és énekesek hangbábele teszi elviselhetetlenné a pihenés idejét. Ha egy pillanatra abbahagyja a zene, akkor részeg férfiak ordítozása és „spicces” nők sikítozása teszi folyamatossá a hangzavart.

A környék lakói négy esztendő alatt megjárták az összes fórumokat, kérték, követelték, hogy végre csend legyen. Eredmény: semmi.

Tizenkét óra után záróra: ittas párok viaskodása az utcán, hangos viták, melyek legtöbbször ablakrengető üvöltéssé fokozódnak. Ebbe szól bele gyakran a pofonok csattanása.

És ez így van négy év óta állandóan.

Javaslom: a Sörkertet tíz órakor zárják be, vagy pedig szüntessék meg a zenét. Így helyreállna az éjszakai nyugalmunk.

Fehér Rezsőné,
Bp., XIII., Váci út 34.

Életveszély garantálva

Ez a történet a keszthelyi rozoga kultúrotthonról szól, amelyet bezártak, mert életveszélyes állapotban van. Azt, hogy életveszélyes, hivatalosan állapították meg. Furcsa, hogy ugyanaz a hivatal, amely életveszélyesnek nyilvánította az épületet, engedélyezte, hogy ott néha-néha előadást tartsanak. Legutóbb termelőszövetkezeti bál megtartására adtak engedélyt. Lelkiismeretüket azzal nyugtatták meg, hogy az engedélyokiratba bevették ezt a félmondatot: „Bár már egy évvel ezelőtt végleg be kellett volna zárni a kultúrotthont.” Egyszer sakkversenyt is engedélyeztek a rozoga házban, nyilván arra gondoltak, hogy mihelyt a menynyezet omladozni kezd és a ház összedűl, a futó a lóra kap, s a bástya mögé menekül.

A házat előbb 600 000 forintos költséggel megfoltozták-megtoldozták, de a tatarozás után is megállapították, hogy életveszélyes maradt.

Most újabb 200 000 forinttal akarják megjavítani, de — mint Buváry László, a kultúrház igazgatója a Közérdekű Bejelentések Hivatalának megírta — értelmetlen pénzpocsékolás lenne akár egy fillért is áldozni az épületre, mert nem lehet rendbehozni. Nem is érdemes — írja — mert összesen 354 ülőhely van benne és ilyen kis létszámot befogadó terem nem alkalmas bálok, nagyobb előadások megtartására.

A tanács végre beláthatná, hogy az életveszélyes épületet véglegesen be kell zárni. Kár újabb százezreket feleslegesen kidobni látszat-tatarozásra.

Furcsa intézkedés

A tó vizében tükröződő Vajdahunyad vára Budapest legszebb részeinek egyike. A fővárosban járó idegenek is megcsodálják. Ezért érthetetlen, hogy a mezőgazdasági vásár megnyitása előtt, kánikulában, amikor árnyékban 30 fokot mutat a hőmérő, leeresztették a tó vizét.

— Miért? — kérdeztük a Műjégpálya Vállalat igazgatójától.

— Levelet kaptunk a Parkfenntartó Vállalattól, amelyben közölték, hogy felettes szervük, a Közmű- és Szolgáltatási Igazgatóság a tófenék és a támfalak kijavítása céljából augusztus 28-án megkezdi a tó vizének leengedését. Régi panasz, hogy a várban levő múzeum épülete alá beszivárog a víz, de ez így van már évek óta és igazán nem jelentett volna kárt, ha a munkát két-három héttel később, a kiállítás bezárása után kezdték volna meg. Így a közönség elesett a szép látványtól, a csónakázni vágyók tömege az evezéstől, a Műjégpálya Vállalat pedig jelentős, 20 000—30 000 forintnyi jövedelemtől.

Megtudtuk, hogy azért kellett sürgősen leengedni a vizet, hogy a Csatornázási Művek dolgozói szeptember 3-án reggel megkezdhessék a javítási munkálatokat. Ezen a reggelen már üres volt a tófenék, de a Csatornázási Művek nem kezdtek munkához sem aznap, sem másnap, sem harmadnap.

Ebből könnyű következtetni arra — amit szakértők is megállapítottak —, hogy egyáltalán nem volt sürgős szükség a víz leeresztésére.

Furfangos szénporeladás Bárándon

A bárándi FMSZ tüzelőanyagtelepén körmönfont módon szerzett jogtalan anyagi előnyöket a telepvezető. Ha valaki szenet vásárolt, szénport is kellett hozzá vennie. Egy mázsa szén, 20 kiló szénpor: ez volt az arány. A háztartási célra alkalmatlan szénport senki sem vitte el. A vevők kifizették és otthagyták.

Így történt azután, hogy Dienes Béla, a telepvezető ugyanazt a 20 kiló szénport néha tízszer is eladta. A tizedik eladásnál biztosan jubileumi ünnepséget is tartott, mert nem kismiska dolog egy és ugyanazt az árut tízszer is eladni.

Dienesnek sokáig sikerült port, pontosabban szénport hinteni az FMSZ-vezetőség és a vevők szemébe, de végül mégis csak leleplezték, fegyelmi úton leváltották, kártérítési pert indítottak ellene és a járási ügyészségen is feljelentették.

Most már szénpor nélkül lehet szenet kapni Bárándon.

Kedves Szerkesztő bácsi!

Már megkezdődött a tanítás és mi tízpercben sem mehetünk ki a folyosóra, mert a nyakunkba csöpög a mész. Miért nem szünidő alatt festik az iskolát?

Rácz Tamás
III. b. oszt.
Szamuely utcai ált. iskola

Ludas Matyi elintézte...

A Bp., VIII., Szigetvári u. 14. számú ház rossz állapotban levő csatornáját, a II., Mártírok útja 69. számú házban pedig a melegvízszolgáltatást a kerületi IKV rendbehozta.

★

Tar Tamás (Zánka) helytelenül felszámolt fuvardíjtöbbletét a 64-es számú Autóközlekedési Vállalat visszatérítette.

★

Szebenyi Gyula (Sándorfalva) a 800 négyszögöl földjére kivetett indokolatlanul magas adót a községi tanács törölte.

★

Chalupa Istvánné (Pápa) elmaradt gyermektartási járadékát a Nagykanizsai Sörgyár kifizette.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő). **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL. TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 414 000
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.